216

216

Lilian Peake

Simfonie de vară

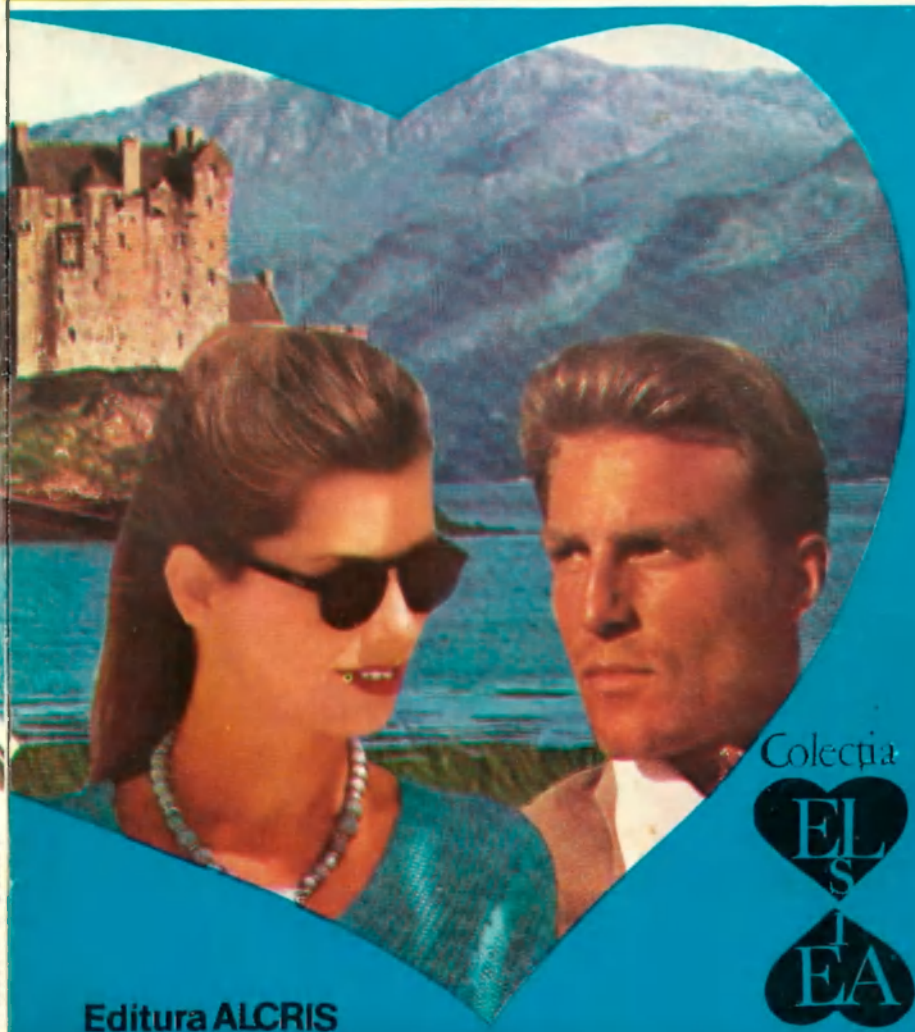

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS

Lilian Peake

LILIAN PEAKE

SIMFONIE DE VARĂ

ALCRIS

Editor : **AURELIAN MICU**
Lector : **ANGELA VASILE**
Coperta : **ANDY**

© by Lilian Peake, 1975
THE SUN OF SUMMER
În românește de : **Ileana Jitaru**

Toate drepturile rezervate.

ISBN 973-9498-46-9

Colecția „EL și EA"

Oh, spune-i prea iubitei mele
Că scurtă-i viața
Și scurtă vara însorită
Dar dragostea-i eternă

Lord Alfred Tennyson

CAPITOLUL I

Cabina vasului de croazieră era mică, dar spațiul era atât de judicios folosit încât nici persoana cea mai dificilă n-ar fi găsit nimic de zis. De fapt nu acesta era cazul Marilynei, care ocupase tocmai această cabină în prima ei zi de vacanță. Cușeta era îngustă dar confortabilă, măsuța-birou se afla sub hublou, micuțul cabinet de toaletă era foarte curat ; toate astea o încântau... dar mai ales clipocitul apei pe coca vasului care urma s-o ducă pe Rin, într-o croazieră de două săptămâni.

Pereții ce despărțeau cabinele între ele erau din lemn lăcuit, garderoba era ascunsă de o draperie ; exista o lampă în plafon și alta la capătul patului ; mocheta groasă era albastră iar perdelele de voal din fața hubloului, albastre cu flori albe. Marilyn aruncă o privire afară, și ceea ce putu să vadă din portul Amsterdam o îndemnă să urce pe punte ca să admire vederea de ansamblu. Nu avea la dispoziție decât o jumătate de oră înainte de cină și se apucă să-și desfacă valizele, lăsând restul pentru mai târziu.

Cu aparatul de fotografiat pe umăr, ieși pe coridor. Nu văzu pe nimeni, dar se puteau auzi, venind

dinspre cabine, vocile vesele şi hohotele de râs ale celorlalţi pasageri care, la fel ca ea, veneau din Anglia. În clipa în care tocmai îşi închidea uşa, pe coridor-apăru un bărbat care venea spre ea. Era înalt, blond, solid, cu un mers sigur şi nonşalant totodată. Toată fiinţa lui emana o indiscutabilă autoritate, aceea a unui om obişnuit să comande şi ale cărui ordine nu se discută. Purta cu dezinvoltură un pulovăr pe gât şi un blezer de o croială impecabilă. Era seducător şi el ştia asta. Marilyn, deşi sensibilă la farmecul acestui bărbat, găsea totuşi absolut antipatică siguranţa şi indiferenţa lui trufaşă. Dar şi el era un pasager ca şi ea, şi le era dat să se întâlnească zi de zi timp de cincisprezece zile ; aşa că, îi adresă un zâmbet ezitant când ajunse în dreptul lui. El se mulţumi s-o privească de sus în jos cu aroganţă, de parcă i-ar fi evaluat farmecele, şi trecu rece prin faţa ei, fără să clipească.

Marilyn, uluită, încremenită pe loc, îl urmări cu privirea. Spre marea ei surprindere, el se opri în faţa uşii de alături, scoase o cheie din buzunar şi deschise. Înainte să intre, se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate, cu un zâmbet cinic pe buze şi o întrebă cu o voce calmă :

— Doriţi să-mi vorbiţi ?

Marilyn încasă întrebarea ca pe o palmă. Drept cine o lua ? Credea oare că ea era o fată care să se arunce de gâtul unui necunoscut, a primului venit? Că era în căutarea vreunei aventuri amoroase pe timpul croazierei ? Ceva îi spunea că, dacă ar fi fost aşa, el n-ar fi zis „nu".

— Cu siguranţă, nu, răspunse ea roşind.

El o privi îndepărtându-se, cu un zâmbet amuzat, cu o satisfacţie sardonică în colţul gurii.

O primă scară din capătul coridorului ducea către saloane şi sălile de mese. De aici, un alt şir de trepte ducea la puntea superioară. Pe punte se afla multă lume ; cea mai mare parte a pasagerilor preferase, la fel ca şi Marilyn, să lase pe mai târziu instalarea şi să admire spectacolul portului înainte de lăsarea serii. Zona era foarte animată : remorchere, vase de pescuit, bărci cu motor o străbăteau de la un mal la altul ; câteva bacuri transportau pasageri, dintre care mulţi erau oameni de afaceri şi funcţionari întorcându-se acasă după o zi de muncă; pacheboturi greoaie înaintau încet în sunetul sirenelor, un zgomot pe care nu reuşeau să-l acopere nici clinchetul aparatelor de fotografiat din jurul Marilynei, nici zumzetul camerelor de luat vederi, nici exclamaţiile surescitate ale turiştilor.

Se auzi gongul care anunţa cina, şi pasagerii coborâră spre sălile de mese, oprindu-se în dreptul planurilor pentru a afla unde sunt aşezaţi. Marilyn mai era cu încă trei persoane, lângă fereastră, aproape de baza scării.

La masă se afla deja o pereche, o tânără zâmbitoare, cam prea simpatică, şi un bărbat — soţul ei, fără îndoială, care se ridică politicos la sosirea Marilynei. Al patrulea loc era încă neocupat, dar observară cu toţii un tânăr care se apropia repede. Înainte să se aşeze, le întinse mâna fiecăruia pe rând.

— Din moment ce lista pasagerilor nu este încă afişată, permiteţi-mi să mă prezint : Simon Hadley, fotograf de profesie, douăzeci şi nouă de ani, celibatar...

Privirea i se opri asupra Marilynei care avu impresia că el o şi fotografiase mental. Tânărul adăugă, în timp ce se aşeza :

— ... Până când voi întâlni femeia vieţii mele ! Asta se întâmplă în general atunci când te aştepţi cel mai puţin, şi de aceea eu sunt mereu la pândă !

Ceilalţi râseră şi se prezentară la rândul lor.

— Eu mă numesc Pamela Reed, spuse tânăra femeie, şi el este soţul meu, Gilles Reed.

— Şi dumneavoastră, domnişoară ? întrebă Simon după ce aruncase o privire spre mâna stângă a Marilynei.

— Marilyn Maitland, răspunse ea, profesoară, şi de asemeni celibatară.

— Sunteţi profesoară ! exclamă Gilles. Aş fi zis mai degrabă manechin !

Soţia lui izbucni în râs şi spuse, alintându-se, că este geloasă. Jenată, Marilyn începu să privească prin sala care se umplea rapid cu lume. Nu departe de ei, o masă pentru patru persoane era deja ocupată de un cuplu între două vârste şi de o tânără fată, cu siguranţă fiica lor. Elegantă şi vioaie, aceasta îşi plimba privirea însufleţită peste asistenţă, căutând să atragă atenţia şi evaluând posibilităţile romantice ale tinerilor aşezaţi la alte mese din jurul lor. Marilyn se întreba cine va fi a patra persoană. Poate chiar bărbatul pe care-l căuta tânăra fată pentru a-i face croaziera mai plăcută, gândi ea amuzată. Nu trebui să aştepte prea mult. Cel care tocmai se aşezase nu era altul decât vecinul ei de cabină, cel pe care-l întâlnise pe coridor.

Cu inima bătându-i tare, îl privi aşezându-se, prezentându-se şi purtându-se deosebit de curtenitor, remarcă ea cu amărăciune. Apoi, spre surprinderea Marilynei, el îi aruncă o privire însotită de un ironic semn din cap. Ea nu răspunse acestui salut impertinent şi întoarse cu răceală privirea.

Se aprinseseră veiozele de pe mese şi începu să se servească masa. Sala se însufleţi. Vasul, încă legat la chei, abia se legăna. Întreaga atmosferă era veselă, era aceea a unei plecări într-o vacanţă aventuroasă.

Şi totuşi, Marilyn era distrată. Nu-şi putea lua gândul de la bărbatul de la masa cealaltă. Simţea că el priveşte deseori spre ea, şi de mai multe ori privirile li se întâlniră ; şi, de fiecare dată, ea roşea...

Ce găsise la el de o preocupa atâta ? Cuta sardonică din colţul gurii, răceala ochilor lui albaştri, ironia din ei, trufia lui, toate astea erau mai degrabă respingătoare decât atrăgătoare. Cu toate astea, gândi ea, probabil că nu lăsa nici o femeie indiferentă. Era frumos, sigur pe el, atletic şi cu siguranţă inteligent, extrem de seducător în ciuda atitudinii lui disprețuitoare şi sarcastice.

Îl auzi râzând împreună cu ceilalţi de la masă, îl auzi glumind cu chelnerii. Aşadar, îşi zise Marilyn cu o strângere de inimă, putea să se poarte şi omeneşte. Cu nişte oameni pe placul lui şi alături de el o fată care ştia cum să-l ia, el devenea fermecător şi relaxat.

De cum se sfârşi cina, Marilyn se scuză şi se întoarse pe punte. Aceasta era aproape pustie. Se înserase şi se făcuse răcoare. Luminile vaselor ce traversau portul dansau pe apă. Ajungeau până la ea zgomotele înfundate ale motoarelor şi sirenelor. Îngenunche pe banca ce se întindea de-a lungul parapetului şi, cu braţele sprijinite de balustradă, se aplecă să-şi privească imaginea reflectată în apă.

— N-aş face asta, dacă aş fi în locul dumitale, spuse o voce lângă ea.

Marilyn, cu un nod în gât recunoscu vocea bărbatului după tonul ironic. Fără să-i răspundă, ea se aplecă şi mai mult peste balustradă.

– Doar dacă nu ţii să cazi în apă... ceea ce probabil chiar vrei să faci, pentru a atrage atenţia asupra dumitale, dar ceea ce ar fi foarte puţin apreciat de către Compania de Navigaţie, şi încă în prima zi de croazieră.

Exasperată, Marilyn îşi trecu de data asta tot bustul peste balustradă, lăsându-şi braţele să atârne, cu jumătate de corp în gol.

– Domnişoară Maitland !

Ea reacţionă brusc la tonul cu adevărat furios şi se întoarse imediat spre el.

– De unde ştii cum mă cheamă ? Lista pasagerilor nu s-a afişat încă !

El se mulţumi să zâmbească distrat, şi se îndepărtă fără să-i răspundă.

Marilyn rămase mult timp nemişcată, încercând să-l alunge pe acest om din gândurile sale, ascultând grupurile de pasageri ce pălăvrăgeau în întuneric, privind luminile portului. Apoi îşi aminti de valiza pe care încă n-o desfăcuse şi plecă de pe punte cu părere de rău.

Coborâse deja câteva trepte spre saloanele pline de lume, luminate feeric, când, orbită brusc de lumina puternică, rată o treaptă şi căzu în gol. În spaima ei, abia avu timp să observe o formă umană, puternică precum o stâncă, cu braţe'e întinse spre ea gata s-o prindă. Se trezi în picicare, strânsă ca într-o menghină, atât de tare încât fu cât pe aci să ţipe de durere. De parcă braţele acestea voiau s-o pedepsească, cu furie.

Când, după câteva clipe ce i se părură Marilynei o eternitate, bărbatul îi dădu drumul, ruşinată şi şocată, îi fu greu să-şi regăsească prezenţa de spirit. Ridică ochii înceţoşaţi de lacrimi către bărbatul care o salvase şi, în acelaşi timp, o pedepsise cu cruzime. Pe faţa lui nu exista nici urmă de milă. De ce părea atât de furios ? Doar fusese un accident !

— A fost un accident, repetă ea cu o voce tare. Nu am făcut-o special... Nici ca să atrag atenţia asupra mea, aşa cum m-ai acuzat pe punte, adăugă ea încet.

— Pe punte, zise el printre dinţi, ai făcut-o numai ca să mă enervezi. De data asta, este din neatenţie. Oricum, se pare că inadins cauţi să te rănească... cine ştie, poate ca să obţii despăgubiri de la Companie şi să ţi se ofere nişte vacanţe gratuite, adăugă el trecând de la furie la sarcasm.

Prea multă lume trecea pe lângă ei pentru ca ea să poată răspunde obrăzniciei lui aşa cum merita.

— Aş fi dat orice ca să nu mă salvezi dumneata, zise ea încet. Orice, ca să fi căzut şi să mă fi rănit serios. În felul acesta ai fi scăpat de mine !

— Atunci ai fi fost şi mai mult o povară decât eşti acum.

Cu aceste ultime cuvinte, plecă, lăsând-o ruşinată că nici măcar nu apucase să-i mulţumească.

*
* *

Întoarsă în cabina ei, Marilyn încercă să-şi pună ordine în gânduri. N-o să-l lase pe acest bărbat să-i strice vacanţa. În spaţiul limitat al acestui vas, nu

va putea să-l evite mereu. Timp de cincisprezece zile îl va vedea în fiecare zi, şi perspectiva aceasta o exaspera şi o îngrozea totodată. Era evident că el avea o profundă aversiune faţă de ea, şi gândul că s-ar putea trezi faţă-n faţă cu el, la vreun colţ al coridorului sau când venea în cabina ei, o tulbura puternic.

Se privi în oglindă, căutând sincer să afle ce anume o făcea atât de antipatică acestui om. Oglinda însă îi arătă imaginea unui chip cu un oval perfect, cu nişte ochi cenuşii bine conturaţi, cu gene lungi, întoarse, un nas drept, o gură cu buze generoase, cam nesigură însă, un păr lung şi negru încă ciufulit de vânt. Nu găsi nimic de reproşat nici liniei suple şi armonioase a trupului ei, de o rafinată feminitate, care să justifice ostilitatea lui. Nimic, poate doar acea licărire de independenţă şi revoltă din adâncul privirii ei.

Ochii îi căzură pe un carneţel pus pe micul birou, ce conţinea file de hârtie cu antetul Companiei „Van Helden Lines", şi numele diferitelor pacheboturi ce compuneau flota : „Comete" (cel pe care se afla Marilyn), „Galaxie", „Marte" şi „Steaua de seară".

Cui ar fi putut ea să scrie ? Părinţilor ei, în Nordul Angliei ? Lui Douglas, un coleg de la şcoala la care preda ea, şi cu care mergea uneori la teatru sau la concerte ? Douglas era un băiat cumsecade, atent şi bun, dar nu-i trezea nici un sentiment deosebit, chiar şi atunci când o săruta, ceea ce se întâmpla destul de rar.

Nu, gândi ea oftând, hotărât lucru, nu va scrie nimănui. Mai întâi, pentru că încă nu avea nimic de

spus, şi apoi, valiza ei aştepta să fie desfăcută. Într-un spaţiu atât de restrâns, trebuia să fie totul pus în ordine şi era timpul să-şi aranjeze lucrurile.

Cheia valizei trebuie să se fi aflat în buzunarul mantoului ei ; îşi amintea că o strecurase acolo în ultima clipă, nemaiavând timp să o pună alături, pe inelul cu celelalte chei. Din păcate însă, nu reuşi s-o găsească. Degeaba întoarse pe dos toate buzunarele, scotoci în poşetă şi în trusa de toaletă, în zadar. Era totuşi sigură că o luase cu ea la plecare. Probabil că o pierduse când plătise taxiul, la gară. Fu cuprinsă de panică. Nu se putea lipsi sub nici o formă de lucrurile aflate în valiză. Încercă să forţeze încuietoarea, dar nu reuşi s-o deschidă. Ce să facă ? Poate că va găsi la recepţie nişte chei care să se potrivească ?

Aici, un bărbat între două vârste se afla în spatele geamului de la ghişeu. Pe biroul său era o placă cu numele lui : M.J. de Bruin, Comisar Principal.

Cu foarte multă amabilitate, el îi sugeră să încerce o cheie de la altă valiză, ar trebui să meargă. Din spatele Marilynei, cineva îi vorbi comisarului în olandeză şi acesta răspunse în aceeaşi limbă. Tânăra fată se întoarse, şi se trezi în faţa bărbatului pe care n-ar fi dorit să-l mai vadă vreodată.

— Aşadar, acum ţi-ai pierdut şi cheia ?

Tonul ironic pe care-i vorbi şi care o făcea să pară ridicolă, era acela al unui profesor care-şi certa un elev zăpăcit.

Marilyn refuză să se lase intimidată.

— Te rog, nu-ţi mai face griji pentru asta, mă pot descurca foarte bine şi singură.

Fără să bage în seamă spusele ei, bărbatul se întoarse către comisar şi-i zise :

— Mă ocup eu de asta, domnule de Bruin.

Încântat că scăpase de această problemă, comisarul încuviinţă din cap zâmbind.

Tânărul porni cu pas hotărât, ajunse primul la uşa cabinei, apăsă clanţa şi intră. Marilyn era de-a dreptul şocată de atâta îndrăzneală şi dezinvoltură. „Intră la mine în cameră ca la moară, fără să mai aştepte să fie invitat", gândi ea, iritată.

— Asta e valiza ? întrebă el arătând-o pe cea care se afla pe cuşetă. Ia să urmăm sfaturile comisarului. Dă-mi cealaltă cheie.

Ciudat de agitată de prezenţa acestui invadator într-un spaţiu atât de strâmt, Marilyn scotoci în poşetă şi-i întinse obiectul.

După câteva minute de eforturi zadarnice, el i-o înapoie.

— Nu merge. Dacă insist, risc să rup cheia. Ei bine, domnişoară Maitland, nu mai rămâne decât un singur mijloc : forţa brutală !

„Asta nu-i lipseşte !" îşi zise cu amărăciune Marilyn amintindu-şi de maniera în care el o prinsese atunci, în cădere.

— Dar, strigă ea îngrozită, asta o să-mi strice valiza !

— N-avem de ales ; sau mai încerci să-ţi găseşti cheia. După umila mea părere, a căzut în apă adineauri când te-ai aplecat atât de periculos peste bord... ca să mă impresionezi !

Roşie de ruşine, ea trebui să recunoască în sinea ei că probabil el avea dreptate.

— Ei ? Ce hotărâre iei, domnişoară, n-o deschidem ?

— Nu se poate ! Toate lucrurile mele de toaletă sunt înăuntru ! Toate cosmeticele !

Regretă imediat că intrase în aceste amănunte în fața unui străin. Și nu greșea. Tânărul o examină într-un mod insuportabil aproape, înainte de a-i spune dând din cap :

— Dumneata ? Dumneata folosești produse cosmetice ? Cu tenul acesta cu care le faci geloase pe toate femeile care te văd, îți dai cu creme și alte produse de felul ăsta ?

„Ei, poftim", își zise Marilyn, „o greșeală în plus la activul meu ! Dar el ce drept are să-mi vorbească atât de familiar ?"

— Bun, reluă el, forțăm încuietoarea sau nu ? Ești de acord ?

Ea încuviință din cap, resemnată. El ieși o clipă și se întoarse cu o șurubelniță mare. „Dacă o să atace biata mea valiză cu asta, n-o să mai rămână mare lucru din ea !" gândi tânăra.

El încercă, mai întâi cu prudență și cu blândețe, să deschidă încuietoarea. Apoi, insistă mai cu putere și deodată valiza explodă pur și simplu, împrăștiind tot conținutul pe cușetă : rochii, lenjerie, articole de toaletă.

Marilyn își puse mâinile în cap, jenată și furioasă în același timp, în vreme ce el contempla râzând rezultatul muncii sale.

— Ce-o să mă fac acum ?! exclamă ea în loc de orice mulțumire. Niciodată lucrurile mele nu vor încăpea toate într-o singură valiză ! Chiar trebuia s-o strici de tot ?

— Din păcate, da. Este cam la fel cum se întâmplă și cu unele femei... adăugă el cu un zâmbet plin

de subînțelesuri. Am încercat mai întâi cu blândețe, și n-a mers. Așa că a trebuit să acționez din ce în ce mai... ferm și am obținut ceea ce am vrut, în cazul de față, am deschis valiza.

— Și firește, cunoști toate tehnicile pentru a te descurca cu femeile...

— Bineînțeles.

— Ești... ești căsătorit ? întrebă ea șovăind, pentru că simțea că nu are nici un drept să-i pună întrebarea asta atât de personală.

— Nu.

— Oh...

Pretindea deci că se pricepe la femei, și nici măcar nu era căsătorit...

— Nici eu, zise ea plecând privirea.

— Evident ! Altfel nu ai fi domnișoara Maitland.

Se simțea nota ironică din glasul lui.

— De unde ai aflat cum mă cheamă ?

— Mie nu mi se poate ascunde nimic.

Era limpede că nu voia să fie mai explicit. Marilyn își adună repede lucrurile împrăștiate prin cușetă și le puse, de bine de rău, din nou în valiză. Voia să le ascundă cât mai repede de privirea amuzată a tânărului...

— O să-ți împrumut eu o valiză ; de asta nu te mai poți folosi.

Înainte ca ea să aibă timp să spună o vorbă, el se și dusese în cabina lui, și revenise acum cu o valiză mai mare și mult mai luxoasă decât cea a tinerei fete. Marilyn își dădu seama de asta imediat când atinse pielea suplă și frumos mirositoare ; ezită s-o accepte.

– Mulţumesc, dar... asta este mult prea frumoasă...

– Pot să-ţi spun că eşti prima femeie pe care am cunoscut-o căreia să i se pară că un lucru este prea luxos pentru ea ! zise el râzând. De obicei, orice le-ai oferi, nu este de ajuns !

– Dar cum voi putea să ţi-o înapoiez după ce mă voi întoarce în Anglia ?

– Există o etichetă, uite, aici la mâner. Asta este adresa mea din Londra. Nu este un domiciliu permanent, eu mă deplasez foarte mult ; dar este de ajuns. Să-mi scrii doar o scrisoare dacă telefonul este prea scump ; ştiu că locuieşti destul de departe de Londra... dar aş dori totuşi să mi-o înapoiezi, te rog. Apropo, o să vezi pe etichetă că mă numesc Barron.

De unde ştia el unde locuieşte ? Şi chiar îşi închipuia că n-o să-i mai înapoieze valiza ?

– Poţi să ai încredere în mine, domnule Barron, zise ea indignată.

– Nu m-am îndoit nici o clipă, domnişoară Maitland.

Îi aruncă aceste cuvinte cu un aer amuzat, pe când ieşea din cabină. Marilyn alergă la uşă.

– Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, şi îţi mulţumesc pentru valiză !

El deja intra în cabina lui dar îi răspunse cu un zâmbet ironic :

– N-ai pentru ce. Şi dacă mai ai cumva nevoie de serviciile mele, oricând, chiar şi noaptea, ştii unde mă găseşti !

* * *

In seara aceea, Marilyn adormi foarte greu. Clipocitul valurilor pe coca vasului, traficul vapoarelor în radă, camioanele trecând neîncetat pe chei erau zgomote cu care ea nu era obşnuită.

Şi apoi, era, mai ales, zgomotul ce venea din cabina alăturată, plimbările în sus şi-n jos ale unui bărbat numit Barron. Care o fi fost prenumele lui ? De fapt, cine era el ? Mâine, de cum se va afişa, ea va consulta lista pasagerilor.

Patul lui trebuie că era lipit de perete, simetric cu al ei, pentru că-l auzea şi când se răsucea în pat. Dar el, o fi auzind-o cum se tot învârtea căutându-şi somnul ? Îl deranja oare ?

Adormi în sfârşit, dar se trezi tresărind, câteva ore mai târziu, de zgomotul motoarelor care se puseseră în mişcare. Apoi, ruliul uşor al vasului şi alunecarea lină îi dădură de veste că, în sfârşit, călătoria începuse.

Îşi dădu la o parte cuvertura şi se repezi la hublou. Malul canalului pe care navigau trecea lent prin faţa ochilor ei.

Se întoarse în pat, dar nu putu să mai adoarmă. Îşi făcu toaleta şi se îmbrăcă. Ştia că vasul nu va ajunge atât de repede pe Rin, dar voia să urce pe punte fără întârziere.

Coridorul era pustiu şi nu se întâlni cu nimeni. La baza scării, pe panoul unde se afişau anunţurile şi programul zilei, se afla de acum lista pasagerilor. Căută cu nerăbdare numele vecinului ei de cabină... Barron, da, Bernard Barron. Se numea deci

Bernard. I se potrivea prenumele ăsta. Urcând îngândurată scara, avu impresia că treptele repetă sub paşii ei numele lui : Ber-nard, Ber-nard, Bernard...

Era abia ora şase dimineaţa, dar nu era singură pe punte. Prin geamul postului de pilotaj, putea să-l vadă, vorbind cu comandantul, de parcă ar fi avut toate drepturile să se afle acolo, pe Bernard Barron. Probabil că simţise prezenţa Marilynei, pentru că se întoarse şi o văzu.

Ieşi din postul de comandă şi închise uşa în urma lui. O salută cu un semn din cap pe tânăra fată şi rămase o clipă nemişcat, cu mâinile în buzunare, privind în jurul lui. Apoi se apropie de ea. Marilyn făcu un gest să se îndepărteze, dar el o opri.

— Erai cam agitată azi-noapte, domnişoară. Cuşeta dumitale nu este destul de confortabilă ?

În loc să se simtă mişcată de atâta grijă, Marilyn se enervă şi reacţionă ca o pisică în faţa inamicului.

— Este foarte confortabilă, mulţumesc, zise ea cu răceală. Îmi pare rău dacă te-am deranjat.

— Nu m-ai deranjat deloc. Şi mie mi-a fost greu să adorm. Ştii, adăugă el zâmbind, că vorbeşti tare în somn ?

Marilyn roşi violent.

— Îmi pare rău şi pentru asta. Şi, din moment ce vom fi vecini de cabină timp de cincisprezece zile, ai face mai bine ca, în fiecare seară înainte să mă culc, să mă legi şi să-mi pui un căluş în gură.

— Este cam exagerat ca remediu, zise el râzând. Cu toate astea, dacă începi cumva să te certi cu dumneata însăţi cu atâta însufleţire cum o faci cu mine, o să fac cum spui ! Mă voi strecura în cabina dumitale în puterea nopţii şi voi face aşa cum ai su-

gerat ! Doar dacă nu va fi mai amuzant şi mai interesant să mă aşez pe patul dumitale şi să ascult ce spui. În felul acesta aş putea afla multe din micile dumitale secrete !

Marilyn nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ştii, nici dumneata n-ai fost prea liniştit azinoapte !

— Ţi-am spus deja că am adormit cu greu... Dacă treaba asta nu se aranjează, făcu el pe un ton ironic, va trebui să găsim amândoi un mijloc de a demola despărţitura dintre cabine şi să ne consolăm reciproc.

Viziunea pe care aceste cuvinte o treziră în imaginaţia tinerei femei, o tulbură profund. Începu să-i bată puternic inima la gândul că l-ar putea avea alături de ea ca s-o „consoleze" pe acest bărbat de lume, obişnuit cu cuceririle feminine, experimentat şi de o arogantă frumuseţe. Îi era ruşine de gândurile ei şi nu îndrăzni să vorbească de teamă ca el să nu ia răspunsul ei drept o încurajare.

Nu trebuia să-i dea prea multă apă la moară... Mai bine să nu spună nimic şi să încerce să-şi regăsească stăpânirea de sine.

De jos, ajunse până la ei un zgomot de veselă. Probabil că se aşezau mesele pentru micul dejun. Tânărul o salută discret şi dispăru pe scară, spre cabina lui, cu siguranţă. Marilyn simţi o oarecare dezamăgire pe care însă şi-o reproşă imediat.

La urma urmei, era mai bine să fie singură, să respire aerul proaspăt al dimineţii, să-şi odihnească privirea pe ţărmul plat şi fertil al Olandei. Coborau foarte încet pe canal, spre Rin, şi traficul era deja intens, în ciuda orei matinale.

Tresări când îl simţi din nou pe Bernard alături de ea. Ţinea în mâini două cești de ceai şi-i oferi ei una.

– Cu complimentele direcţiunii, zise el zâmbind. Ceaiul de dimineaţă este una din specialităţile Companiei. Presupun că este un mijloc de a-i trezi pe turişti şi de a-i aduce la ora fixată pentru micul dejun.

Marilyn luă ceaşca, îi mulţumi, şi îşi băură ceaiul unul lângă altul, privind tăcuţi peisajul, vacile şi oile, plopii înalţi, micile poduri ce traversau canalele.

– Este într-adevăr o ţară foarte plată, nu crezi ? zise la un moment dat Marilyn pentru a rupe tăcerea.

– Asta-i Olanda, ce vrei. O mare parte a ţării se află sub nivelul mării. Aşa cum se spune, este vorba de pământ recuperat din mare încă în secolul XI.

– Se pare că ştii multe despre Olanda. Ai mai fost pe aici ?

– Tatăl meu era olandez, zise el scurt. A murit anul trecut.

– Oh, îmi pare rău. Scuză-mi indiscreţia... Aşadar, reluă ea ezitând, ai trăit aici ?

– Firește, ani de zile. Încă mai am şi o casă.

– Vorbeşti totuşi perfect englezeşte, doar cu o urmă nesemnificativă de accent...

– Mulţumesc, dar asta nu e de mirare din moment ce mama este englezoaică. După moartea tatălui meu, a părăsit Olanda şi s-a dus să se instaleze în ţara ei natală.

– Dar... dar numele de familie nu pare olandez...

Întrebarea păru să-l irite pe Bernard. O privi pe Marilyn, deschise gura să spună ceva, dar tăcu

apoi, cu buzele strânse. Totuşi, după o clipă de tăcere, îi răspunse :

— Barron este numele de fată al mamei mele.

— Scuză-mă că ţi-am pus atâtea întrebări, zise repede Marilyn. Toate astea nu mă privesc.

— Cu siguranţă că nu, răspunse el sec, îndepărtându-se.

CAPITOLUL II

Când Marilyn plecă de la masă după ce-şi termină micul dejun, Simon Hadley se ridică şi el şi o urmă. Trecând pe lângă Bernard, Simon îi făcu un semn amical cu capul, la care acesta îi răspunse, fără a o privi însă pe tânăra fată. „Special s-a făcut că nu mă bagă în seamă" gândi ea supărată. „Este de-a dreptul ofensator ! Ce i-am făcut...?"

Simon n-o mai părăsea nici o clipă. Din când în când mai făcea câte o fotografie, dar imediat revenea alături de ea. Marilyn în schimb, nu se putea abţine să nu-l caute cu privirea pe Bernard. Se întreba de ce el călătoreşte singur. Îi spusese că nu este căsătorit, dar trebuia să existe cu siguranţă o femeie în viaţa lui. Poate că era chiar logodit ? Atunci ea de ce nu se afla aici cu el ? Ideea asta nu-i dădea pace.

Ca să ajungă la fluviu, vasul trebui să treacă prin mai multe ecluze, ceea ce-i încetinea mersul. Spre seară ajunseră la Arnhem.

După cină, Marilyn, însoţită de Simon, făcu un tur al oraşului. Admiră primăria, fântânile, catedrala cu clopotniţa ei. La întoarcere, când se mai apropiaseră de „Comete", Marilyn îl văzu pe Bernard care îi observa, cu mâinile în buzunare, în spatele

ferestrelor salonului cel mare. Era prea departe pentru a-i putea vedea și expresia feței.

De cum ajunseră la bord, Simon o invită pe Marilyn să bea un pahar în salon. Trecând pe lângă Bernard, remarcă pe buzele acestuia un zâmbet sardonic. Cu ce drept o privea el cu un asemenea cinism ? Se așeză într-un fotoliu de lângă fereastră și Simon îi aduse ceva de băut. Apoi, se întoarse la bar, unde începu o conversație animată cu un alt pasager pasionat de fotografie. Se scuză față de ea spunându-i că revine în câteva minute.

Marilyn nu rămase prea mult timp singură. O doamnă micuță, mai în vârstă, cam grăsuță, veni să se așeze lângă ea. Era o vorbăreață, gata să-și povestească viața cui voia s-o asculte. Tânăra fată se simți prizonieră pentru întreaga seară.

— Mă numesc Jessie Lowe, doamna Jessie Lowe. Mi se pare că venim amândouă din aceeași parte a Angliei, domnișoară Maitland. Mi-a spus-o amabilul domn Barron, de colo.

Surprinsă, Marilyn aruncă o privire către Bernard care, sprijinit de bar, cu un pahar în mână, îi răspunse privirii într-un fel care făcu să-i bată inima mai tare. De ce se purta astfel ? Când n-o băga în seamă, când o privea tulburător... Ea nu știa nimic despre el, bănuia doar forța brutală ce se ascundea sub această înfățișare enigmatică. De unde știa el atâtea despre ea ? Era oare vreun detectiv particular însărcinat cu securitatea navei ? De fapt, îi mărturisise că se deplasează mult, că nu prea are domiciliu stabil...

— Da, părinții mei locuiesc în Sheffield, dar eu am un apartament în Winchester, unde lucrez. Și dumneavoastră unde locuiți ? o întrebă Marilyn.

— La Southampton. M-am gândit că ar fi drăguț să facem cunoștință. Știi, eu sunt văduvă și deseori mă simt foarte singură. Pentru mine este minunat să fiu înconjurată de oameni, ca aici ! Dar vorbește-mi despre dumneata. Ce lucrezi ?

— Sunt profesoară de muzică într-un mare liceu din Winchester.

— De muzică ? Oh, draga mea, eu n-aș putea trăi fără muzică ! Este una din marile mele consolări de la moartea soțului meu drag încoace. Muzica și toate cluburile din care fac parte. Ia spune-mi, cânți la vreun instrument ?

În clipa aceea, trecu pe lângă ele cineva căruia doamna Lowe îi adresă un zâmbet, Marilyn se întoarse să vadă cine este. Bernard Barron plecase de la bar și se instalase într-un fotoliu, nu departe de ele. „Vrea să asculte ce vorbim" gândi tânăra fată.

— Cânt la pian, zise Marilyn cu o voce destul de scăzută, pentru ca celălalt să n-o audă. Sunt licențiată a Academiei Regale de Muzică din Londra. Și, de asemenea, cânt. A fost a doua mea specialitate la Academie.

— Minunat ! Ai dat și recitaluri ?

— Dumnezeule, nu ! M-am îndreptat spre învățământ.

Marilyn simțea că, în ciuda eforturilor ei de a vorbi încet, Bernard nu pierdea nici un cuvânt.

— Ce păcat ! continuă doamna Lowe. Ai fi fost o solistă fermecătoare ! Presupun că există și un tânăr în viața dumitale ?

— Da... Douglas Newsome, un prieten foarte bun, un coleg de la liceu. Poate... poate că ne vom și căsători...

De ce mintea ? Cu Douglas, nu fusese niciodată vorba de căsătorie. Dar voia să-i dea o lecţie acestui domn care trăgea cu urechea, să-l facă să afle că ea nu era o femeie liberă, gata de cucerit aşa cum părea să creadă el, cu aerul lui cinic !

— Probabil că-i simţi teribil lipsa, domnişoară Maitland ! Cum de ai pornit în croazieră singură şi l-ai lăsat pe bietul băiat tot singur ?

Reacţia lui Bernard, de alături, dovedea că şi el aştepta răspunsul cu mare interes.

— El este... este violonist, inventă ea. În momentul acesta se află cu orchestra în turneu, în Olanda.

— Dar este perfect ! exclamă doamna Lowe. O să te întâlneşti cu siguranţă cu el aici, după croazieră.

— Nu... nu cred...

— Poate că te vei putea duce la vreunul din concertele lui, o întrerupse doamna cea cumsecade. Cu ce orchestră cântă ?

Marilyn căută un răspuns.

— Cumva cu Concertgebow Orchestra din Amsterdam ? sugeră o voce de lângă tânăra femeie.

— Nu, zise ea aruncându-i lui Bernard o privire iritată care însă nu avu nici un efect asupra acestuia. Nu, este vorba de o orchestră mai puţin cunoscută despre care cu siguranţă n-aţi auzit.

— O să formaţi o pereche ideală : pianista şi violonistul ! După ce vă veţi căsători, vei putea să fii acompaniatoarea lui, când el va da recitaluri !

Marilyn, jenată de întorsătura pe care o lua conversaţia şi de minciunile în care se afunda, îl căută din privire pe Simon pentru a se putea scuza şi pleca. Acesta era tot la bar, discutând cu noul său

prieten în ale fotografiei. O văzu pe Marilyn, ridică paharul spre ea şi-i făcu semn că revine repede. Tinerei fete i se păru că mâna lui Simon tremura, probabil că discuţia de la bar fusese copios stropită...

Cu coada ochiului, Marilyn surprinse un zâmbet ironic pe buzele lui Bernard, care nu pierduse nimic din schimbul tăcut de priviri dintre ea şi Simon. Îl privi direct în faţă, dar el continuă liniştit să răsfoiască o revistă. Doamna Lowe interpretă greşit privirea tinerei fete.

— Caută ceva de citit ? întrebă ea. Adineauri, erau aici o mulţime de reviste şi ziare, dar văd că au dispărut toate.

— Păcat că nu sunt cărţi, zise Marilyn. La biblioteca vasului nu sunt destule, şi aproape toate sunt în olandeză sau franceză. Singurele cărţi în engleză sunt romanele poliţiste.

— Aşa este ! Ar fi trebuit să se gândească şi la femeile aflate la bord şi care sunt amatoare de romane de dragoste ! Nu-i aşa, domnule Barron ?... Ia te uită, a plecat !

Într-adevăr, Bernard Barron se îndrepta deja spre scară.

* * *

A doua zi dimineaţa, „Comete" ajunse la frontiera germană. Câţiva pasageri, adunaţi la capătul din spate al vasului, priveau sosirea şi abordajul făcut de vedeta rapidă a vameşilor. Ofiţerul de vamă răspunse zâmbetelor turiştilor şi făcu vreo două semne prieteneşti cu mâna. Spre marea surprindere a Marilynei, aceste semne prieteneşti îi erau adre-

sate lui Bernard Barron. Venise deci deseori pe aici... Cu siguranţă că era un detectiv privat al Companiei.

După ce vedeta plecă, Bernard, care-i urmase pe vameşi peste tot, reapăru pe punte şi se apropie de Marilyn.

– Eşti mulţumită de călătoria dumitale, domnişoară Maitland ? Nu prea se arată soarele, dar cel puţin nu plouă !

– Plouă des în croazierele astea, domnule Barron ? întrebă tânăra fată care profită de ocazie ca să-l prindă în cursă pe Bernard.

El o privi o clipă cu un zâmbet amuzat, apoi izbucni în râs.

– Habar n-am, domnişoară Maitland, chiar că nu ştiu !

– Se pare totuşi că îl cunoşti destul de bine pe ofiţerul vameş.

– Aşa este, da, îl cunosc.

Descurajată de acest răspuns sec, Marilyn se întoarse şi, sprijinită de balustradă, privi cu interes traficul vaselor pe Rin, şlepurile a căror parte din spate era transformată în spaţiu de locuit, cu ghivece de flori la ferestre, cu perdeluţe în carouri, cu rufe puse la uscat pe sârme.

– Dacă vrei să ştii, eu mi-am pregătit această călătorie şi am studiat cu grijă întregul parcurs. Se pare că dumneata îţi pui nişte întrebări în ceea ce mă priveşte. Ei bine, află că sunt şi eu în vacanţă, te asigur ! Reţine asta în apărarea mea, dacă vrei, pentru că se pare că nu-ţi convine nimic din ceea ce fac ! Şi, datorită ghidurilor pe care le-am consultat, pot să-ţi spun, de exemplu, că Rinul are o lungime de o mie trei sute de kilometri, că leagă între

ele şi leagă de mare şase naţiuni diferite, că tonajul anual transportat de apele sale este de... Mai spun ?

Marilyn îl privea pe cel de lângă ea, părul lui blond ciufulit de vânt, tenul bronzat, dinţii de un alb strălucitor şi zâmbetul amuzat. În ciuda cinismului lui afişat, exista în el ceva serios şi profund ce i se putea citi pe faţă acum când, cu fruntea încruntată, privea fluviul şi activitatea intensă ce se desfăşura în faţa lor. „Vrea să pară nepăsător", gândi fata, „dar creierul lui lucrează fără încetare. Cine este bărbatul acesta ? Ce importanţă are... Nu-l cunosc decât de două zile — doar două zile ? — şi probabil că după croazieră nu-l voi mai revedea niciodată..."

— Ei bine, domnule Barron, şi eu îmi voi pregăti viitoarea călătorie la fel de bine cum ţi-ai pregătit-o dumneata acum ! Ai putea să-mi spui...

— Dă-i drumul ! Sunt o enciclopedie ambulantă !

— Copiii aceia pe care i-am văzut pe şlepuri, cum trăiesc ei ?

— Păi, în familie. Pilotul are dreptul să-şi ia cu el nevasta şi copiii ; adeseori, ei se nasc chiar la bord şi poţi să constaţi şi singură că sunt perfect adaptaţi la acest mod de viaţă.

— Dar... şcoala ?

— Există o şcoală specială pentru ei, un institut pentru copiii marinarilor. În ţara mea, în Olanda, există chiar şi nişte şcoli plutitoare pe Rin pentru aceşti copii.

— Şi dumneata ai urmat şcoala în Olanda ? întrebă Marilyn cu un aer nevinovat.

Bernard nu se lăsă păcălit şi răspunse râzând :

— Dumneata ai putea fi un excelent judecător de instrucție, domnișoară Maitland ! Ei bine, da, din moment ce m-am născut în Olanda. Dar, fiind pe jumătate englez, am făcut colegiul în Anglia. Mai ai vreo întrebare ? Câți ani am ? Ce lucrez ? Câte amante am ?

Ea roși și întoarse capul, dar el o reținu.

— Apropo de naționalitate, poftim pașaportul dumitale. Mi-am luat îngăduința — dumneata vei zice fără îndoială „nedelicatețea" să-l recuperez în locul dumitale de la birou, unde se afla împreună cu celelalte pentru controlul de vamă și de poliție.

Iritată, ea îl smulse mai degrabă decât îl luă din mâinile lui Bernard. „Acum știe totul despre mine, unde m-am născut, ce înălțime am, cum mă mai cheamă, și că am douăzeci și patru de ani !", își zise ea, furioasă.

— Fotografia de pe pașaport nu prea te flatează, adăugă Bernard cu un zâmbet maliții ; în realitate, ești mult mai drăguță !

Simon Hadley tocmai se apropia, cu o mulțime de aparate atârnate pe umăr ; acestea făceau parte din personajul lui. Bernard îi aruncă o privire nu prea binevoitoare, se înclină ușor în fața Marilynei și plecă să se alăture, puțin mai încolo, tinerei fete cu care împărțea masa din sufragerie.

— Dragă copilă, îi zise Simon Marilynei, te observ de câtăva vreme și mi-a venit o idee. Caut un personaj care să-mi însuflețească fotografiile pe care vreau să le fac. Ei bine, dumneata ești modelul ideal ! Ai tot ce trebuie : frumusețe, farmec, siluetă suplă, și un nu știu ce... Ba da, ba da, te asigur, nu spune nu !

Marilyn nu se putu împiedica să privească înspre Bernard. Oare auzise şi el ? După zâmbetul echivoc pe care i-l lansă, probabil că nu. Dar ce o interesa pe ea părerea lui ? Ce aştepta de la el ? O aprobare ? În primul rând, nu avea nimic cu el, şi apoi, chiar în clipa asta el flirta cu o altă fată !

— Ei bine, da, de acord, Simon ! zise ea cu o voce destul de puternică încât să fie auzită şi de Bernard.

— Bravo, draga mea ! exclamă Simon. Trebuie să te sărut pentru asta !

Ceea ce şi făcu, spre amuzamentul celorlalţi pasageri.

În timpul prânzului, le anunţă cât se poate de natural vestea lui Gilles şi Pamelei Reed.

— O să vedem şi noi rezultatul acestei colaborări ? întrebară ei.

— Cine ştie ? Poate că într-o zi Marilyn va zâmbi întregii Anglii de pe imensele panouri de afişaj publicitar ! zise el, râzând înainte să adauge, serios : ajungem azi după-amiază la Dusseldorf, dragii mei. Au nişte magazine extraordinare. Nu, n-am mai făcut această croazieră, dar cunosc Dusseldorful.

— Călătoreşti mult ? întrebă Gilles. Din motive profesionale ?

— Ştiţi cum e, ziarişti... În fine, eu sunt un ziarist înnebunit după fotografie. În orice caz, Marilyn, dumneata şi cu mine vom merge să facem cumpărături.

— De ce ? întrebă surprinsă tânăra fată.

— Ca să te îmbrac, iată de ce. Te vreau foarte elegantă în fotografiile mele.

— Dar nu-mi pot permite...

– Nu-ţi face griji. Plătesc eu. În sfârşit, se corectă el cum Marilyn protesta, nu chiar eu. Ziarul plăteşte ; asta face parte din cheltuielile de călătorie. În compensaţie, dumneata vei păstra rochiile !

– Minunat ! exclamă Pamela. Ce noroc ai !

– Pentru ce ziar lucraţi ? întrebă Gilles.

– Oh, o foaie obscură din nord-vest. N-o cunoaşteţi, cu siguranţă. Da au şi o pagină de modă.

– Nu prea ştiu dacă voi putea... zise Marilyn, ezitând.

– Fireşte că poţi, insistă Simon. Acolo, nimeni nu te cunoaşte ; doar locuieşti în sud...

– Dar părinţii mei locuiesc în Sheffield.

– Fii liniştită. Ziarul meu nu se vinde atât de repede !

Temătoare, Marilyn aruncă o privire înspre Bernard Barron. Probabil că acesta nu auzise nimic din această conversaţie. Îi zâmbea vecinei sale de masă, care îl devora din priviri, încât n-ar fi auzit nici sirena vaporului...

Ajunşi la Dusseldorf, Marilyn şi Simon luară un taxi ca să ajungă în centru. Magazinele erau luxoase şi tânăra fată era ispitită de tot ceea ce vedea. Dar Simon ştia perfect ce doreşte. Alese o rochie, un costum cu pantalon şi un bikini pe care Marilyn îl acceptă cu mare greutate. În vitrină, mai era şi o superbă rochie de seară care-i venea grozav Marilynei. Totul fu ambalat cu grijă, şi Simon semnă o factură care i se păru exorbitantă tinerei fete.

Când se întoarseră pe vas, îl găsiră pe Bernard Barron la capătul pasarelei, într-o discuţie însufleţită cu comisarul de bord. Îi privi trecând cu braţele

încărcate de pachete, cu un zâmbet dispreţuitor ce părea să-i spună Marilynei : „Faci parte dintre acele femei care se lasă întreţinute de un bărbat". Privirea furioasă pe care ea i-o aruncă nu schimbă nimic din atitudinea lui.

Simon duse pachetele până la cabina Marilynei şi le puse pe cuşetă, lăsând uşa deschisă în urma lui.

— Este foarte drăguţ din partea dumitale că vrei să mă ajuţi, zise el prinzând-o prietenește de umeri, pentru că dacă nu aduc nişte fotografii senzaţionale, mă vor pune să-mi plătesc călătoria.

— Şi dacă aş fi refuzat ? întrebă Marilyn râzând.

— Dar ai acceptat ! răspunse Simon sărutând-o uşor pe buze.

Chiar în clipa aceea, cineva trecu pe coridor şi se auzi uşa cabinei alăturate trântindu-se violent.

— S-ar zice că nu eram singuri, spuse Simon zâmbind.

Marilyn se îndepărtă. Se simţea jenată că Bernard Barron îi văzuse. Simon plecă să bea ceva înainte de cină şi închise uşa în urma lui. Marilyn, rămasă nemişcată în mijlocul încăperii, contempla peretele despărţitor dinspre cabina lui Bernard şi se întreba ce-o fi crezând el despre ea.

*
* *

După masă, doamnă Lowe i se alătură Marilynei, în salon.

— Draga mea, ai băgat de seamă ? Dintr-o dată, s-au umplut rafturile de cărţi ; şi jumătate dintr

ele sunt în engleză ! Romane ! Probabil că ne-a auzit cineva când vorbeam !

Da, „cineva", gândi tânăra fată : Bernard Baron ! Apăruseră într-adevăr cărţi în engleză, dar şi reviste şi ziare englezeşti. Luă unul la întâmplare şi parcurse titlurile de pe prima pagină.

— Ţi-e dor de casă ? Deja ? se auzi o voce ironică alături de ea. Cauţi, poate, vreo cronică a concertului pe care l-a dat logodnicul dumitale ?

Ochii albaştri, maliţioşi, păreau să o pătrundă până în adâncul sufletului. El auzise minciunile ei în legătură cu Douglas, dar dacă voia să afle adevărul, nu ea va fi cea care i-l va spune.

— Sigur, domnule Barron, replică ea cu dezinvoltură. Când eşti departe, tot ceea ce te poate apropia de fiinţa iubită devine interesant. Sunt sigură că şi pe dumneata... te aşteaptă cineva în Olanda, sau cine ştie, chiar în Anglia ?

— Iarăşi faci pe judecătorul de instrucţie, domnişoară Maitland ? Vrei să-ţi mărturisesc crimele mele, secretele mele, iubirile mele ?

Tonul lui sarcastic o supără profund pe Marilyn. De ce trebuiau să lupte astfel unul împotriva celuilalt, de fiecare dată când se întâlneau ? Dorea din toată inima un armistiţiu. Ar fi vrut să strige : „Să fim prieteni ! Să încetăm să mai fim duşmani în timpul acestei călătorii !" Dar, la ce bun... ? O dată croaziera terminată... Gândul acestei despărţiri definitive o tulbură dureros pe Marilyn. Pentru a-şi ascunde dezamăgirea, îi răspunse pe un ton aproape ofensator :

— Nu ţin deloc la aşa ceva, domnule Barron. Încercam doar să fiu... amabilă ; un cuvânt căruia

cred că eşti singurul de la bord care nu-i cunoaşte semnificaţia.

Bernard clipi des, surprins de acest atac neaşteptat. Dar ezitarea lui fu de scurtă durată. Trase ziarul din mâinile tinerei fete, o prinse de cot şi o obligă să se ridice.

— M-ai provocat, domnişoară, şi o să-ţi dovedesc că pot fi la fel de amabil ca oricare alt om aflat la bord !

Aluzia la Simon era limpede ; nu se putea abţine să n-o răneascâ cu orice prilej.

O conduse spre bar. Simon deja se afla aici, destul de ameţit. Le făcu semn să se aşeze lângă el. Dar Bernard o conduse pe Marilyn cât mai departe de Simon şi comandă, în olandeză, băuturile. Se întoarse apoi spre ea cu un zâmbet cuceritor.

— Ia să vedem, care ar putea fi primul meu gest de amabilitate ? Pot să-ţi ofer o ţigară ? Eu nu fumez, dar aş putea comanda.

— Mulţumesc, nici eu nu fumez.

— Buun... Am început prost ! Poate muzică ? Măcar atâta avem în comun. Eu ador muzica, iar dumneata, se pare, o predai. Cânţi, de asemenea, şi la pian, iar logodnicul dumitale...

— Da, îl întrerupse ea, predau muzica şi cânt la pian. Ai urechi foarte bune, domnule Barron !

— Domnişoară Maitland ! Dar încercam doar să fiu „amabil". N-am ascultat conversaţia dumitale cu doamna Lowe, am auzit-o pentru că eram aşezat alături.

Marilyn nu mai insistă. El încerca deci să fie amabil... şi când mâna lui Bernard se aşeză pe umărul ei gol — purta o rochie fără mâneci — ea nici

nu se clinti. Căldura acestei palme pe pielea ei o electriza pur şi simplu.

Privind-o cu un interes ce contrazicea banalitatea întrebării, el continuă :

– Te duci deseori la concerte ? Ai ascultat vreodată Concertgebow Orchestra ?

– Nu, doar pe disc. Dirijorul ei, Baitink, este remarcabil. L-am văzut la televizor. Oh, mi-ar plăcea să asist la unul din concertele lui !

– Ei bine, poţi veni la Amsterdam. Nu-i aşa de departe cu avionul.

– N-am nici timp, nici bani, din păcate ! Dar dumneata, adăugă ea cu timiditate pentru că reacţiile lui Bernard erau imprevizibile, dumneata locuieşti la Amsterdam ?

– Sunt născut în Olanda şi îmi petrec cât mai mult timp acolo. Am o casă la Amsterdam. Dar am şi un apartament la Londra.

– Şi... te deplasezi când vrei ? Nu te reţine nimic ?

– Îţi continui deci mica dumitale anchetă ! zise el râzând.

Aşa era, îşi zise Marilyn ; dar nu îndrăznea să meargă cu gândul ei până la capăt : exista oare o femeie în viaţa lui ?

– Sunt om de afaceri, recunoscu Bernard, şi călătoresc mult în Europa.

– Trebuie să fie foarte pasionant.

– Foarte.

Cuvântul căzu sec. Viaţa particulară a lui Bernard nu o privea pe ea.

Simon se apropie de ei, clătinându-se uşor. O luă, greoi, pe Marilyn de braţ.

— Marilyn, fii drăguță și vino cu mine pe punte! Simt nevoia să iau puțin aer, zise el cu greutate.

Bernard Barron făcu un gest să se îndepărteze. Marilyn încercă să-l rețină, dar tocmai se apropia de ei tânăra care stătea la aceeași masă cu Bernard și îl luă de mână.

— Vino să mai pălăvrăgim cu mama și cu tata, Bernard. Ne plictisim atât de mult cu ceilalți pasageri ! zise ea, fandosindu-se.

Bernard zâmbi și se scuză față de Marilyn, adăugând, cu o privire sarcastică spre Simon :

— Oricum, te las pe mâini bune ! Hai, Suzanne, arată-mi drumul ; te urmez.

Își spuneau pe numele mic, gândi Marilyn cu amărăciune. Bernard... Suzanne... Și această sclifosită mică are aproape cu douăzeci de ani mai puțin decât el !

Pe punte, începuse să se facă răcoare ; pe Marilyn o trecu un fior. Simon, amețit bine, o luă pe după umeri dar se lăsa cu toată greutatea, încât mai mult ea îl susținea.

— Bei mereu atât de mult ?

— Marilyn, fără predici, deja mă doare capul. Hai să ne așezăm undeva, vrei ? Măcar atâta îmi datorezi după lucrurile frumoase pe care ți le-am oferit.

„Doar nu se gândește că m-a și cumpărat cu câteva rochii", își zise Marilyn, șocată.

— Mi le-ai oferit tot pentru dumneata, Simon, ca să faci fotografii. Nu văd de ce ți-aș fi datoare.

— Ăsta-i norocul meu, bombăni el ; am dat peste o puritană... Speram și eu că...

— Noapte bună, Simon, zise tânăra fată ridicându-se. S-a făcut frig, mă duc înăuntru.

La capătul scării, în atmosfera caldă şi plină de fum a salonului, Marilyn îl căută cu privirea pe Bernard. Îl văzu într-o discuţie aprinsă cu părinţii Suzannei, în timp ce puştoaica, cu bărbia în palmă, îl privea cu o adoraţie evidentă.

Ajunsă în cabina ei, Marilyn privea prin hublou. Era prea devreme ca să se culce, dar ce putea face până atunci ? Să se întoarcă în salon şi să-l vadă pe Bernard făcându-i ochi dulci Suzannei Macdowell ? Să tranchăneasca cu doamna Lowe ? Să-i caute pe Pamela şi Gilles Reed, cu riscul de a se simţi în plus ?

Se hotărî să profite de faptul că baia trebuie să fi fost liberă la ora asta. Îşi luă lucrurile de toaletă, cămaşa de noapte şi halatul ; o să se culce apoi imediat, după baie.

Când ieşi din baie ca să se întoarcă în cabina ei, îl auzi pe Bernard strigând-o din capătul coridorului. Fără să-i răspundă, alergă până la uşa ei, dar în graba de a-şi găsi cheia înainte ca el s-o ajungă, îi scăpă din mână geanta cu lucrurile de toaletă, se desfăcu şi tot conţinutul se risipi pe jos.

Bernard era deja lângă ea – lângă picioarele ei goale – adunându-i toate lucrurile şi punându-i-le în geanta pe care apoi i-o întinse cu un zâmbet ironic văzând roşeaţa ce cuprinsese obrajii tinerei fete.

– A fost plăcută baia ? Ce parfum delicios !

– N-am făcut decât un duş. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat. Noapte bună. Mă duc să mă culc.

– Deja ? Speram să te pot convinge să petreci câteva clipe cu mine. Tocmai voiam să-ţi spun asta adineauri, dar am fost întrerupţi. Am la mine un magnetofon cu boxe şi casete...

— Ai adus toate astea la bord ?

— Firește ; nu-i deloc greu, este unul portativ. Ți-am mai spus că locuiesc la Amsterdam ; de acolo le-am luat. M-a condus un prieten cu mașina până la vapor. Am și înregistrări cu Concertgebow Orchestra. Vrei să asculți ? Vino în cabina mea.

— În ținuta asta ? M-am pregătit deja pentru noapte.

— Păi, cu atât mai bine ! zise el râzând.

— Îmi pare rău, spuse ea sec intrând cu un pas hotărât în cabina ei.

Bernard o urmă.

— Iartă-mă, te rog. N-a fost decât o glumă prostească !

În fața expresiei sceptice a Marilynei, el insistă.

— Îți dau cuvântul meu că nu am nici un gând ascuns. Nu-mi doresc decât o simplă bucurie estetică. Nu încerc niciodată să seduc o femeie care nu dorește asta ; doar pe cele care-mi dau de înțeles că sunt libere și, adăugă el zâmbind, nu aștept așa ceva de la dumneata.

Jenată și roșie la față, Marilyn nu știa ce să-i răspundă.

— Este... este drăguț din partea dumitale... dar...

— Așadar, accepți ? Bravo ! Vino repede.

Ea își puse geanta pe cușetă. Nici nu avu timp să se îmbrace ca lumea că el deja deschisese ușa cabinei lui și o invită să intre.

Încăperea era mai mare și mai luxoasă decât cea a Marilynei ; o ușă deschisă lăsa să se vadă o baie vernil, cromuri strălucitoare, pardoseala de gresie. Tânăra fată nu-și putuse permite o cabină cu baie ; pentru Bernard, nu părea să existe vreo problemă financiară.

Marilyn remarcă ici-colo câte o notă personală care o surprinse : picturi pe pereți, cărți pe o masă, niște dosare pe un birou. Era deci un om de afaceri important, și atât de ocupat încât își lua de lucru chiar și în vacanță ?

El își scoase blezerul pe care-l aruncă nonșalant pe cușetă. Pașaportul îi alunecase probabil din buzunar și zăcea acum, deschis, pe pat.

În timp ce Bernard, întors cu spatele, pregătea magnetofonul, Marilyn nu se putu abține să nu arunce un ochi în documentul din fața ei. Locul nașterii : Amsterdam. Profesiunea : director comercial. Data nașterii... Ea calculă rapid că el avea treizeci și cinci de ani, cu unsprezece ani mai mult decât ea. Înălțimea : un metru optzeci și cinci.

— Îți continui investigațiile, domnișoară Maitland ? se auzi o voce furioasă. Acum știi câți ani am, ce înălțime și ce profesie am. Ai mai descoperit ceva în ceea ce mă privește care să-mi aducă prejudicii în ochii dumitale ? Fără îndoială că nu sunt bărbatul care par a fi ? Cine știe, sunt vreun criminal evadat ?

Marilyn, dezolată că fusese surprinsă în flagrant delict de indiscreție și tulburată de tonul tăios al lui Bernard, se îndreptă spre ușă.

— Îmi pare rău, domnule Barron. Nu am nici o scuză. Te rog să-mi ierți această indelicatețe.

Era gata să iasă, când el o reținu.

— Nu, nu, zise el pe un ton ceva mai îmbunat. Poftim, așază-te aici, pe cușetă. Am nevoie de scaun pentru una din boxe !

Ea se așeză, întrebându-se curioasă ce înregistrare o să pună el.

– Este Simfonia a şasea de Ceaicovski, „Patetica", interpretată de Concertgebow Orchestra, dirijată de Bernard Haitink, „remarcabilul" Haitink, aşa cum i-ai zis dumneata, o anunţă el zâmbind. Cred că pot să dau volumul destul de tare. Încă este devreme şi cea mai mare parte a pasagerilor nu sunt încă în cabinele lor. M-am asigurat de asta înainte să cobor.

Chiar de la primele măsuri, Marilyn uită de lumea înconjurătoare. Uită că se afla aici în halat, aşezată pe patul unui bărbat pe care abia îl cunoscuse, singură cu el în camera lui. Bernard se aşeză şi el alături pe cuşetă, ascultând muzica, dar cu privirea aţintită asupra ei.

O singură dată, după a doua măsură, ea îi aruncu o privire strălucind încă de emoţia ce i-o producea muzica. El îi răspunse printr-un zâmbet de o blândeţe şi un farmec care o emoţionă mai profund chiar decât muzica. Inima începu să-i bată cu putere. Ea îi zâmbi la rândul ei, timidă şi nesigură.

Nu schimbară nici un cuvânt şi, când ultimele acorduri se stinseră, se lăsă o tăcere profundă. Bernard se ridică să oprească aparatul, apoi se întoarse încet spre ea. O privi îndelung, dar ea nu ridică privirea spre el.

– Marilyn ? o strigă el încetişor, ca o mângâiere. Eşti fericită ?

În sfârşit ea îl privi şi încuviinţă din cap, dar fără să-şi poată exprima în cuvinte bucuria pe care o simţise ascultând această simfonie... cu el. În clipa aceasta, exista între ei un acord care făcea imposibilă orice ceartă viitoare. Erau uniţi prin dragostea lor comună pentru muzică. Cu toată încrederea, luă

mâna pe care el i-a întins-o ca s-o ajute să se ridice. Fără a-şi dezlipi privirea de a lui.

Dar el nu-i dădu drumul mâinii şi o atrase lângă el, cu buzele-i senzuale întredeschise, în aşteptare, chiar lângă buzele ei. Îi spusese că el nu are nici un gând ascuns, că nu-l interesează decât femeile disponibile... Îi dăduse ea de înţeles, în mod inconştient, că... ? Sau interpretase el greşit vreun gest, vreo vorbă de-a ei ?

Ajunsese deja la uşa cabinei.

— Îţi mulţumesc, zise ea pe un ton aspru. Nu mă gândisem că va trebui să plătesc în natură această fermecătoare seară !

— Domnişoară Maitland, nu crezi că exagerezi puţin ? făcu el privind-o cu răceală, cu mâinile în buzunare. Drept cine te crezi ? Situaţia mea profesională şi averea îmi permit să am la dispoziţie femei, chiar mai multe decât aş avea nevoie, gata să facă orice pentru a-mi fi pe plac. Nu trebuie să le rog, cu atât mai puţin să le întind capcane... muzicale. Aşa că n-ai de ce să te temi de mine. Doar dacă-mi dai de înţeles că eşti de acord...

N-o să se scuze totuşi încă o dată ! Se străduí să-i răspundă calm :

— Îţi mulţumesc că mi-ai dat ocazia să ascult această simfonie. Te asigur că mi-a făcut mare plăcere.

El nu-i răspunse prin nici un gest, prin nici un cuvânt. Abia când ea îi spuse noapte bună înainte să iasă, el înclină uşor capul.

Ea avusese naivitatea să creadă că muzica îi va uni, că nu se vor mai stăpâni niciodată...

CAPITOLUL III

A doua zi dimineața, se arătă în sfârșit și soarele. La micul dejun, în sala de mese domnea o mare animație. Florile de pe mese păreau mai frumoase și mai strălucitoare ; femeile, de asemenea, în rochiile lor de vară. Când se așeză la masă, Simon le făcu complimente Pamelei și Marilynei remarcându-le toaletele și mina bună din dimineața asta. Pamela chicoti ușor și mărturisi că este puțin cam geloasă pe linia suplă, perfectă, a Marilynei.

— Da, completă Simon. Hainele pe care i le-am cumpărat — sau, mai degrabă, Societatea mea i le-a oferit — îi vin de minune.

Aruncă o privire pe fereastră spre cerul fără nori și adăugă :

— Am putea începe astăzi, dragă Marilyn, dacă-ți convine. Singura problemă va fi să scăpăm de curioși. De cum începi să faci fotografii, toată lumea se repede să caște gura. Asta nu este bine nici pentru model, care se intimidează, nici pentru fotograf, care se simte stânjenit și nervos. Am oroare să am privitori când lucrez la capodoperele mele !

— Așteaptă până ajungem la Bonn, sugeră Gilles. Toată lumea o să coboare să viziteze orașul și o să rămână vaporul gol, doar pentru voi.

– Îţi mulţumesc, prietene ! exclamă Simon strângându-i mâna. Ce idee bună !

Lui Simon îi trebui multă răbdare pentru a o încuraja pe Marilyn să pozeze şi s-o înveţe să se relaxeze. Era după prânz, şi se aflau traşi la chei la Bonn. Coborâseră aproape toţi pasagerii. Cele câteva persoane care rămăseseră la bord se arătară interesate de punerea în scenă a lui Simon. Dar lucrările acestea preliminare şi punerea la punct a aparatelor dură atât de mult încât, descurajaţi, se retraseră curând în salon sau în cabinele lor.

– Îmbracă-te în costumul de vară pe care l-am cumpărat, spuse Simon. O să păstrăm restul pentru un decor mai ca lumea.

Micul bolero roşu era asortat cu un şort care avea un cordon lat, cu o cataramă mare metalică. Marilyn îşi înnodase în jurul gâtului o eşarfă cu motive roşii şi-şi puse nişte cercei în formă de inel. Părul lung îi cădea pe umeri. Avea oarecum o înfăţişare de ţigancă.

Nu trecu neobservată când, după ce se îmbrăcă, traversă salonul. Se simţea îngrozitor de stânjenită şi se întreba cu amărăciune de ce cedase propunerii lui Simon şi se supunea unei asemenea încercări. Cu siguranţă, nu fusese tentaţia câştigului, a acestor câteva haine exotice care nu erau deloc genul ei.

Aşezată pe punte, aştepta ca Simon să-şi pună la punct aparatele. Acesta o lungea cât se poate de mult pentru a-i descuraja şi pe cei câţiva spectatori care rămăseseră. În sfârşit, spuse :

– Gata, putem să începem. Aşază-te acolo, pe banca de lângă parapet. Aşezată, cu un picior în-

tins pe bancă, cu celălalt strâns. Îţi înnozi braţele pe genunchiul acestui picior. Înclină capul într-o parte. Bine ! Ochii mari deschişi, un zâmbet frumos. Perfect !

Simon îşi însoţea instrucţiunile de gesturi puţin cam insistente care o agasau la culme pe tânăra fată. Făcu vreo două-trei fotografii, apoi îi ordonă :

– Şi acum, să profităm de soare ; du-te repede şi pune-ţi bikini-ul, grăbeşte-te !

Costumul de baie era o imitaţie de piele de leopard, şi Marilyn se simţea absolut ridicolă îmbrăcată cu el. Din fericire, nu întâlni pe nimeni în timp ce urca pe punte. Fu întâmpinată aici de fluieratul admirativ al lui Simon, care se repezi spre ea cu braţele întinse. Marilyn se retrase repede din calea lui.

– Hai, Simon, fă fotografiile acelea şi să terminăm odată ! zise ea, iritată. Dacă-ţi închipui cumva că eu mă amuz, greşeşti ! N-ar fi trebuit să accept aşa ceva...

– Încă mai ai timp să refuzi, domnişoară Maitland !

Marilyn se întoarse brusc, pentru a da ochii cu un Bernard dispreţuitor şi ironic, a cărui privire de expert o evalua în detaliu, din cap până-n picioare. Cu cât ea roşea mai mult, cu atât expresia lui devenea mai sarcastică.

– Nici vorbă să refuzi acum, interveni Simon. Aşază-te, absolut relaxată, pe şezlongul ăsta. Aşa, ia pune-ţi acum în valoare picioarele astea superbe. Nu ascunde nimic ! Nu, nu, nu privi în jur, publicul tău este tot aici, dar uită-l pentru o clipă. Gândeşte-te la altceva, să zicem la şlepurile astea care

trec... Bun, este bine. Acum o să-mi pun la punct aparatul, așaaa...

Bernard Barron se apropia alene, privind-o atent pe tânăra fată. Marilynei i se părea umilitoare această examinare tăcută. Ar fi vrut s-o ia la fugă, dar, din orgoliu și ca o provocare, se crispă și înfruntă privirea lui insolentă.

— În felul acesta îți plătești călătoria, domnișoară Maitland ? întrebă el cu nonșalanță.

Era întors cu spatele spre Simon și continuă cu o voce mai înceată :

— Biata profesoară de muzică nu are posibilități materiale și trebuie să se vândă pentru a-și putea oferi o croazieră destul de scumpă ?

— Mă vând ? îi replică ea, furioasă. Pozând...

— Cu un minimum de îmbrăcăminte pe dumneata...

Privirea lui părea că o dezbracă.

— Nu am pe mine nici mai mult nici mai puțin decât oricare fată la plajă sau la piscină !

— Da, dar ele nu o fac pentru bani.

— Dar ce naiba, eu nu fac nimic imoral !

— Oh, moralitatea în zilele noastre... făcu el ridicând din umeri. La urma urmei, dacă ceea ce faci te face fericită, asta nu mă privește. Ca bărbat și, îndrăznesc să spun, bărbat cu experiență, și care știe să aprecieze femeile, aș fi nedrept dacă m-aș plânge în clipa asta.

— Gata, schimbăm decorul ! strigă Simon. Vino încoace. Vreau să te încadrez pe fondul pupei și al drapelului.

Cum Marilyn nu se mișca, Bernard murmură :

— Fă cum îți spune, domnișoară. Nu vreau în nici un caz să te împiedic să-ți câștigi banii...

— Eu nu sunt...

— Oh, vino, Marilyn ! se impacientă Simon. Ne pierdem timpul.

Bernard Barron făcu câțiva pași spre scară înainte de a se întoarce și a-i arunca din mers :

— Ce păcat că ești atât de ocupată... profesional. Te-aș fi invitat să mă însoțești la casa lui Beethoven și la noua sală de concerte, „Beethovenshalle". Dar, asta e !

Și dispăru. Marilyn, disperată, alergă după el până la scară.

— Domnule Barron ! Așteaptă-mă ! Nu mai am mult de stat. Te rog.. Aș vrea să merg cu dumneata ! Simon, mă înțelegi, nu-i așa ? Dă-mi voie să plec, trebuie !

Ajuns în josul scării, Bernard ridică privirea, îi zâmbi ironic tinerei fete, și plecă liniștit.

* *
* *

Seara, la masa lui Bernard Barron erau două locuri libere, al lui și cel al Suzannei. Părinții acesteia cinau singuri. Fără îndoială că Bernard și Suzanne erau în acest moment împreună. Marilyn încercă să uite că, fără promisiunea necugetată pe care i-o făcuse lui Simon, ea ar fi fost cea care ar fi petrecut seara cu Bernard și nu pușlamaua aceea sclifosită.

După masă, Simon se duse imediat la bar, așa cum îi era obiceiul. O invitase și pe Marilyn, dar ea refuzase politicos, preferând compania, mai liniștitoare, a doamnei Lowe.

– Știi, copila mea, zicea aceasta, îmi place să vorbesc și-mi place de asemenea să aud în jurul meu vocile tuturor acestor oameni care trăncănesc.

– Este normal, doamnă, din moment ce trăiți singură tot restul anului.

– Ești foarte înțelegătoare ; logodnicul dumitale este un norocos.

Logodnic ? Marilynei îi trebuiră câteva secunde ca să-și amintească de Douglas pe care-l alesese să ocupe această poziție numai pentru a avea un argument în fața domnului Barron.

– Nu credeți, zise ea pentru a schimba subiectul discuției, că ar trebui să difuzeze puțină muzică, seara, în salon ? Chiar îi simt lipsa.

Nu observase că, între timp, intraseră în salon Bernard – foarte calm, și Suzanne – foarte surescitată, și li se alăturaseră părinților tinerei fete. Suzanne povestea râzând întruna despre „fabuloasa seară" pe care o petrecuseră și despre „drăgălașul restaurant" la care cinaseră. Dezgustată, Marilyn se întoarse către doamna Lowe care-și pusese o carte lângă poșetă.

– Citiți ceva interesant ?

– Da, da, este o poveste de dragoste, îmi plac la nebunie ! Ia te uită, domnul Barron ! Vino și ia loc lângă mine, domnule Barron ! Povestește-mi despre ziua aceasta delicioasă despre care micuța Macdowell le tot spune părinților ei.

– Destul de interesantă... răspunse el zâmbind. Am revăzut niște locuri pe care eu le cunosc bine, prin ochii unei foarte tinere și entuziaste persoane. Dar dumneata, domnișoară Maitland, ai apreciat frumusețile orașului ?

— Ea a stat aici cu mine, interveni doamna Lowe, şi tocmai spuneam cât ar fi de plăcut să existe o muzică de fond, seara, în salon ; nu crezi, domnule Barron ?

— Şi ce fel de muzică ar sugera domnişoara Maitland ? întrebă Bernard, sarcastic. Presupun că Beethoven ?

Sigur, gândi Maitland, acum el răsuceşte cuţitul în rană. În clipa aceea, o prietenă a doamnei Lowe îi făcu semn acesteia să i se alăture ; ea se scuză şi-i lăsă singuri. La masa vecină, Suzanne continua să povestească cu voce foarte tare, întâmplările de peste zi, în amănunt. Astfel, Marilyn află că, după cină, se pare că Bernard îi telefonase „prietenei" sale. Dar cum se face că aceasta nu se afla aici, cu el ?

— Nu-mi venea să cred, explica Suzanne. Atunci el mi-a pus telefonul lângă ureche. Prietena lui se numeşte Marva ; vorbea în olandeză, dar eu am înţeles bine când i-a spus „schat" adică „dragă".

Deci ea se numeşte Marva şi-i spune lui „dragă"...

— Eşti foarte palidă, domnişoară Maitland. Nu te simţi bine ?

Bernard o privea fără simpatie, mai degrabă amuzat. Întrebarea era de fapt o provocare, aşa că Marilyn preferă să nu răspundă.

— Domnule Barron... prietenei dumitale îi place muzica ? Împărtăşeşte preferinţa dumitale pentru clasici ?

— Deloc, domnişoară Maitland, din păcate. O dată, m-a ameninţat că-mi sparge toate discurile cu Brahms, Mozart, în fine, toate acelea cu muzică clasică la care ţin atât de mult.

— Dar de ce ?

— Pretinde că, atunci când sunt cu ea, trebuie să mă gândesc doar la ea şi că muzica îmi distrage atenţia. Dumneata ce crezi, domnişoară Maitland ?

Cu privirea plecată, Marilyn se uita la coperta unei reviste de pe genunchii ei. Răspunse, îngândurată :

— Eu cred că asta depinde de profunzimea sentimentelor care unesc două persoane, de natura dragostei lor.

După un moment de tăcere, adăugă ca pentru ea :

— Pentru mine, a asculta muzică împreună cu cineva pe care-l iubesc, este lucrul cel mai exaltant din lume !

— Dumneata nu crezi că muzica poate despărţi două fiinţe ? Poate să le izoleze ?

— Dimpotrivă, zise ea privindu-l drept în ochi, muzica ne uneşte.

— „Ne" ? Cine este acest „ne ?" Ah, probabil acel prieten violonist cu care dumneata eşti aproape logodită ?

— Nu suntem...

Se opri brusc. Acum nu mai putea să nege ceea ce ea îi povestise, atât de prosteşte, doamnei Lowe. Pe tot timpul croazierei, ea va rămâne pentru toată lumea logodită. Ce contează, tot nu-i va mai vedea vreodată, când voiajul va lua sfârşit. La acest gând, în mod inexplicabil, inima ei se strânse. Nu îndrăzni să se întrebe de ce.

O voce răguşită o strigă deodată :

— Marilyn ! Vino să stai aici !

Simon, la bar, din cealaltă parte a încăperii, îi făcea semn cu mâna. Marilyn ar fi refuzat dacă n-ar

fi zărit un zâmbet cinic pe buzele lui Bernard. Se ridică brusc, se scuză şi se duse lângă Simon. Acesta puse pe umerii tinerei fete o mână care, încetişor, coborî până la talie.

— Este modelul meu, dragul meu model, frumuseţea asta, îi spunea el barmanului. Nu mai este doar profesoară de muzică, e prea frumoasă pentru asta, acum este modelul meu.

Marilyn, dezgustată de starea în care se afla Simon, simţea în spatele ei, ca nişte săgeţi, ochii lui Bernard. Supravegherea aceasta ironică o revoltă.

La urma urmei, era majoră, era în vacanţă, şi era liberă, liberă să stea alături de Simon, liberă să poarte hainele extravagante pe care el i le cumpărase, chiar dacă domnului Bernard Barron nu-i plăceau, şi liberă chiar să bea atât cât dorea ea!

În exaltarea ei, bău dintr-o dată cocteilul pe care Simon îl comandase pentru ea, şi apoi încă unul. La jumătatea celui de al treilea, capul începu să i se învârtească. Se străduí totuşi să termine paharul.

Simon continua s-o ţină de talie, tot pălăvrăgind cu chelneriţa de la bar. Celor ce treceau pe lângă ei, le spunea cu mândrie, dar nu foarte distinct, că superba creatură de lângă el era prietena lui de suflet.

Bernard se apropiase de bar şi, sprijinit de tejghea, o privea pe Marilyn cu nişte ochi care ar fi umilit-o cumplit dacă s-ar fi aflat într-o stare normală, dar acum nici nu-i observă.

— Domnişoară Maitland, zise el cu o voce surdă, acoperită de trăncăneala lui Simon, ai băut destul! Opreşte-te înainte să te faci de râs!

Iritată de această remarcă şi de tonul autoritar al lui Bernard, Marilyn îi aruncă o privire provocatoare şi mai ceru un cocteil. Nu putu însă să-l termine pentru că o cuprinse o durere de cap sfâşietoare. Se lăsă să alunece de pe taburet, se agăţă de o bară dar căzu cât era de lungă, lovindu-se violent la cap şi la umăr. O durea îngrozitor, şi, pe jumătate inconştientă, nu fu în stare să se mişte.

—. Marilyn, îi ordonă o voce fermă care nu era cea a lui Simon, ridică-te !

Nici o urmă de simpatie în intonaţie, doar iritare şi reproş. Se simţi ridicată de nişte braţe puternice. În jurul lor se auzeau o mulţime de şuşoteli şi de întrebări alarmate. Din nou, auzi vocea lui Bernard :

— Nu, liniştiţi-vă, nu are nimic. O duc eu în cabină. Mulţumesc, domnule Hadley, mă ocup eu de ea. Rămâneţi aici.

Dacă Marilyn ar fi bănuit în ce fel se va „ocupa" Bernard de ea, nu s-ar fi lăsat dusă aşa, cu capul pe umărul lui, cu ochii închişi.

Ajunşi în cabină, el o puse în picioare şi ea trebui să se cramponeze de uşă ca să nu cadă. Observă cu stupefacţie că se aflau în cabina lui Bernard. O clipă mai târziu, el îi ţinea ferm capul sub robinetul de apă rece al căzii de baie. Sub jetul puternic, aproape că-şi pierdu răsuflarea pentru o clipă îngrozitoare, care i se păru o veşnicie, apoi reuşi în sfârşit să strige :

— Ajunge ! Ajunge ! Încetează, te rog !

El o mai ţinu totuşi câteva minute bune, după care-i dădu drumul şi ea se prăbuşi pe jos gemând şi făcându-l cum îi venea la gură.

El o ridică în picioare, dar trebui s-o țină strâns pentru ca ea să se poată menține.

— Ești o brută, zise ea plângând. Îți face plăcere să mă brutalizezi ! Te urăsc ! Te urăsc !

— M-ar mira, zise el calm, ca în momentul acesta să ai pentru mine un alt sentiment. Dar, în fine, adăugă el pe un ton mai sever, ce naiba s-a întâmplat? Sunt sigur că dumneata nu bei niciodată alcool, și te-ai apucat să înghiți trei-patru pahare unul după altul !

— Am... am dreptul, mormăi ea, cu capul pe umărul lui. Dacă vreau să beau, atunci...

Dar Bernard n-o mai asculta. Luase un prosop și începuse să-i șteargă părul cu atâta vigoare încât ea nici nu-și mai putu termina fraza. Apoi o scoase pe coridor până în dreptul cabinei ei, scoase o cheie din buzunar și deschise ușa. Marilyn se întreba vag cum de putea el să deschidă ușa ; nu-și amintea să-i fi dat vreo cheie.

O întinse pe pat fără menajamente, deschise hubloul și, înainte să iasă, se opri lângă pat și o privi. Ea întredeschise ochii și i se păru că-l vede zâmbind.

— Tot mă mai urăști ?

— Mai mult ca niciodată, murmură ea. Oh... nu mi-e bine deloc ! M-am lovit la umăr în cădere... Mă doare rău și capul !

— Este prima dumitale „mahmureală", dacă-mi ierți expresia ! O să-ți treacă.

Nici un pic de compasiune în glasul lui...

— Dacă și cu prietena dumitale... viitoarea soție, ești la fel de insensibil, la fel de nemilos, o plâng din tot sufletul. O să fii un soț imposibil, dur și crud...

— Știu. Nu putem face nimic pentru asta, nici eu, nici dumneata. Trebuie să mă iei așa cum sunt... Și acum că ți-ai mai revenit un pic, o să te las.

— Mi-am revenit ? Din ce ? N-am băut prea mult !

— Reușești să te dezbraci singură ?

— Da, mulțumesc. Și chiar dacă n-o să reușesc, prefer să dorm așa cum sunt decât să te las să mă atingi.

Pentru o clipă, se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Bernard ieși închizând ușa în urma lui.

* * *

Când Marilyn deschise din nou ochii, lumina era aprinsă și părul îi era încă ud. Adormise probabil imediat după plecarea lui Bernard. Încercă să se ridice, dar capul parcă-i cântărea o tonă, umărul o durea. Reuși să pună totuși picioarele jos și rămase o vreme cu capul în mâini, căutând puteri să se ridice și să se dezbrace. Ceasul de la mână arăta ora unu noaptea. Pe vas era o liniște absolută. Sub hubloul său, apa clipocea pe coca vasului. Din când în când, se auzea în depărtare câte o sirenă.

Se agăță de o etajeră de deasupra patului, pentru a se ajuta să se ridice. Gestul ei șovăitor și stângaci făcu să se răstoarne cărțile și ceasul deșteptător. În cabina alăturată cineva se mișcă.

Se auzi o bătaie în ușă. Fără să aștepte răspuns, Bernard intră.

— Ce dorești ? îl întrebă ea cu o voce slabă.

El era în pijama şi într-un halat de casă scurt, cu părul ciufulit, dar nu părea deloc că s-ar fi trezit acum din somn. Probabil că încă mai citea. O întrebă cu voce severă :

— De ce nu te-ai culcat ?

— Am adormit, probabil. Tocmai m-am trezit.

— Arăţi îngrozitor.

— Mulţumesc foarte mult.

— Du-te şi priveşte-te în oglindă ! Oricum, acest mic episod o să-ţi servească drept lecţie, sper.

— Îţi spun doar că n-am băut prea mult !

— Bine, bine. Îmi faci milă. În timp ce te dezbraci, mă duc să-ţi caut la bucătărie un pahar de lapte cald, chiar dacă va trebui să-l încălzesc eu însumi.

— N-o să te lase să intri la ora asta.

— O să vedem. Şi grăbeşte-te, sau mă voi întoarce mai înainte de a te face să arăţi mai prezentabilă... ceea ce n-ar fi deloc potrivit pentru o biată profesoară de muzică timidă şi cumsecade, adăugă el făcându-i cu ochiul.

Marilyn tocmai apucase să se strecoare între cearşafuri, când Bernard reveni cu un bol de lapte cald.

— Cum ai făcut ? L-ai trezit pe bucătar ?

Fără să-i răspundă, el scoase din buzunarul halatului un flacon de medicamente şi-i dădu două tablete.

— Nu-i otravă, te asigur. Asta o să te ajute să adormi. Mâine va trebui să facem o excursie minunată în valea Ahr. Peisajul este într-adevăr splendid. Nu trebuie să pierzi aşa ceva...

Cu oarecare ezitare, ea luă bolul cu lapte şi înghiţi tabletele.

— Îți mulțumesc, îți mulțumesc mult. Este drăguț din partea dumitale.

— Așadar ? Nu mai sunt atât de rău ? De crud, insensibil și nemilos ?

El îi prinse cu blândețe bărbia și o obligă să-l privească.

— Spui că de fiecare dată când te ating, te fac să suferi. Acum îți fac rău ?

— Nu, murmură ea.

Și totuși, da, gândi ea văzându-l ieșind și închizând ușa în urma lui ; da, dar nu fizic...

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineața, pe Marilyn o trezi o bătaie în ușă. Intră o femeie în uniformă care aduse o tavă.

– Sunt doamna de Bruin, îi explică ea, șefa chelnerilor de la bord. Domnul Barron – iertați-mă, vreau să spun de Bruin, soțul meu, comisarul, mi-a cerut să vă aduc acest platou, pentru că este deja prea târziu pentru a lua micul dejun sus. Vreți să mâncați ceva, nu ? Domnul... soțul meu l-a comandat special pentru dumneavoastră.

Marilyn nu putea să reziste zâmbetului și amabilității acestei femei ; și apoi, se simțea mai bine, chiar îi era foame.

– Domnul Barron m-a rugat să vă amintesc că autocarul pentru excursie pleacă peste o oră. Speră să fiți gata la timp.

Marilyn ajunse pe punte în mai puțin de o oră, dar deja toată lumea se afla aici, nu mai era nici un loc liber. Îl văzu pe Bernard vorbind cu comandantul în postul de pilotaj. Când o văzu, el ieși repede și se apropie de ea.

– Cum te simți ? E mai bine ?

– Da, da, mulțumesc.

– Îți mai amintești ce s-a întâmplat aseară ?

– Ai încercat să mă îneci cu dușul !

– Și încă nu m-ai iertat pentru asta ! Era însă spre binele dumitale.

– N-am să ți-o iert niciodată. Remediul a fost mai rău decât boala, și nu era nevoie să fii atât de brutal !

– Ba da ! Dumneata nu ești obișnuită cu alcoolul ; era pentru prima oară când făceai așta și nu-ți dădeai seama ce se poate întâmpla. În loc să fii supărată pe mine, mai bine mi-ai mulțumi.

O privea în ochi, și ea putea citi pe fața lui un fel de întrebare care o înspăimânta. Și căreia nu-i putea răspunde. Se simțea dintr-o dată slabă, fără apărare. Ce aștepta el din partea ei ?

– Ei bine, îți mulțumesc, domnule Barron, îți mulțumesc mult, zise ea până la urmă, fără convingere.

Căută cu privirea un scaun, dar cele care nu erau ocupate erau stricate, scoase din uz.

– Nu se poate... bombăni Bernard.

În clipa aceea, Pamela Reed o strigă pe Marilyn.

– Dragul meu soț vă oferă locul lui. Veniți aici !

Când să plece de lângă Bernard, acesta o întrebă :

– Te simți destul de bine ca să iei autocarul ?

– Bineînțeles. Dar... dumneata mergi ?

– Sigur. Vrei să te răzgândești, în cazul ăsta ?

– Nu... Nu știu... Nu !

El râse în hohote de confuzia tinerei fete care, furioasă, se crezu obligată să adauge :

– Asta nu schimbă nimic, nici măcar n-o să observ dacă ești acolo sau nu !

— Ia te uită, făcu el încruntându-şi sprâncenele, va trebui să fac ceva ca să-mi fac simţită prezenţa.

Şi plecă de lângă ea cu un zâmbet satisfăcut care o lăsă pe Marilyn visătoare.

În autocar, locul de lângă Marilyn era liber ; Simon se hotărâse să rămână la bord. În faţa ei se afla familia Reed. Doamna Lowe, care tocmai se urca, veni să se aşeze lângă tânăra fată. De cealaltă parte a intervaiului dintre scaune, Suzanne îi făcea curte ca o pisică tânără unui Bernard destul de indiferent. Părinţii Macdowell erau aşezaţi în spatele lor. O adevărată adunare de familie, gândi Marilyn cu amărăciune.

Nici chiar peisajul superb, cu viţă de vie şi coline verzi ce-i trecea prin faţa ochilor nu reuşea să-i distragă atenţia de la supravegherea inconştientă şi geloasă asupra lui Bernard. Inima ei se strângea de fiecare dată când el se întorcea către tânăra lui prietenă, zâmbindu-i sau râzând împreună cu ea. Asculta cu o ureche absentă pălăvrăgeala neîntreruptă şi entuziastă a doamnei Lowe, sperând că Bernard Barron va observa până la urmă existenţa ei. O singură dată însă el se întoarse spre ea, rapid, fără un zâmbet, fără nici o expresie pe chip.

La capătul unei ore de drum, ajunseră într-un mic sat, Mayschoss, cu case albe şi flori la ferestre. Aici, trebuiau să viziteze pivniţele unor podgoreni şi cramele. Când coborî din autocar, Marilyn se trezi despărţită de prietenii ei, doamna Lowe şi familia Reed, şi rămase singură în timpul vizitării.

Aerul din pivniţe era răcoros, mai ales după căldura de afară. Ea se înfioră uşor.

— Ţi-e frig ?

Bernard, zâmbind, era alături de ea.

— Da, puțin. Mi-am lăsat vesta în autocar.

— Ar fi trebuit să te previn. Așa e mai bine ?

Cu nonșalanță, își trecuse brațul pe după umerii tinerei fete. Ea se înfioră din nou, dar nu mai era de vină frigul. În gestul lui era mai mult decât amabilitate. O ținea strâns lipită de el, indiferent la privirile pe care le aruncau ceilalți turiști. Ochii Suzannei, în schimb, aruncau flăcări. Era evident că-l considera pe Bernard ca fiind proprietatea ei exclusivă, cel puțin pentru această excursie, și suporta greu ceea ce se petrecea sub ochii ei.

— Astăzi îmi permiți să te ating ? Te-ai răzgândit de aseară încoace ?

Tonul lui era sarcastic ; Marilyn preferă să nu răspundă.

— Cum te mai simți ? Tot te mai doare capul ? Ți-ai regăsit echilibrul și... demnitatea ?

— Dacă mi-am pierdut demnitatea, replică ea furioasă, este numai din vina dumitale !

— Dimpotrivă ! Tratându-te așa cum am făcut-o, eu ți-am redat demnitatea. Dar nu mi-ai spus dacă te simți mai bine ?

— Mă mai doare puțin capul.

— Ar trebui să mai iei niște tablete. Ai ceva de genul ăsta ? Dar umărul ?

Surprinsă de atâta solicitudine, ea răspunse :

— Mă doare un pic atunci când îl mișc.

— Și ai de gând să intentezi proces Companiei de Navigație pentru daune ?

Asta nu mai era solicitudine, ci ironie.

— Firește că nu ! zise ea pe un ton tăios. La urma urmei, a fost vina mea.

— Știi, este surprinzător cu câtă ușurință intentează oamenii procese Companiei pentru accidente de felul ăsta, chiar atunci când e din vina lor.

— De unde știi toate astea ?

— Oh, mai stau din când în când de vorbă cu comandantul, așa cum ai putut să vezi.

— Da, m-am întrebat deseori de ce dumneata ai acest privilegiu, interzis celorlalți pasageri.

— Întreabă-te, domnișoară judecătoare, întreabă-te... Eu vreau să rămân misterios până la sfârșitul croazierei. Asta îți va face călătoria mai interesantă, nu-i așa ? Așa că, n-ai vrea să presupunem că și eu sunt un simplu turist în vacanță, ca și ceilalți ?

— Să presupunem.

— Văd că nu-ți bagi nasul în treburile celorlalți pasageri. De ce m-ai ales pe mine ca să-ți exersezi talentele de detectiv ?

Marilyn nu găsi nimic să-i răspundă ; de fapt, nici ea nu cunoștea răspunsul.

Coridorul pe care mergeau, luminat foarte slab, era mărginit de o parte și de alta de butoaie până în tavan.

— Parcă am fi într-o închisoare, murmură Bernard la urechea Marilynei, strângând-o mai aproape de el ca pentru a o proteja.

Ea încuviință din cap și-i aruncă o privire timidă. Privirea lui însă era întrebătoare și ironică în același timp. „Indescifrabil", gândi ea. „Ce vrea de la mine ?"

Coridorul se termina într-o sală mare subterană, destul de bine luminată, cu un bar într-un colț, cu

mese lungi și bănci pe mijloc. Ghidul le spuse că puteau degusta vinul roșu, specialitatea regiunii, și puteau să cumpere și sticle ca să le ia cu ei.

Marilyn se desprinse de Bernard și se alătură cozii care se formase deja.

– Unde te duci ? o întrebă Bernard.

– Păi, să cumpăr niște vin ! Să-l și gust.

– Oh, nu, domnișoară Maitland ! Nici vorbă de vin pentru dumneata în dimineața asta, după seara de ieri și toată bătaia de cap pe care mi-ai dat-o !

– Dar ce naiba, doar mă simt foarte bine !

– Ai mărturisit singură că încă te mai doare capul. Așa că niște suc de struguri, dacă vrei, și atâta tot. Uite, este aici, pe masă.

El îi întinse un pahar pe care ea îl acceptă. De altfel, nici nu avea poftă de vin, vrusese doar să dea dovadă de independență.

– Așază-te aici, vin și eu imediat.

Era multă autoritate în tonul lui, și ea se supuse, fericită mai ales la gândul că el se va întoarce alături de ea.

– Așa, făcu el o clipă mai târziu. Am comandat o ladă din cel mai bun vin. Poate că, într-o zi, îl vom degusta împreună.

Ridică paharul spre ea, cu o licărire amuzată în privire.

– Beau pentru acel viitor în care dumneata îți vei fi găsit, în sfârșit, liniștea sufletească, descoperind identitatea bărbatului misterios !

Marilyn nu avu timp să-i răspundă. Cineva, în spatele lui Bernard, îl prinse de umeri.

– Bernard, zise Suzanne aplecându-se spre el, m-ai abandonat ! Vino lângă ai mei.

— Dar nu sunt singur, Suzanne, după cum vezi. Mai bine vino şi ia loc lângă noi. Voi fi încântat să stau între două fete frumoase !

Suzanne aruncă o privire otrăvită spre Marilyn.

— Dacă crezi că fac şi eu parte dintre fetele frumoase, nu pot să te refuz, zise ea aşezându-se.

Marilyn îşi puse paharul pe masă şi se ridică scuzându-se.

El se încruntă, dar ea îi aruncă o privire sfidătoare şi se duse lângă doamna Lowe. Bernard nu făcu nici un efort ca s-o reţină ; dimpotrivă, se arătă deosebit de fermecător faţă de Suzanne şi aparent foarte amuzat, judecând după hohotele de râs ale tinerei fete.

Porniră din nou la drum şi se opriră la un mic restaurant de ţară unde li se serviră, împreună cu cafeaua, bucăţi mari dintr-o prăjitură cu fructe acoperită cu frişcă. Trecură prin sate pitoreşti cu pereţii caselor văruiţi în alb. Şoseaua trecea printre coline plantate cu viţă-de-vie şi, uneori, împodobite cu ruinele vreunui castel feudal. Ajunseră în sfârşit la hotelul unde trebuiau să ia prânzul.

Suzanne se aranjă în aşa fel încât să dejuneze fără părinţii ei, doar cu Bernard. Acesta, zâmbitor, părea să aprecieze trăncăneala neîncetată şi atenţiile fetei, care vorbea pe un ton şi într-un fel foarte sofisticat, nepotrivit cu vârsta ei.

Când ieşiră din hotel, dădură peste o căldură insuportabilă şi un soare de plumb. Marilyn îşi făcuse mâna streaşină la ochi ca să se protejeze cât de cât.

— Nu-ţi place căldura ? o întrebă doamna Lowe.

— Ba da... Dar am o piele cam sensibilă la soare.

— Şi n-ai nici pălărie. Trebuie să-ţi iei una, nu-i aşa, domnule Barron ?

Bernard, care tocmai trecea pe lângă ele, încuviinţă.

— Absolut ! Dar cu siguranţă că ai una, nu ?

— Nu, nu port niciodată.

— Ei bine, trebuie cu orice preţ să te obişnuieşti să-ţi acoperi capul.

Spusese acestea pe un ton atât de autoritar încât o irită pe Marilyn. Se afla în vacanţă, era majoră şi n-avea de ce să primească ordine de la un oarecare domn Bernard Barron !

— Mulţumesc de sugestie, dar am destul păr care să mă protejeze !

— Cum vrei, făcu Bernard ridicând din umeri, dacă te crezi mai tare ca soarele...

În aceeaşi clipă, Suzanne îl trase pe Bernard spre grădina hotelului. Marilynei i se păru că el opune o oarecare rezistenţă şi nu se duce cu dragă inimă. Dar nu ; probabil că era doar o idee de-a ei. El voia doar s-o tachineze pe Suzanne.

Îi urmă şi ea pe ceilalţi turişti în grădina hotelului, unde apa ce ţâşnea dintr-o fântână dădea o impresie de răcoare. În timp ce mergea, îşi proteja capul cu mâinile de soarele într-adevăr arzător. Pamela îi oferi eşarfa de mătase pe care o purta la gât. Marilyn ar fi acceptat-o cu plăcere, dar îşi dădu seama că Bernard o observă, şi nu voia să-i dea satisfacţia de a-l face să creadă că îi ascultă sfaturile, aşa că refuză.

— Dacă aş fi în locul dumitale, aş accepta-o !

Bernard se apropiase ca să-i spună asta, dar Marilyn îi aruncă o privire dispreţuitoare şi se îndepărtă fără un cuvânt.

În autocar, cu tot aerul condiţionat, era o căldură sufocantă. Marilyn, cu ochii închişi, cu capul sprijinit de speteaza scaunului, avea impresia că va leşina şi ar fi dat oricât pentru un pahar cu apă.

Noroc că, puţin mai târziu, se opriră undeva să bea ceaiul. Nu se atinse de prăjiturile care li se oferiră, dar băutura caldă îi făcu bine.

Următoarea etapă era satul Branbach şi vizitarea castelului Marksburg, aşezat pe un pinten de munte ce domina satul şi părea inaccesibil.

— Dumnezeule, murmură doamna Lowe, n-am să reuşesc niciodată să ajung acolo !

Totuşi, pe un drum întortocheat, printre brazi înalţi, autocarul îi duse până la baza fortăreţei. Mai rămânea încă o bucată bună de urcuş de făcut pe jos până la podul mobil şi la intrarea în castel, ale cărui ziduri înalte din piatră înnegrită, metereze şi turnuri copleşeau turiştii cu măreţia lor ameninţătoare.

Pasagerii coborâră din autocar sub soarele arzător şi cei doi Reed o luară pe doamna Lowe fiecare de câte un braţ, ca s-o ajute să urce. Ghidul începu vizitarea castelului cu temniţa în care erau ţinuţi prizonierii şi cu camera de tortură în care erau expuse din belşug tot felul de instrumente. La vederea lor, Marilyn se înfioră de groază.

— Acum ţi-e frig ? o întrebă Bernard. Sau te înspăimântă spectacolul ?

— Este îngrozitor ! Cum poţi rămâne insensibil...

— Eu nu mă las, ca dumneata, pradă imaginaţiei. Din moment ce eşti muziciană, deci artistă,

reacționezi violent, profund, la evenimentele trecute sau prezente. Viața n-ar fi însă posibilă dacă am fi toți ca dumneata, dacă le-am pune astfel pe toate la inimă.

El avea dreptate, gândi ea, dar protestă totuși :

– Așadar, după părerea dumitale, este un defect să ai un suflet sensibil ?

– Nu-mi atribui cuvinte pe care nu le-am spus !

Se îndepărtă brusc, îi întoarse spatele Marilynei și privi distrat printr-o ferestruică peisajul îndepărtat. Sala se goli dintr-o dată de turiști, care-l urmară pe ghid urcând o scară îngustă în spirală. Marilyn nu dorea pentru nimic în lume să rămână singură cu Bernard și alergă în urma lor, urcând treptele două câte două. Din nefericire, sări o treaptă, se împiedică și se lovi cu genunchiul de piatra dură. Nu-și putu reține un țipăt de durere, care-l aduse imediat pe Bernard lângă ea. El îi examină genunchiul care sângera ușor și, în ciuda protestelor ei, șterse rana cu batista lui.

– Sigur că aici nu există apă, zise el după ce aruncase o privire în jur. Până una-alta, îți leg genunchiul cu batista asta.

– Nu, mulțumesc ! Nu-i decât o zgârietură și o să par ridicolă așa...

– La naiba cu ridicolul ! strigă el, furios.

Hotărât lucru, își zise Marilyn, el nu suporta nici o contrazicere ! Îl lăsă deci să facă cum spusese.

– Îți mulțumesc pentru primul ajutor, zise ea cu răceală în timp ce urca scara, mai prudent de data asta.

Îi ajunseră din urmă pe ceilalți în capela cu tavanul pictat, apoi trecură în sala armelor. Ghidul

le explică faptul că Marksburg era singurul castel de pe valea Rinului care nu fusese cucerit niciodată.

– Nu-i de mirare, remarcă cineva râzând. Este prea greu accesibil !

Panorama, văzută de pe metereze, era de neuitat. La o distanță amețitoare, foarte departe, jos de tot, curgea fluviul. La picioarele lor, colinele erau acoperite cu brazi. Ceva mai jos, erau viile care se întindeau în soare. Ici-colo, se vedeau ferme, sate, clopotnițe de biserici și, în depărtare, de jur-împrejur, cocoțate în vârful colinelor, ruine de fortărețe.

Pe drumul de întoarcere, se opriră la o cafenea. În grădină umbrele largi protejau mesele de soare. Bernard o luase acum pe Marilyn de braț. O conduse la o masă.

– Îți ofer o ceașcă de ceai și, dacă iarăși refuzi, zise el râzând, îți promit o corecție severă diseară !

– Ei bine, accept cu plăcere, zise ea zâmbind ușor. Sunt obosită și-mi este îngrozitor de sete.

– Victorie ! Victorie ! A acceptat invitația mea !

El se întoarse curând aducând o tavă cu ceaiul și niște biscuiți. În ciuda umbrei pe care o făcea umbrela, pe Marilyn o incomoda totuși soarele și o mai durea și genunchiul. Nu spuse însă nimic pentru a nu-i mai atrage atenția lui Bernard. Dar când plecară, șchiopăta și ar fi dorit mult să se poată sprijini de brațul lui. El nu se oferi s-o ajute, și ea nu îndrăzni să i-o ceară.

Întorși pe vapor, Marilyn se duse imediat în cabina ei. Era epuizată și simțea o durere ascuțită în genunchi. De asemenea, era dezamăgită la gândul că nu va putea vizita Branbach înainte de cină.

Se auzi o bătaie în uşă şi, imediat, Bernard intră în cabină urmat de doamna de Bruin.

– Te rog să te ocupi de rana domnişoarei Maitland, doamnă de Bruin, zise el cu o autoritate care o surprinse pe Marilyn, dar pe care femeia părea s-o găsească absolut naturală.

El îi explică :

– Doamna de Bruin o să-ţi facă în fiecare zi un pansament până ce rana va fi vindecată. I-am cerut asta ca un serviciu personal. După cum vezi, există femei care fac ceea ce le cer fără prea mare dificultate, nu-i aşa, doamnă de Bruin, zise el zâmbind ?

– Da, domnule... domnule Barron !

Marilyn nu înţelegea grija subită pe care i-o arăta Bernard, care părea însă că se amuză grozav.

Când veni ora cinei, leucoplastul de pe genunchiul ei fu remarcat de câţiva pasageri care-şi manifestară simpatia, cu excepţia lui Simon care era de-a dreptul furios.

– S-au dus naibii pozele pe care aveam de gând să le mai fac zilele astea !

– Nu-i adevărat, n-am nimic grav, o să-mi scot pansamentul peste vreo două zile, îl linişti Marilyn ridicându-se de la masă şi îndreptându-se cu destulă dificultate spre scară.

– Unde te duci ? o întrebă Simon.

– Să fac un tur prin oraş, dacă pot.

– La ora asta magazinele sunt închise !

– Chiar dacă ar fi deschise, n-aş avea destui bani ca să fac cumpărături.

– Aşteaptă-mă, vin cu dumneata, zise repede Simon alăturându-i-se.

Contrastul era frapant între străduțele vechi și înguste cu case bătrânești, cu portaluri austere, și muzica violentă ce se auzea de prin pivnițe transformate în discoteci. Pe unele străzi existau chiar și firme de neon și magazine luminate. În vitrina unei bijuterii, Marilyn admiră un superb inel vechi, un rubin înconjurat de diamante care străluceau de-ți luau ochii. Își exprimă cu voce tare, oftând, dorința copilărească de a avea acest inel. Cum Simon o trase repede de mână din fața ispitei, se treziră nas în nas cu Bernard Barron care, și el, cu mâinile în buzunare, privise vitrina.

— Caști gura la vitrine, domnișoară Maitland ? întrebă el ironic.

— Este singurul lucru pe care pot să-l fac, îi replică ea rece. Mai întâi că magazinul este închis, și apoi, ai văzut cât costă inelul acela ? Mi-ar trebui o sută de ani ca să-l plătesc !

— Păcat, făcu Bernard mereu ironic. Poate că logodnicul dumitale, violonistul, ar putea să ți-l ofere ?

— Logodnicul meu ?...

Ah, da, Douglas ! Minciuna ei o urmărea.

— Să nu-mi spui, reluă Bernard cu un zâmbet amuzat în colțul gurii, că deja l-ai uitat pe bietul băiat ! În numai cinci zile !... Dacă ai fi fost logodnica mea, n-aș fi avut deloc încredere în fidelitatea dumitale.

Cu aceste cuvinte, se îndepărtă liniștit.

După cină, când Marilyn intră în salon, se opri brusc după ce trecu de ușă. Difuzoarele răspândeau o muzică de atmosferă.

— Nu-ți vine să crezi, domnișoară Maitland ? se auzi o voce în spatele ei.

— Dumneata... de unde au aflat ? Dumneata ?...

— Nu mă privi de parcă aş fi comis o crimă ! Da, eu am transmis propunerea dumitale la direcţie. Am greşit cumva ?

— Oh, nu ! exclamă tânăra fată, cu ochii strălucind de plăcere. Sunt încântată !

Bernard o privea cu atenţie.

— Dumneata te contopeşti cu muzica. O ai în sânge, nu-i aşa ?

— Adevărat, murmură ea îngândurată, surprinsă de intuiţia lui Bernard. Nu pot deloc să trăiesc fără muzică. Am nevoie de ea mai mult decât de hrană, înţelegi ?...

Îşi muşcă buzele. De ce-şi încredinţa ea cele mai intime gânduri acestui bărbat cinic, care nu va şovăi să se folosească de ele pentru a-şi bate joc de ea mai târziu ? Acestui bărbat insensibil şi indiferent, care nu avea nevoie de nimic pentru a trăi şi a fi el însuşi ?

— Cunoşti bucata asta ? o întrebă el făcând câţiva paşi alături de ea în salon.

— Chopin. O nocturnă.

— Bravo ! Care ?

— Numărul trei, făcu ea după o scurtă ezitare.

— Nu, patru.

— Cum de eşti atât de bine informat ? îl întrebă ea aruncându-i o privire bănuitoare. Eşti muzician ?

— Nici vorbă ! Nu sunt decât un om de afaceri. Dar îmi place muzica, asta-i tot. Am o foarte frumoasă colecţie de discuri, la mine acasă, la Amsterdam... şi aparatură minunată ca să le ascult.

— Eşti un norocos, zise ea oftând.

— De ce ? Dumneata nu ai un aparat bun ?

— Oh, nu-i prea rău, zise ea evitând să-l înduioşeze. Este cel mai bun pe care puteam să mi-l ofer.

În clipa aceea, când o privi, zâmbetul lui Bernard era sincer şi cald ; dar când privirea lui coborî spre buzele Marilynei, acesteia i se păru că are gânduri ascunse.

— Va trebui, zise el distrat, să vii o dată să-mi asculţi discurile. Cu viitorul dumitale soţ, firește, adăugă el cu cinism.

— Douglas nu este...

Ea se opri la timp.

— ...nu este deloc un plimbăreţ. Nu-i place să se deplaseze.

— Credeam că acum tocmai se află în turneu în Olanda ? Asta i-ai spus doamnei Lowe. Cu o orchestră mai puţin cunoscută ?

Minciuna asta nevinovată despre pretinsa ei logodnă o prinsese ca într-o plasă. Cum de putuse să se pună într-o situaţie atât de încurcată ? Dacă i-ar spune lui Bernard că ar veni cu plăcere să-l vadă, fără Douglas, ar însemna să-i dea apă la moară. Oricum, n-ar avea nici timpul nici posibilitatea de a o face. Aşa că se mulţumi să-i răspundă zâmbind :

— Nu cred că este posibil, domnule Barron.

Din fericire, doamna Lowe tocmai venea spre ei.

— Domnişoară Maitland ! Ai remarcat ? Muzica ! Oh, sunt atât de fericită că cineva a avut atâta influenţă pe lângă direcţiune ca să-i facă să ne dea muzică clasică... Nu sunteţi de aceeaşi părere, domnule Barron ?

Fără să-i răspundă, Bernard aruncă o privire la ceas şi se scuză : trebuia să se întâlnească cu cineva la Branbach. Marilyn îl văzu cu părere de rău

plecând, spunându-şi totuşi că acest bărbat ciudat începea să ocupe prea mult loc în gândurile ei. Şi ce căuta el la ora asta în oraş ? Probabil ca să-i telefoneze prietenei sale din Amsterdam. De ce nu spusese adevărul ?

Simon, la bar ca de obicei, îi făcu semn să vină lângă el. Dar ea îi făcu „nu" din cap, îi zâmbi şi el nu mai insistă.

Târziu, când se pregătea de culcare, Marilyn îl auzi pe Bernard intrând în cabina lui. Îi asculta, prin peretele subţire, mişcările. Până la urmă adormi şi avu un vis : zidul subţire dintre ei căzuse...

CAPITOLUL V

A doua zi dimineața, Marilyn și Bernard ieșiră în același moment din cabinele lor.

— Ai fost cam agitată azi-noapte, remarcă el. Tot te mai doare genunchiul ?

Ea roși când constată că el trăsese cu urechea la ceea ce se întâmpla în cabina ei.

— Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Oricum nu dormeam, zise el ridicând din umeri.

Urcară împreună scara ce ducea spre sala de mese ; Marilyn constată că piciorul ei era mai bine și-l liniști pe Bernard. Cum ea se duse la masa ei, Bernard îi strigă înainte să se așeze și el pe scaun :

— Ține minte că doamna de Bruin trebuie să se ocupe de dumneata !

Suzanne, care deja se așezase, îl trase de mânecă.

— Nu am nevoie de nimeni ! îi replică Marilyn.

Iritat, Bernard își trase brațul din mâna Suzannei.

— I-am cerut... am pretins ca doamna de Bruin să o facă, și o va face !

Exasperată de atitudinea autoritară a lui Bernard, Marilyn se așeză la masă fără ca măcar să-i mulțumească. Cine se credea el ? Nu era decât un

pasager ca şi ceilalţi şi nu avea de ce să-i dea ordine nici ei nici doamnei de Bruin !

Totuşi, când se întoarse în cabina ei după micul dejun, o găsi pe doamna de Bruin care o aştepta ca să-i schimbe pansamentul.

— Este mult mai bine, constată aceasta. Am putea să scoatem pansamentul mâine, dacă veţi avea grijă să nu vă răniţi din nou. Şi nu-i nevoie să-mi mulţumiţi, adăugă ea zâmbind când Marilyn încercă să-şi arate recunoştinţa ; domnul Barron mi-a cerut s-o fac, şi puteţi conta pe mine !

Pe punte, căutând un şezlong liber, Marilyn o întâlni pe Pamela.

— Ştii, îi zise aceasta, inelul acela pe care dumneata şi Simon l-aţi admirat atât aseară, la Branbach ? Ei bine, s-a dus şi Gilles să-l vadă azi-dimineaţă şi nu l-a mai găsit.

— L-o fi cumpărat cineva ? Nu se poate ! Magazinul era închis deja aseară, iar noi am ridicat ancora foarte devreme azi-dimineaţă.

— Închipuie-ţi că Suzanne l-a zărit pe Bernard Barron întorcându-se foarte târziu aseară. I-a tot făcut apropouri în legătură cu acel inel pe care-l admirase şi ea. El i-a mărturisit până la urmă că da, l-a trezit aseară pe bijutier şi a cumpărat inelul !

— Dar înseamnă că este extrem de bogat ! Şi de ce a... nu poate să fie decât o femeie la mijloc...

— Exact ! Suzanne l-a întrebat dacă este pentru logodnica lui şi el n-a negat. Ah, Dumnezeule, să fii prietena unui bărbat atât de bogat...

Cu un zâmbet fericit pe faţă se duse să se aşeze lângă Gilles, după ce îl sărută afectuos.

Doamna Lowe se apropie de Marilyn, care rămăsese foarte deprimată de vestea pe care o aflase.

– Ai remarcat, domnişoară Maitland, că toate scaunele stricate de pe punte au fost înlocuite cu unele noi ? Cred că la bord se află o zână bună care aude şi vede tot.

Marilyn abia dacă o auzea. La câţiva paşi de ele, pe un şezlong, Bernard, cu ochii închişi, făcea plajă. Dar expresia de pe faţa lui lăsa să se înţeleagă că nu dormea. Tânăra fată îl privi întristată. Aşadar, cumpărase un inel de logodnă pentru Marva...

Suzanne se afla şi ea în apropierea lui Bernard şi o privea cu ironie pe Marilyn care continua să caute un şezlong liber ; îi şopti, zâmbind, câteva cuvinte la ureche lui Barnard. În loc să râdă împreună cu ea, acesta deschise ochii, privi în jurul lui şi se ridică repede făcându-i semn Marilynei să vină lângă ei. Aceasta se prefăcu că nu-l vede – nu voia să se simtă în plus – şi întoarse spatele.

Imediat, o mână de fier o prinse de umăr şi o obligă să se întoarcă.

– Ştiu că m-ai văzut, domnişoară Maitland, zise el cu asprime. Vino, îţi ofer şezlongul meu.

– Nu, mulţumesc, zise ea eliberându-se. Te aşteaptă domnişoara Macdowell, şi pentru nimic în lume n-aş accepta să-ţi ocup şezlongul. O să-mi găsesc eu altul.

Dar se vede treaba că el era obişnuit să obţină ce vrea. Probabil că în afaceri era redutabil. Cu buzele strânse, spuse :

– Vino cu mine şi nu face pe martira. Şi, te rog, fără scene ! Turiştilor care sunt în vacanţă nu le place aşa ceva.

– Nici mie nu-mi place ! zise ea, cu lacrimi în ochi. Dumneata eşti cel ce faci o scenă, nu eu. Şi nu e drept deloc să mă acuzi pe mine !

Pe lângă faptul că el o făcea să sufere moral, degetele lui înfipte în umărul ei o făceau să sufere şi fizic. Omul ăsta nu avea nici un pic de milă în el ?

Ţinând-o strâns, el o forţă să-l urmeze, şi ea se trezi aşezată în şezlongul lui, în faţa Suzannei care avea o expresie ofensată şi veninoasă.

– Eşti într-adevăr prea bun, Bernard, dacă îţi oferi locul aşa, oricui. Scuză-mă, dragul meu, zise ea în continuare ridicându-se, mă duc să mă schimb, să-mi pun ceva mai uşor. Pe căldura asta, nu ştiu cum poate domnişoara Maitland să stea astfel îmbrăcată.

Privirea pe care Bernard o aruncă „acestor haine" dovedea că el personal, n-avea nimic de obiectat. Luă locul pe care-l eliberase Suzanne şi, întorcându-se către Marilyn, o întrebă cu un zâmbet destins dacă se simţea bine, dacă era mulţumită.

– Timpul este superb, spuse el. Fă-mă tot pe mine „vinovat" de asta... ca şi de restul ! Pentru dumneata, se pare că eu sunt atât de autoritar, atât de enigmatic încât aş putea să comand şi elementelor naturii !

Marilyn nu se putu abţine să nu râdă. Se simţea într-adevăr bine, cum nu se mai simţise niciodată alături de el. O cuprinsese parcă aceeaşi tihnă ca şi calmul peisajului ce aluneca prin faţa ochilor ei : şlepurile şi vasele de pe fluviu, colinele verzi dominate adesea de turnuri şi castele în ruină, vestigii ale trecutului, satele ascunse pe malul apei, din când în când câte o uzină, dar mai ales viile pian-

tote în rânduri impecabile, de parcă un pieptene uriaş trecuse prin ele. Îi împărtăşi aceste impresii lui Bernard.

– Podgoriile sunt o mare bogăţie a acestei ţări, îi explică el. Ai auzit poate de Riesling şi Silvaner, vinuri albe, şi apoi vinul roşu de Traube.

– Eşti foarte bine informat !

– Oh, nu sunt nici podgorean, nici proprietar, zise el zâmbind. Cunosc acest subiect pentru că... mă interesează regiunea asta.

– O cunoşti bine ?

– Da, foarte bine, domnişoară judecător de instrucţie ! Tot îţi mai continui ancheta ? zise el zâmbind.

Văzând-o că roşeşte, el continuă :

– Dar nu mă deranjează deloc curiozitatea dumitale, dimpotrivă.

Ca să schimbe subiectul, Marilyn întrebă :

– Când se face culesul viilor ?

Bernard tocmai îi explica lui Marilyn procesul de fabricaţie a vinului, de la cules până la fermentaţie, când se auzi vocea lui Simon. Marilyn îl văzu, cu neplăcere, apropiindu-se. Îi întrerupea acest moment de amicală intimitate cu Bernard... În plus, Simon avea şi darul de a-l irita pe domnul Barron, ceea ce se şi întâmplă.

Simon o luă de mână pe Marilyn şi o trase din şezlongul ei.

– Îngerul meu, am nevoie de dumneata acum pentru o fotografie cu viile acelea în fundal. Pune-ţi boleroul pe care ţi l-am cumpărat şi pantalonii aceia colanţi care merg cu el. Boleroul să-l laşi foarte decoltat. Şi aş vrea o piele mai bronzată ! Trebuie să mai stai la soare, copila mea. Prea arăţi a fetiţă

care tocmai a sosit şi n-a prea avut timp să stea în aer liber !

– Ce importanţă are dacă sunt bronzată sau nu ! protestă Marilyn, îngrozitor de jenată de prezenţa lui Bernard. Dacă pozele sunt doar pentru un ziar, aşa cum ai spus, nu vor fi în culori !

– Ba da, ba da, insistă Simon după o scurtă ezitare, chiar şi pentru un ziar, se vede diferenţa. Şi acum hai, repede, du-te şi te schimbă !

– Scuză-mă, domnule Barron, îmi pare rău...

– Nici o problemă, făcu Bernard ridicându-se. Este absolut normal, cu salariul pe care-l ai. Cred că e nevoie să faci asta, doar eşti o profesoară oarecare, iar logodnicul tău, un biet violonist... Ai nevoie de bani...

Şi plecă, nonşalant, să i se alăture Suzannei, Simon, surprins, întrebă :

– Ce vrea să spună, apropo de bani ? Crede că te plătesc ?

– Probabil, Simon. N-are nici o importanţă, asta nu-l priveşte pe el.

Şi, după ce se schimbă, începu să pozeze, sub privirile amuzate ale pasagerilor şi sub privirea dispreţuitoare a lui Bernard, luând atitudinile provocatoare care i le cerea Simon.

– Simon ! strigă Suzanne, invidioasă pe interesul pe care îl arătau pasagerii acestei scene. Simon, ia-mă şi pe mine ! Pot să pozez pentru dumneata !

– Îmi pare rău, drăguţă. Eşti încântătoare dar... nu ai încă acel „nu ştiu ce" !...

– Pe când domnişoara Maitland presupun că...?

– Oh, da ! Şi în plus, ea nici nu e conştientă de asta, ceea ce o face şi mai interesantă !

– Aşadar, eu nu sunt ! strigă Suzanne, furioasă.

Pasagerii râseră cu poftă când Simon o sărută pe tânăra fată pe obraz, ca pe un copil răsfăţat.

– Eşti fermecătoare, dragă, ţi-am mai spus-o. Ce mai vrei ? Doar că nu ai şicul Marilynei !

Câţiva bărbaţi din jurul lor încuviinţară zgomotos. Suzanne dispăru, furioasă. Bernard, după o privire insolentă şi ironică adresată Marilynei, îi întoarse în mod deliberat spatele.

*
* *

Soarele încălzea acum foarte tare. Cea mai mare parte dintre femei îşi puseseră costumele de baie. Marilyne purta provocatorul bikini ce imita pielea de leopard, lăsând puţin loc pentru imaginaţie. Treaba lui dacă Bernard se va simţi scandalizat ! Şocaţi sau nu, bărbaţii de pe punte o priveau insistent, şi fluierătura admirativă şi prelungă a lui Simon traducea clar şi opinia celorlalţi.

Întinsă pe un şezlong în plin soare, ea aproape că ţipise când o mişcare de alături o făcu să tresară. Inima îi bătu cu putere când văzu că Bernard, cu torsul gol, se aşezase în scaunul de lângă ea.

Sub pielea bronzată, muşchii se vedeau bine reliefaţi şi puternici, iar carura umerilor, virilitatea ce emana din toată fiinţa lui o tulburară profund pe tânăra fată. Ar fi vrut să-i poată pune mâna pe brat, să-i transmită şi lui acest curent electrizant ce o străbătea.

El întoarse foarte încet capul spre ea şi-i întâlni privirea. Apoi, ochii lui, obraznici şi neiertători, se plimbară pe trupul ei până ajunseră la faţă. Marilyn

aştepta cu sufletul la gură ca el să spună ceva. Era pregătită să audă orice. El însă spuse doar :

— N-ar trebui să stai astfel, în plin soare, este periculos.

— Văd că dumitale nu ţi-e teamă !

— E altceva. Mai întâi, eu nu-mi expun la soare, şi tuturor celor din jur, ceea ce expui dumneata. Şi apoi, eu sunt deja bronzat, pe când dumneata n-ai fost încă atinsă... de soare, firește. Ar trebui să te protejezi mai bine ! adăugă el pe un ton sever.

— Când o să încetezi să-mi mai dai ordine ?! explodă ea. Mă simt foarte bine aşa şi voi suporta consecinţele, dacă vor exista !

— Vor exista, domnişoară Maitland, zise el închizând ochii. Vor exista... Cât priveşte ordinele, văd că le accepţi pe cele ale prietenului dumitale, fotograful ; faci tot ce-ţi spune fără să protestezi !

— N-are nici o legătură, răspunse ea furioasă. O face pentru că lucrăm împreună !

— Şi te plăteşte regeşte, conchise el.

Tăcerea grea ce urmă după aceste cuvinte fu întreruptă de sosirea doamnei Lowe care se instală lângă ei.

— Ce bine îţi vine costumul ăsta, copila mea, eşti absolut fermecătoare, declară ea. L-am auzit şi pe domnul Hadley felicitându-se că te-a descoperit. Pretinde că te va face celebră în lumea întreagă !

— Celebră ! exclamă Marilyn râzând. M-ar mira să fie aşa, luçrează doar pentru un ziar local !

— Nu ştiu, dar aşa a spus el, în orice caz.

Continuă apoi înăbuşindu-şi un căscat :

— Doamne, cât sunt de obosită... Plecarea asta atât de dimineaţă... maşinile cu zgomotul lor care te

trezește la ora cinci... Multora li se pare, la fel ca și mie, că este prea devreme.

— Da, și pe mine mă trezește, zise Marilyn, și apoi îmi este greu să mai adorm.

Bernard nu lua parte la conversație, dar părea să asculte. Doamna Lowe i se adresă lui :

— Nu sunteți de aceeași părere, domnule Barron ? Mai reușiți să adormiți după ce pornesc motoarele ?

— Aș reuși, răspunse el zâmbind, dacă n-aș avea în cabina de alături o tânără destul de agitată și neastâmpărată care se tot învârtește și mă ține treaz.

— Îmi pare rău, zise repede Marilyn, dar n-am ce să fac...

— Ah, aveți cabinele învecinate, îi întrerupse doamna Lowe cu o licărire amuzată în ochi. Atunci cred că vă auziți și gândurile. Despărțiturile sunt atât de subțiri...

— Atât de subțiri, interveni Bernard, încât aproape că aș putea vedea ce face domnișoara Maitland !

— Oh, șmecherule ! Dar te înțeleg prea bine... Și eu am fost tânără, adăugă ea oftând. Soțul meu era foarte îndrăgostit de mine...

Bernard o observă, cu un zâmbet ironic pe buze, pe Marilyn care începuse să roșească ; ea, în schimb, i-ar fi aruncat cu dragă inimă cu ceva în cap. El parcă îi citise gândurile pentru că, râzând, făcu un gest ca și cum s-ar fi protejat cu mâinile.

* * *

Ceva mai târziu, un difuzor îi anunță că vasul intra într-o zonă periculoasă a fluviului, plină de

stânci aproape de suprafață, și că la bord se va îmbarca un pilot care să-i ghideze.

Când pilotul urcă la bord, Bernard coborâse deja, urmat la o oarecare distanță de Marilyn. Aceasta îl văzu strângându-i mâna pilotului și vorbindu-i ca și cum se cunoșteau bine. Fu surprinsă dar avu grijă să nu mai pună întrebări.

Treceau acum prin dreptul faimoasei stânci a lui Lorelei. Ghidul le povestea pasagerilor celebra legendă a ondinei care, prin cântecele ei melodioase, în timp ce-și pieptăna părul lung și blond, îi atrăgea pe luntrași spre locuri primejdioase. Marele poet Heine îi închinase un poem pe care-l știau pe dinafară toți elevii germani.

— Este o poveste stranie, nu-i așa ? întrebă Bernard Marilynei. Această fermecătoare sirenă care, prin cântecele și frumusețea ei, îi atrăgea pe bieții luntrași ca să-i ducă la pierzanie... Ce simbol !

O privi pe Marilyn cu un ochi expert. Ea își pusese pe umeri o haină ușoară care nu ascundea nimic din farmecele ei. El veni mai aproape.

— Dacă ți-aș da un pieptene, și dacă ai începe să cânți, cred că ai o voce frumoasă și știi să cânți, nu ? — te-ai folosi de asta ca să-i seduci pe bărbați — chiar și pe mine — și să-i atragi într-o capcană fatală ?

În timp ce vorbea, el îi mângâia părul Marilynei. Mâna lui coborî de pe ceafă de-a lungul spatelui fetei. Ea se înfioră.

— Chiar și pe dumneata ? Oh, nu ! Dumneata ești inaccesibil. Nici o femeie nu este în stare să te seducă într-atât încât să te facă să cazi într-o capcană, așa cum spui. Ai știi întotdeauna să te retragi

la timp din joc, oricare ar fi femeia aceea, oricare ar fi relațiile dumitale cu ea.

— Mă crezi așadar incapabil de vreo emoție, de sentimente profunde ? întrebă el cu amărăciune în glas. Incapabil de o pasiune sinceră ? Incapabil de o iubire adevărată ? Mă crezi capabil doar de dorințe trecătoare ? Dar spune-mi, ce-am făcut ca să am parte de o asemenea judecată ?

Marilyn rămase tăcută. În adâncul sufletului ei, trebuia să recunoască faptul că el nu făcuse, în ceea ce o privește, nimic ca să merite o asemenea sentință severă. Ea însăși fusese surprinsă de ceea ce putuse să spună ; cuvinte inspirate probabil de neîncrederea pe care o simțea față de el. Dacă măcar ei i-ar vorbi mai deschis ! Dacă i-ar spune cine este ! Ce încredere putea ea să-i acorde în asemenea condiții ? De aceea probabil îl condamnase fără să aibă dovezi, fără să se bazeze pe ceva concret, pentru că, evident, el ascundea totuși ceva !

Poate că era nedreaptă cu el ? Într-adevăr, nu-l cunoaștea prea bine ; fusese, ce-i drept, cam brutal cu ea atunci când căzuse de pe scară, când îi băgase capul sub duș... dar de aici la a-l crede un ușuratic, un superficial, unul care nu căuta decât plăcerea lui când era vorba de femei...

— Ei bine, domnișoară Maitland, zise el, nu-mi răspunzi ? Tăcerea dumitale este oare dovada că, dacă ești cinstită cu dumneata, nu găsești nici un motiv care să explice animozitatea manifestată față de mine ? Mărturisește : nu ai nici o experiență cu bărbații, n-ai mai întâlnit nici unul ca mine și, în afară de logodnicul dumitale...

— Nu este logodnicul meu ! exclamă ea.

— Totuşi, aşa i-ai spus doamnei Lowe.

Ea nu-şi putea recunoaşte minciuna pentru că astfel i-ar fi dat arme împotriva ei. Bolborosi doar :

— Douglas şi cu mine... suntem buni prieteni... şi poate că într-o zi...

— Vă veţi căsători ? Ne învârtim în jurul cozii, domnişoară Maitland.

— Oh, te rog, să nu mai vorbim despre asta, zise ea furioasă. Conversaţia asta... discuţia asta e ridicolă !

— Din vina dumitale. Eu căutam doar să aflu de ce mereu pari să fii supărată pe mine.

— Dar nu sunt supărată pe dumneata ! exclamă ea, consternată.

— Atunci de ce te porţi cu mine aşa cum o faci ?

— Te rog, domnule Barron... eu...

Îşi proteja capul cu mâinile din cauza soarelui arzător, n-ar fi putut spune dacă indispoziţia pe care începea să o simtă era provocată de căldură sau de confuzia pe care i-o provocase Bernard.

— Scuză-mă. Trebuie să mă duc să mă schimb înainte de masă.

Şi plecă repede pentru a regăsi liniştea cabinei sale.

*
* *

Ghidul îi anunţă că tocmai ajunseseră la Rudesheim, cunoscut pentru viile sale şi pentru Drosselgasse, locul unde puteau fi degustate celebrele vinuri preferate de Carol cel Mare. Existau aici de asemeni şi ruine romane de pe vremea lui Iulius Cezar, şi se putea urca, cu telefericul, până la

Niederwald Denkmal, monumentul înălțat în 1883 în cinstea unificării Imperiului German.

Vasul ancorase deja, și Simon se apropie de Marilyn.

– Aș vrea să-ți fac niște fotografii acolo sus, îi spuse el. O să luăm împreună telefericul imediat. Pune-ți fusta roz și bluza asortată.

Gilles, care se afla în preajma lor, zise râzând :

– Marilyn, cred că dumneata câștigi o avere făcând astfel pe modelul pentru Simon !

– Oricum, destul ca să-ți plătești călătoria, adăugă și Pamela zâmbind.

Marilyn îi privi pe Simon, sperând că acesta le va spune adevărul. El se mulțumi însă să-i spună ei :

– Te aștept aici. Să nu pleci fără mine. Trebuie neapărat să fac fotografiile acolo sus.

– Totuși, sunt și eu în vacanță, ce naiba ! oftă Marilyn.

– Da, dar nu uita, câștigi o avere ! îi răspunse Simon, jovial. În natură !... adăugă el în șoaptă la urechea fetei.

Așadar, el își continua mica lui comedie, lăsându-i pe oameni să creadă că ea făcea pentru bani ceea ce acceptase numai din amabilitate ! Bernard Barron care auzise toată discuția, îi aruncă o privire ironică.

Ca să ajungă la platforma de unde pleca telefericul, trebuiau să urce o scară destul de abruptă. Pasagerii se înghesuiau, iar Simon o luase pe Marilyn de mână. Veniră și Suzanne cu Bernard lângă ei și urcară toți patru împreună. Deși privirea lui continua să fie un pic disprețuitoare, Bernard, ca un cunoscator, admiră ansamblul pe care-l purta Marilyn.

De fapt, îi şi venea de minune şi îl costase o avere pe Simon.

– Când o să ajungem sus şi o să-ţi fac fotografii, va trebui să-l decoltezi un pic mai mult, zise Simon. Pagina mea de modă nu este pentru fetiţe model !

Marilyn roşi şi, involuntar, îşi duse mâna la gât. Gestul acesta nu-i scăpă lui Bernard care-i murmură zeflemitor la ureche :

– Nu face pe ruşinoasa, domnişoară Maitland ! Nu cred că, dacă desfaci câţiva nasturi acolo şi-ţi dezgoleşti un pic sânii, te sperie prea tare. Adineauri, pe punte, nu ascundeai nimic, sau aproape, în bikiniul acela de leopard !

– Nu eram singura în bikini ! replică furioasă Marilyn.

– Nu, dar celelalte nu erau în leopard ! Erau mult mai puţin excitante pentru bărbaţi !...

– Dacă nu-ţi plăcea, n-aveai decât să te uiţi în altă parte !

– Dacă nu-mi plăcea !... repetă el izbucnind în râs. Dimpotrivă, nu pot să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut !

Marilyn se întoarse să-l caute pe Simon, dar Bernard o prinse de mână. Se aflau acum pe platformă şi cabinele de două locuri defilau prin faţa lor, oprindu-se doar câteva secunde pentru a le permite turiştilor să se aşeze. Bernard o împinse pe tânăra fata în faţa lui şi se aşeză repede lângă ea, lăsându-i pe Suzanne şi pe Simon în urmă.

– Bernard ! strigă Suzanne indignată. Trebuia să urcăm împreună !

– Marilyn ! Să mă aştepţi când ajungi sus ! urlă Simon.

Cabina urca încet, balansându-se uşor, foarte sus, deasupra viilor, într-o linişte odihnitoare după zgomotul şi înghesuiala mulţimii. Pe Marilyn o cuprinse un sentiment de calm şi seninătate, asemănător cu ceea ce simţea când asculta Mozart. Întoarse privirea către bărbatul care o însoţea, pentru a împărtăşi această emoţie cu el.

Descoperi atunci pe chipul lui o expresie pe care nu i-o cunoştea, serioasă şi amuzată totodată. Nu-şi desprindea privirea de părul Marilynei care plutea în vânt, de obrajii înroşiţi de aerul tare, de buzele ei întredeschise ; era absolut indiferent la peisajul care-i înconjura.

Stânjenită, şi pentru a-i distrage atenţia de la ea, Marilyn îi arătă cu mâna spre colinele acoperite de viţă de vie, spre Rinul care curgea undeva, în depărtare. În timp ce ei urcau, se întâlneau cu cabinele ce coborau, pline de turişti entuziasmaţi care îşi manifestau admiraţia în franceză, în engleză şi în germană. Doar Bernard rămânea complet detaşat.

— Presupun, zise ea în sfârşit, că dumneata ai mai fost pe aici ?

El încuviinţă din cap.

— Cu... prietena dumitale ?

— Marva ? Da.

El nu era dispus să spună mai multe şi începu să privească peisajul. Fără îndoială că se gândea la femeia iubită, îşi zise Marilyn, şi regretă că nu o are alături de el în locul acestei profesoare de muzică cu totul neinteresante.

Oricare ar fi fost dorinţele şi gândurile lui Bernard, în această clipă universul se reducea doar la ei doi, la o solitudine pe care o tulbura doar zborul

păsărilor şi foşnetul vântului prin crengi. Restul lumii, foarte departe sub picioarele lor, devenise microscopic ; abia dacă distingeau maşinile pe şosele şi vasele de pe fluviu. Oamenii care coborau pe jos păreau nişte furnici. Casele oraşelului păreau de jucărie, cu pereţii lor albi, cu acoperişurile din ţiglă, iar turla bisericii, ca o săgeată îndreptată spre cer, strălucea în soare.

Marilyn îşi dădu pe spate părul ciufulit de vânt.

— Eşti fericită ? o întrebă Bernard încetişor.

— Foarte.

— Se vede.

Chipul Marilynei, radios cu o clipă înainte, se întunecă. Ce-şi închipuia necunoscutul acesta ? Da, îi fusese simpatic, chiar apropiat ; dar era un străin, şi în câteva zile se va despărţi de el.

— De ce te încrunţi ?

— Pentru că... zise ea după o oarecare ezitare.

Dar nu-şi termină fraza. Nu putea să-i spună la ce se gândea, şi privirea i se pierdu în zare spre cerul albastru şi colinele verzi.

Îl auzi pe Bernard mişcându-se lângă ea. Inima începu să-i bată cu putere când simţi mâna bărbatului atingându-i obrazul, bărbia. Cu multă blândeţe, dar ferm, el o obligă să-l privească. Şi, când el se aplecă spre ea pentru a-i căuta buzele, aceeaşi mână îi desfăcu nişte nasturi şi-i mângâie gâtul. O sărută îndelung, de mai multe ori, apoi îi dădu drumul murmurându-i, în timp ce ea, confuză, îşi încheia bluza :

— Te mai încrunţi ? Să te mai sărut o dată ca să-ţi alung gândurile negre ? Hai, relaxează-te, dragc mea. Doar eşti în vacanţă ! Ne putem permite un sărut sau o mângâiere, nu ?

– Nu ai dreptul să faci asta ! exclamă ea roşie toată, dându-şi capul pe spate. Nici nu te cunosc !

– Oh, nu spune asta ! Mi se pare că ne cunoaştem dintotdeauna. Cel puţin, nu eşti supărată pe mine ? La urma urmei, ştii, sunt doar un bărbat, şi dumneata eşti atât de seducătoare...

Ajunseseră în vârf, în mijlocul unei mulţimi agitate şi zgomotoase care aştepta să coboare. „Nu", gândi ea cu amărăciune, „nu sunt supărată pe el ; este vina mea. Fără să vreau, l-am încurajat. Trebuia să-mi ascund expresia ochilor ; n-ar fi trebuit să-i spun că sunt foarte fericită".

CAPITOLUL VI

Când ajunseră la capătul telefericului, Bernard cobori repede primul, apoi o ajută pe Marilyn să coboare. Prinzând-o pe după umeri, o conduse departe de mulțime, hotărât, se pare, să nu-i mai aștepte pe Suzanne și Simon.

– Vino repede, îi spuse el. O să vizităm împreună acest faimos monument.

– Dar... domnule Barron...

– Mă cheamă Bernard.

Ea evită să-i spună pe nume.

– Trebuie să-l aștept pe Simon. I-am promis...

– O să vii cu mine !

Tonul pe care-i vorbise nu admitea replică. Înconjurară statuia cea mare, apoi urcară treptele ca să admire peisajul cu toată mulțimea de turiști.

Bernard o ținea pe Marilyn de talie și ea se abandonă cu bucurie, de parcă acest gest între ei era absolut natural. Dar se simțea speriată de sentimentul pe care-l simțea născându-se în ea, devastator... și fără speranță.

El nu era decât un pasager solitar care căuta să se amuze omorându-și plictiseala și înlocuind absența femeii iubite cu prima fată întâlnită... Suzanne sau Marilyn.

Deodată, vocea furioasă a Suzannei se auzi în spatele lor :

— Bernard ! Eu trebuia să urc cu tine ! De ce nu m-ai aşteptat când ai ajuns sus ?

Marilyn simţi cu Bernard o strânge mai puternic lângă el.

— Ce-ai vrea să-ţi spun, Suzanne ? Aveam o companie atât de plăcută încât... probabil că am uitat.

Simon, pe de altă prate, îşi flutura aparatul de fotografiat, vorbind tare :

— Hai, Marilyn, vino ! Vreau să-ţi fac o fotografie cu monumentul în fundal.

Bernard strânse uşor talia tinerei femei căutându-i privirea. Spuse, abia şoptit :

— Marilyn... Rămâi cu mine.

Cum să-l facă să înţeleagă cât de mult ar fi dorit să rămână cu el ? Dacă ar fi fost amanţi, o privire ar fi fost de ajuns, dar doar cu un sărut, nu se poate spune că erau atât de apropiaţi...

— Nu, Bernard, zise ea scuturând din cap şi implorându-l cu privirea. Nu pot să-i fac asta lui Simon, i-am promis.

El îi dădu drumul brusc, de parcă ar fi respins-o. Simon, care se apropiase de ei, îi desfăcu vreo câţiva nasturi de la bluză. Gestul acesta o irită profund pe Marilyn, şi îşi duse instinctiv mâna la gât, oprindu-i mâna lui Simon. Ochii lui Bernard aruncau fulgere de furie şi dispreţ. Cum de se schimbase atât de repede ? Dintr-un prieten — mai mult decât un prieten — într-un duşman neiertător ? Simon insistă :

— Nu, nu lasă aşa cum spun eu. Moda trebuie şi ea să agaţe privirile bărbaţilor. La urma urmei, ei sunt cei ce plătesc !

O conduse spre treptele monumentului. Ea aruncă o privire înecată în lacrimi peste umăr :

— Bernard... ! murmură ea, rugător.

— Hai, du-te ! strigă Suzanne cu răutate. Câştigă-ţi banii ! Bernard, vino cu mine. Hai să admirăm peisajul.

În timp ce poza pentru Simon, Marilynei îi era foarte greu să zâmbească şi să se relaxeze. Unde s-or fi dus ? Ce-or fi făcând ? Oare o săruta şi pe ea ?

— Marilyn, îi ceru Simon, nu mai avea aerul acesta preocupat ! Îmi strici pozele ! Hai, fii mai veselă, mai şic, o să-ţi ofer o îngheţată la întoarcere !

Coborâră împreună. Simon făcea tot timpul fotografii. Suzanne şi Bernard se duseseră la bufetul cu răcoritoare. Simon o aşeză pe Marilyn la o masă, îi aduse un ceai, după care o lăsă singură scuzându-se :

— Aici nu au nimic tare şi pentru mine ! Şi apoi, vreau să mai fac nişte fotografii cu oraşul. Am să vin să te iau de aici.

Marilyn îi observă pe furiş, cu tristeţe, pe Bernard şi Suzanne. Remarcaseră şi ei cu siguranţă că ea rămăsese singură, dar nu făceau nici un gest ca s-o invite să li se alăture. Suzanne triumfa. Îl avea doar pentru ea pe bărbatul pe care amândouă îl doreau.

*
* *

— Vino, Marilyn, îi propuse Simon după cină. O să facem un tur al cârciumilor din oraş. Vreau să

gust şi eu din licoarea viilor acestora pe care le-am văzut de acolo de sus !

Ar fi vrut să-l refuze. O durea capul, probabil că făcuse o uşoară insolaţie, iar arsurile de pe braţe şi umeri — tot din cauza soarelui — îi dădeau frisoane. Dar, în ciuda protestelor ei, Simon o luă cu el.

În timp ce coborau de pe vapor, îl văzu pe Bernard sprijinit de parapet, privindu-i cum se îndepărtează.

După ce străbătură câteva străduţe vechi şi admirară vitrinele, Simon o conduse pe Marilyn într-o cafenea. Sala era în semiobscuritate, ferestrele dădeau spre stradă : în mijloc se afla o masă lungă ocupată de consumatori, tineri în cea mai mare parte. Zgomotul era asurzitor. Difuzoarele urlau o muzică folclorică, se ciocneau pahare, oamenii strigau şi râdeau bătându-se pe umăr.

Simon ştia puţin nemţeşte şi intră în vorbă cu vecinii de masă. Dar Marilyn care nu ştia o iotă, rămase puţin mai retrasă, cu un pahar de vin în faţă, pe care de altfel nici nu-l băga în seamă. Simon bea cât patru, şi Marilyn, cu capul din ce în ce mai greu, începea să se îngrijoreze. Se făcuse târziu şi ar fi vrut să se întoarcă pe vas dar nu avea curajul să plece singură.

Un tânăr care stătea lângă ea, şi care discuta foarte însufleţit cu prietenii lui, o lovi fără să vrea pe umăr, tot gesticulând. Se scuză imediat în nemţeşte, dar îşi dădu seama, după răspunsul ei, că era străină. Cu ochii strălucind se apropie de ea dar nu insistă când văzu că ea se retrase. Totuşi, Marilynei îi fusese teamă o clipă. În plus, atmosfera se încingea din ce în ce mai mult în jurul ei, şi nu

se mai simțea liniștită. Simon, cu capul pe masă, părea inconștient ; bărbatul de lângă el îl scutură cu putere, dar fără succes, și râse zgomotos. Marilyn se simți într-adevăr singură, în mijlocul unor străini a căror limbă n-o cunoștea. Ar fi vrut să plece dar nu-l putea abandona pe Simon în starea asta.

Disperată, privi în jurul ei. I se păru că vede o față cunoscută la una din ferestrele ce dădeau spre stradă. O clipă mai târziu, ușa se deschise și apăru Bernard Barron. Dintr-o privire, înțelese situația și luă inițiativa.

— În sfârșit, v-am găsit ! Așteaptă-mă afară. Eu mai am de lucru aici, adăugă el cu o privire scârbită către Simon.

— Nu-l pot lăsa aici !

— Fă ce-ți spun ! N-ar fi trebuit în nici un caz să te aducă aici ; nu-i un loc pentru dumneata. Și ar fi trebuit să refuzi să-l însoțești pe bețivul ăsta de fotograf ! Hai ! Ieși de aici !

Marilyn se supuse. Aerul proaspăt al nopții îi făcu bine. Apăru și Bernard după câteva clipe, susținându-l pe Simon cu ajutorul încă unui bărbat care dispăru repede când văzu cu Bernard nu este singur. Marilyn îl luă pe Simon de un braț în timp ce Bernard îl susținea de ceialtă parte. Simon se împiedica la fiecare pas. Le trebui mult timp ca să ajungă târâș-grăpiș până la vapor.

Îl duseră până la cabina lui pe care Bernard o deschise cu o cheie pe care o scoase din buzunar. Îl forță apoi pe Simon să se așeze pe cușetă, îi scoase pantofii și-l întinse. Marilyn se aplecase să-i scoată cravata când Simon, trezindu-se din toropeala lui pentru o clipă, o prinse de gât și murmură :

— Sărută-mă, dragă. Hai, nu fi timidă, doar nu-i prima dată !

Neliniştită, Marilyn se îndreptă şi-l privi pe Bernard.

— Nu-i adevărat ! exclamă ea. Mă confundă cu altcineva !

Simon, continuându-şi ideea, se aşezase pe pat şi, prinzându-i capul tinerei fete, o sărută lacom. Ea simţi că-i vine greaţă, dar el era atât de puternic şi i-ar fi fost foarte greu să scape de el dacă nişte mâini de fier n-ar fi apucat-o de umeri şi n-ar fi tras-o înapoi cu o brutalitate care o făcu să ţipe de durere. Acum, Bernard era cel ce o ţinea prizonieră. O privea cu o asemenea expresie încât simţi că, în ochii lui, ea nu mai are nici un fel de demnitate, nici un fel de mândrie... Apoi o împinse violent spre uşa cabinei.

— Dar are nevoie să stea cineva cu el, strigă ea printre lacrimi. Nu-l pot lăsa aşa ! E în stare de orice !

— Asta-i treabă de bărbat. Doar dacă eşti îndeajuns de intimă cu el ca să crezi că trebuie să rămâi ?

— Ştii bine că nu-i adevărat ! Ştii bine !

— Totul arată contrariul, îi răspunse el furios.

Lacrimile îi inundaseră obrajii Marilynei.

— De ce nu mă crezi ? suspină ea. De ce nu ai încredere în mine ?

— Nu este nici locul nici momentul potrivit pentru a discuta despre integritatea şi calităţile dumitale. Dacă vrei, pot să te programez la o întrevedere pentru o analiză a caracterului dumitale şi... al virtuţii !

Ea aruncă o privire înduioşată spre Simon care zăcea inert pe patul lui. Bietul om, era atât de neajutorat, nu era vina lui că se purtase astfel...

Bernard, nerăbdător, veni spre ea, o apucă de braţ şi deschise uşa.

— Dă-mi drumul, Bernard ! Mă doare !

Dar el nu-i dădu drumul decât pe coridor. Ea îşi frecă braţul dureros.

— Ce-ai să faci acum, Bernard ?

— Exact acelaşi lucru ca în urmă cu câteva zile.

— Vrei să spui că-i bagi capul sub duşul rece ? Este prea crud ! Dă-mi voie să rămân şi eu.

Dar el o prinse cu înverşunare de umeri, cu figura crispată de furie, şi o împinse atât de violent încât ea făcu vreo câţiva paşi şi căzu cât era de lungă. El o privi câteva secunde, nu făcu nici un gest ca s-o ajute să se ridice şi, fără vreun cuvânt de scuză, intră iarăşi în cabina lui Simon trântind uşa în urma lui.

* * *

A doua zi dimineaţa, Marilyn hotărî că nu va merge să viziteze Heidelbergul. Va rămâne liniştită la bord ca să se odihnească.

Era deja aşezată la locul ei pentru micul dejun când apăru şi Simon, cu ochii încercănaţi, târându-şi picioarele. Se opri lângă Bernard şi, sprijinindu-se de masă, mormăi :

— Mulţumesc, îţi mulţumesc mult, Bernard, pentru aseară. Îmi pare rău... în fine, dumneata ştii cum este...

Bernard nu părea deloc să „știe cum este". Îi răspunse foarte rece :

– Erai cu o femeie. Ar fi trebuit să te gândești la ea.

Marilyn auzisé. O femeie ! În felul ăsta vorbea el despre ea : o femeie pe care o sărutase în treacăt și pe care o va uita curând, fără regrete.

Simon ridică din umeri fără să răspundă, merse clătinându-se până la masa lui și se prăbuși pe un scaun.

– Nu prea ești în formă, remarcă Gilles.

– Ești mahmur ? întrebă și Pamela. Dar mergi totuși la Heidelberg, nu ?

– Trebuie, răspunse Simon înghițindu-și sucul de fructe. Sunt o mulțime de fotografii de făcut, știi, orașul universitar, acea atmosferă de ev mediu...

– N-o să te pierdem din ochi, bătrâne, zise Gilles dându-i o palmă pe spate lui Simon că acesta aproape că scăpă paharul cu suc. O să avem grijă de dumneata. Marilyn, o să ți-l aducem în bună stare !

Marilyn ridică din umeri cu un aer indiferent. Gilles insistă :

– Da, da, contează pe noi, o să ți-l înapoiem mai bun ca înainte !

Bernard, care de alături auzise totul, fixă asupra Marilynei o privire întrebătoare care, în mod ciudat, o făcu să se simtă iritată și vinovată în același timp.

În timp ce-și bea cafeaua, se întreba dacă Bernard se va duce la Heidelberg împreună cu familia Macdowell. Aceștia vorbeau cu entuziasm despre excursie, dar Bernard nu zicea nimic.

Ziua era însorită, şi pasagerii care nu luaseră autocarul pentru excursie, invadaseră puntea în costume de baie. Vasul acostă la Mainz unde urma să rămână la mal vreo oră pentru a permite turiştilor o scurtă vizitare a oraşului. Marilyn se hotărî să profite de această escală pentru a se duce să-şi cumpere o pălărie ; încă mai suferea puţin de pe urma insolaţiei. Avea nevoie de asemenea şi de o loţiune protectoare împotriva arsurilor.

În oraş, se simţi oarecum rătăcită. Nu avea planul oraşului Mainz, nu îndrăznea să ia tramvaiul şi nu ştia nemţeşte ca să întrebe unde se află. Merse la întâmplare pe străzi şi găsi în sfârşit un magazin unde, cu ajutorul vânzătoarei care vorbea puţin englezeşte, putu să-şi cumpere o pălărie foarte simplă dar care îi venea bine.

Porni apoi în căutarea unei farmacii. Îi trebui un oarecare timp până ce găsi una. Avea destul de multă lume în faţă şi trebui să aştepte până i veni rândul. Aruncă o privire grăbită la ceas ; mai avea un minut la dispoziţie ca să ajungă la vas. Cuprinsă de panică, ieşi din farmacie alergând, fără să mai cumpere nimic, încercând să-şi găsească drumul şi căutând cu disperare un taxi. În clipa aceea, o maşină opri brusc în dreptul ei, un bărbat ieşi din ea, o apucă de braţ şi o aruncă înăuntru dând rapid nişte ordine şoferului.

— Dar, Sfinte Dumnezeule, ce te-a apucat ?! strigă Bernard în culmea furiei. Ce ţi-a mai trecut prin minte ? Ştiai bine că trebuia să fii pe vas la ora şase ! Credeai poate că vaporul te aşteaptă ?

O strângea atât de tare de braţul deja ars de soare încât ei îi venea să plângă. Murmură câteva scuze, o explicaţie.

— Cum de m-ai găsit ? întrebă ea în sfârşit.

— Doamna Lowe mi-a spus că aveai de gând să faci nişte cumpărături în oraş. Când comandantul a dat ordin să se ridice ancora, eu i-am semnalat absenţa dumitale. Am luat un taxi şi am pornit la noroc, să te caut. Era cât pe-aci să rămâi singură, fără bagaje, într-un oraş străin, fără să cunoşti limba. Mi se pare că ai putea cel puţin să zici mulţumesc.

— Îţi mulţumesc, domnule Barron.

El se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate.

— Ia te uită ! Aseară eram Bernard !

Taxiul se opri la debarcader.

— Îţi mulţumesc, Bernard, murmură ea.

— Hai, grăbeşte-te, zise el zâmbind şi deschizându-i portiera. Te aşteaptă tot echipajul.

El îl plăti generos pe şofer, urcă rapid la bord şi le adresă câteva cuvinte în olandeză marinarilor care aşteptau nerăbdători lângă parâme. Aceştia o priviră surâzând pe Marilyn, şi ea se întrebă ce le-o fi putut spune el ; fără îndoială vreo glumă care s-o facă ridicolă.

Ajunsă în cabina ei, se privi în oglindă. Pălăria albă cu boruri largi îi venea foarte bine şi o proteja de soare ; dar arsurile de pe spate şi de pe umeri şi braţe o usturau, şi regreta amarnic că nu putuse să cumpere o loţiune calmantă.

Urcă pe punte s-o caute pe doamna Lowe. Aceasta stătea de vorbă cu Bernard şi-i făcu semn Marilynei care nu putu refuza să li se alăture.

Bernard se ridică politicos şi-i oferi fotoliul său. Puntea era aproape pustie, aşa că găsi cu uşurinţă un alt scaun şi se aşeză lângă Marilyn, încât aceasta se afla acum între cei doi.

— Pălăria asta îţi vine de minune, copila mea. Nu eşti de aceeaşi părere, domnule Barron ?

O licărire ironică trecu prin ochii lui Bernard, şi Marilyn se grăbi să explice :

— Tocmai am cumpărat-o de la Mainz.

— Şi pentru asta era să piardă vaporul !

— Dar chiar dumneata mi-ai spus că aş avea nevoie de o pălărie ! îi replică ea, iritată de tonul lui ironic.

— Bine, bine, făcu el ca s-o potolească, punându-i mâna pe braţ. Mă bucur că mi-ai urmat sfaturile, în ciuda prejudecăţilor dumitale în ceea ce mă priveşte.

Prejudecăţi ? El chiar credea asta ? Poate că avea dreptate ; îi ascundea atâtea lucruri, nu era deloc sincer cu ea. Îi spusese doar că este om de afaceri. Foarte vag. Existau atâtea lucruri pe care ea ar fi dorit să le ştie despre el, despre familia lui, despre gusturile lui, despre munca lui... şi despre femeia cu care urma să se căsătorească.

— Prejudecăţi în privinţa dumitale ? interveni doamna Lowe, surprinsă. Cum ar putea să aibă cineva prejudecăţi în privinţa unui bărbat atât de fermecător ca dumneata, domnule Barron ! Iar domnişoara Maitland este prea inteligentă pentru a judeca greşit pe cineva.

— Inteligentă ? replică Bernard studiind-o cu obiectivitate pe Marilyn. De când s-a urcat la bord, tot timpul a fost furioasă, voluntară şi încăpăţânată. Fără să mai vorbim de acest tratament, aş zice... artistic, negăsind alt cuvânt mai potrivit pentru a-l defini.

El zâmbi cu toată fața sub privirea fioroasă pe care ea i-o aruncă. Vrusese s-o rănească și reușise perfect.

— Din moment ce-ți sunt atât de antipatică, domnule Barron, de ce ai plecat adineauri să mă cauți ? N-aveai decât să mă lași să pierd vaporul și astfel te-ai fi debarasat de prezența mea inoportună.

— M-am îngrijorat pentru comandant, domnișoară Maitland. Era aproape să facă o criză cardiacă. Era în întârziere, tot orarul îi era dat peste cap, din cauza unei pasagere descreierate care nu are deloc simțul realității. La urma urmei, el este stăpânul vasului, după Dumnezeu... dar răspunde de tot în fața Companiei ! Știi dumneata cât se plătește pentru fiecare minut de stat la chei ? Fără să mai vorbim de celelalte vase care așteaptă să acosteze ?

Din nou, Marilyn avea ochii plini de lacrimi. Schiță un gest ca să se ridice.

— Vrei să mă duc să mă scuz față de comandant ? Unde îl găsesc ?

— Nu, nu, nu este nevoie. Îi voi transmite eu scuzele dumitale.

— Se pare că-l cunoști foarte bine, domnule Barron ? întrebă doamna Lowe.

— Da, l-am mai întâlnit înainte. Adaugă și informația asta la dosarul dumitale despre mine, domnișoară Maitland, zise el zâmbind.

Rămaseră multă vreme tăcuți, admirând peisajul. Treceau prin dreptul unor sate și unor orășele cu casele albe, cu jaluzele viu colorate, cu grădini înflorite înconjurate de garduri mici albe. Multe dintre vilele de pe malul apei purtau un nume înscris ostentativ pe zid. Adesea se puteau vedea, la capătul unei străzi, case vechi de piatră, vreo biserică

şi clopotniţa ei. Linia de cale ferată mergea de-a lungul malului ; destul de des, treceau trenuri care fluierau cu importanţă. Marilyn închidea din când în când ochii, ascultând rumoarea conversaţiilor din jurul ei, alunecarea apei pe coca vasului, răsetele şi strigătele marinarilor de pe şlepurile pe care le întâlneau în cale.

— Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că există un asemenea trafic pe Kin, spuse doamna Lowe rupând tăcerea.

— Este cel mai important fluviu din Europa, îi explică Bernard. Aproape douăzeci de mii de vase îl străbat simultan.

— Şi nu s-au întâmplat accidente ?

— Oh, marinarii ăştia îşi cunosc meseria, răspunse el râzând. Dobândesc un anumit simţ al fluviului, şi apoi, au multă experienţă. Foarte mulţi dintre ei trăiesc pe apă, pe vasul lor. Rinul este casa lor încă din copilărie. Nu cunosc o alta — şi nici nu vor să cunoască.

— Am remarcat că vasele au nişte stegulete pe care le schimbă deseori.

— Da, astea sunt pavilioanele care permit comandanţilor să comunice între ei. Un pavilion albastru înseamnă că un vas vrea să-l depăşească pe altul : un al doilea pavilion albastru, pe dreapta sau pe stânga, semnalizează pe ce parte se face depăşirea, pe la babord sau pe la tribord, în termeni marinăreşti.

— Cunoşti foarte bine subiectul, domnule Barron !

— Da, Rinul nu are secrete pentru mine ! Nici pavilioanele !

— Se pare, interveni în sfârşit şi Marilyn în discuţie, că Rinul are nişte curenţi foarte rapizi. Este periculos să faci baie în el ?

— Exact, şi de aceea nici nu vezi prea mulţi înotători. Curentul este atât de puternic încât vasele care coboară au prioritate faţă de cele care urcă. O să ne întoarcem mult mai repede la Amsterdam decât am venit !

— Toate astea sunt foarte interesante, zise doamna Lowe, ridicându-se şi scrutând cerul fără nori. Dar îmi ajunge cât am stat la soare. Scuzaţi-mă, eu mă duc mai la umbră. Dragă domnişoară Maitland, ai face bine să faci la fel, pielea dumitale este deja foarte roşie.

— Doamna Lowe are dreptate, fu de acord Bernard.

— Mulţumesc, dar mă simt bine aici, zise Marilyn cu dezinvoltură, pentru a-şi arăta independenţa faţă de Bernard.

— Ah, tinerii ăştia ! făcu doamna Lowe cu un zâmbet adresat lui Bernard. Nu-i ascultă niciodată pe cei mai bătrâni ! Este adevărat că dumneata nu eşti în vârstă, ci tânăr şi frumos !

Bernard izbucni în râs, şi bătrâna doamnă, îndepărtându-se îi mai adresă două vorbe peste umăr :

— La vârsta mea, pot să-mi permit să-i fac un compliment unui bărbat, fără ca acesta să-şi imagineze cine ştie ce !...

Plecarea ei fu urmată de o tăcere stânjenitoare. Marilyn îl simţea pe Bernard distant şi rece ; se gândea oare la scena de aseară ? Se auzi un clopot care anunţa că se servea cafeaua, şi tânăra fată se ridică uşurată, sperând că Bernard n-o va urma. Dar el o ajunse din urmă în salon.

— Așază-te aici, zise el scurt. Mă duc să-ți aduc cafeaua.

Se întoarse repede cu o tavă pe care se aflau cafeaua și niște biscuiți. Băutura caldă o mai întremă pe Marilyn dar încă o mai durea capul.

Bernard amesteca îngândurat cu linguriță în ceașcă.

— Și prietenul dumitale, fotograful ? Unde este ? S-a dus la Heidelberg ? Se simțea destul de bine ca să suporte excursia asta ?

— Cred că da, răspunse ea fără tragere de inimă, pentru că nu-i făcea plăcere să vorbească despre Simon cu Bernard, după tot ceea ce se întâmplase. A spus că este nevoit să se ducă ; ziarul lui îi ceruse asta.

— A menționat vreodată numele acestui ziar ?

— Nu l-am întrebat niciodată, făcu ea, surprinsă.

— Așadar, zise el privind-o ciudat, aproape cu asprime, nu te interesează să afli în ce jurnal vor apărea fotografiile dumitale ?

— Sinceră să fiu, nu-mi pasă. Eu sunt profesoară de muzică și ăsta este singurul lucru care mă interesează.

— Nu-ți pasă, replică el cu un zâmbet în colțul gurii, dacă după ce-ți vor fi publicate fotografiile, vor veni să-ți ceară să devii manechin ? Că te vor căuta pentru frumusețea dumitale, pentru silueta, pentru... efectul pe care-l ai asupra bărbaților ?

— Îmi faci și dumneata complimente la fel ca doamna Lowe, zise ea, jenată. Știi bine că toate astea nu vor avea urmări, că mâine sau peste câteva zile, vom fi departe unii de alții.

El își termină ceașca de cafea și zise râzând :

— Eu am totuşi dreptate ! Aşa o să fie !

Ea se ridică, îmbujorată.

— Unde te duci ?

— În cabina mea. Am de scris nişte scrisori.

— Logodnicului dumitale ?

— De câte ori trebuie să-ţi spun, izbucni ea, că nu este logodnicul meu ! Douglas îmi este prieten...

— Un prieten mai intim. Ai recunoscut-o de mai multe ori.

Aşa era, şi ea nu mai putea să nege acum. De fapt, ce importanţă avea ? A spus-o în faţa unor străini pe care nu-i va mai vedea vreodată.

— Un foarte bun prieten. Dar nu lui mă duc să-i scriu, dacă asta te interesează, ci părinţilor mei.

Fu fericită când fu singură în cabina ei, şi stătu îndelung în faţa hubloului, privind distrată apa fluviului care curgea parcă la picioarele ei. Peste valurile mici şi spuma uşoară se suprapunea imaginea lui Bernard, o imagine care rezista curentului dar care, ea ştia bine, timpul o va duce departe.

Se aşeză, tristă, la micul birou, privind în gol spre mapa care purta în cele patru colţuri numele vaselor Companiei înconjurate de steluţe şi de simboluri. În interior, hârtia pentru scrisori avea gravată pe ea cu litere albastre : „Van Helden Lines". Plicurile purtau de asemenea ecusonul companiei, şi chiar pe creioane era imprimat : „Van Helden Lines".

Marilyn începu o scrisoare către părinţii săi. Umplu două pagini înainte de clopotul care anunţa ora mesei şi, recitindu-le, îşi dădu seama că nu pomenise nici măcar o dată numele lui Bernard Barron.

Cum la bord rămăseseră mai puţini pasageri, locurile fuseseră redistribuite. Bernard stătea acum

lângă doamna Lowe, dar aceasta reţinuse între ei un loc pentru Marilyn. Când aceasta îşi ocupă locul, Bernard se întoarse către ea şi, jucându-se distrat cu tacâmurile, spuse zâmbind :

— Soarta a vrut ca să stăm alături la masă, domnişoară Maitland. O să faci cumva vreo criză de nervi şi o să te ridici cu demnitate, declarând că nu ţi-e foame ?

— Dumnezeule ! exclamă doamna Lowe, nu cred că prezenţa unui tânăr fermecător alături de ea îi va tăia pofta de mâncare !

— Îmi este prea foame, zise Marilyn cu dezinvoltură, ca să mă mai intereseze cine stă lângă mine !

Toată lumea izbucni în râs, şi doamna Lowe examină meniul.

— Păcat, făcu ea bosumflată. Mâncarea este destul de banală. Ce zici, domnule Barron ? Un om de afaceri ca dumneata trebuie să fie obişnuit cu mâncăruri mai variate, nu ?

Bernard nu-i răspunse, dar se întoarse către Marilyn.

— Dumneata ce crezi, domnişoară Maitland ? Cred că-ţi supraveghezi silueta, adăugă el cu o privire apreciatoare, şi nu prea te interesează meniul.

— De fapt, răspunse tânăra fată, stânjenită de privirea insistentă a lui Bernard, am impresia că bucătarul şef este cam lipsit de imaginaţie. Încearcă, cred, să le facă pe plac turiştilor englezi care sunt în majoritate la bord ; dar de ce nu ne pregăteşte nişte mâncăruri specifice regionale, olandeze sau germane ?

— Aşadar, şi dumneata te plângi ? Mie mi se pare destul de acceptabil. Evident, aşa cum spunea

doamna Lowe, nu este mâncarea cu care sunt obișnuit.

După cină, Marilyn îl văzu de pe punte pe Bernard, vorbind cu comandantul în postul de pilotaj. Apoi îl văzu apucând cârma și conducând vasul. Cu ce drept făcea asta ? se întrebă ea. El nu este, la urma urmei, decât un simplu pasager ! Se apropie de cabină și privi prin geam. Fu surprinsă de numeroasele manete și cadrane pe care le văzu. Bernard, perfect în largul lui, ținea cârma și părea că dă niște ordine printr-un microfon.

O văzu pe Marilyn prin geam, îi făcu semn comandantului să preia cârma și ieși din cabină ca să vină spre ea.

— Spionezi ? făcu el pe un ton provocator. Vei menționa în raportul dumitale că am pilotat ilegal un vapor pentru câteva minute ? Că sunt probabil un sinistru contrabandist, un aventurier periculos ?

Fără să-i răspundă, ea se îndepărtă, cu capul sus. Nu voia ca el să constate pe fața ei rușinea ce o cuprinsese. Greșise. Fusese indiscretă.

Sprijinită de parapet, ea auzi difuzoarele anunțând în mai multe limbi că vasul lor, „Comete", se va încrucișa cu omologul lui, „Steaua de seară" care se întorcea la Amsterdam. Vapoarele semănau într-adevăr ca două picături de apă. Impresionant cu albul lui imaculat, despicând semeț, fără efort apa, vasul „Steaua de seară" trecea foarte aproape. Pe coca lui se putea citi scris cu litere mari negre „Van Helden Lines". Pasagerii își făceau unii altora cu mâna sau cu batistele. Printre ei, comandantul privea și el cu o indiferență blazată trecând vasul-pereche, „Comete". Deodată, el îl observă pe Bernard care stătea lângă Marilyn și îl salută zâmbind,

cu un gest larg. Se întoarse către un marinar aflat alături, îi dădu un ordin, şi imediat se auziră trei şuierături de trenă, ca şi cum s-ar fi dat onorul vasului care tocmai trecea... sau cuiva de pe vas ? Bernard zâmbea şi el, cu braţul ridicat. O privi apoi pe Marilyn, amuzat de uimirea ce se putea citi pe chipul ei, şi plecă.

CAPITOLUL VII

Turiştii se întorseseră de la Heidelberg tocmai la timp pentru cină. Simon, Pamela şi Gilles aveau prea multe de povestit pentru a mai remarca faptul că mâncarea părea ceva mai bună. Dar Marilyn îşi dădu seama şi făcu o legătură între această ameliorare a meniului şi criticile făcute la dejun de doamna Lowe.

Spre marea dezamăgire a lui Simon, ea hotărî să nu mai prelungească seara. Acceptă doar să bea un pahar la bar.

Puţin după aceea, cum ea aluneca în jos de pe taburetul ei ca să plece, Simon se aplecă uşor şi o sărută. Fusese un gest amical fără importanţă, dar el făcu special să pară spectaculos şi zgomotos, spre marea confuzie a Marilynei. Bernard nu era prea departe, în conversaţie cu părinţii Suzannei. Văzuse totul şi acum o privea pe Marilyn încruntat, rece, de parcă făcuse cine ştie ce păcat. Ea îi întoarse spatele, roşi puternic şi coborî în cabina ei.

Vântul răcoros ce pătrundea prin hubloul deschis îi calmă puţin agitaţia. De ce se enervase atât de uşor? Din cauza sărutului lui Simon, firește, pe care-l văzuse şi Bernard. Dar ceea ce nu suporta mai

ales, era comportamentul lui Bernard şi al Suzannei. Aceasta se purta foarte posesiv şi foarte sigură pe ea. Gândea probabil că Marva era departe, ea trebuind să profite de acest lucru, şi Bernard, încântat, îi dădea voie.

Marilyn reciti scrisoarea adresată părinţilor săi, lipi plicul, apoi îi scrise o carte poştală lui Douglas. Cumpărase două ilustrate care reprezentau „Comete" : una pentru el, cealaltă, ca amintire, pentru ea...

Se dusese să-şi pună corespondenţa la poştă şi se întorcea în cabina ei când se auzi strigată. Vocea îi era cunoscută. Grăbi pasul. El continua s-o strige şi tonul deveni din ce în ce mai imperativ, încât ea se opri în pragul cabinei.

— Domnişoară Maitland, Marilyn, ce s-a întâmplat ? Ce nu este în ordine ?

— Nu s-a întâmplat nimic, domnule Barron, zise ea pe un ton inexpresiv. Totul e-n ordine.

— Vreau să te rog ceva. Pot să intru ?

— Cum aş putea să te împiedic ? Chiar dacă mi-aş încuia uşa cu cheia, tot ai deschide-o cu acel şperaclu de care nu te desparţi niciodată.

— Despre ce vorbeşti ? întrebă el cu răceală.

— Ai reuşit până acum să deschizi uşa mea şi a lui Simon...

— Nimic nu-ţi scapă ! Pune şi asta în raportul dumitale despre mine.

El intră şi închise uşa după el.

— Poate că sunt un criminal, zise el sumbru. Nu ţi-e teamă să rămâi singură cu mine ? Dacă m-aş apropia, aşa, de dumneata, ai striga după ajutor ?

Şi se apropie de ea, cu o privire întunecată, ameninţătoare. Instinctiv, ea îşi duse mâna la gât şi se

dădu înapoi. „Da, mi-e teamă, gândi ea, teamă de puterea pe care o ai asupra mea, care face să-mi bată inima înnebunită, care mă îndemnă să te caut peste tot şi care mă face să mă simt atât de singură când nu eşti aici"...

În retragerea ei, căzu pe pat, şi el o domina cu toată înălţimea lui, cu mâinile în şolduri. Se aplecă apoi şi o prinse de umeri. Pe pielea ei arsă de soare, mâinile lui Bernard îi provocară frisoane. El nu înţelese însă reacţia ei şi îi dădu drumul enervat.

— Nu te teme. Eu nu sunt prietenul dumitale, fotograful ; eu ştiu să păstrez distanţa. Voiam doar să-ţi împrumut ceva. Dar, adăugă el îndreptându-se spre uşă, din moment ce eu sunt cel ce-ţi oferă ceva, vei refuza cu siguranţă.

— Măcar spune-mi despre ce este vorba !

— Ei bine, ştiu ce mult iubeşti muzica. Probabil că-ţi lipseşte. M-am gândit că poate vrei să-ţi împrumut radioul meu.

Dacă ar fi zărit în privirea lui o umbră cât de mică de bunătate, ea ar fi acceptat. Dar el o privea aproape cu asprime, cu ochii mici, ca şi cum ar fi căutat o breşă în armura ei. Ea nu dorea să-i fie datoare cu nimic. Deja îi împrumutase valiza şi nu voia să-i fie şi mai obligată. Îi răspunse cu nonşalanţă :

— Este foarte drăguţ din partea dumitale, dar într-adevăr nu-l vreau. Muzica este un lux de care mă pot lipsi încă vreo câteva zile. Nu este un drog, ştii bine.

Ochii lui Bernard aruncau fulgere de furie. Îi întoarse spatele fără un cuvânt şi ieşi din încăpere.

* * *

Puțin mai târziu, după ce se culcă, Marilyn începu să sufere îngrozitor. Atingerea cearșafurilor de pielea ei arsă de soare era insuportabilă în orice poziție. Până la urmă, dădu la o parte cearșafurile și cuvertura și se așeză pe marginea cușetei doar în cămașa ei de noapte foarte subțire. După o clipă, se duse la hublou pe care-l deschise ca să intre aer răcoros. Vasul se afla tras la chei, la Mannheim. Acesta era un oraș foarte important și ea putea distinge de aici siluetele imobilelor înalte, luminile străzilor. Un orologiu bătu ora două. Oftă și încercă să se culce la loc, dar durerea era insuportabilă și trebui să se ridice din nou la marginea patului, cuprinsă și de panica unei nopți nedormite.

Cineva bătu la ușă și, fără să aștepte răspuns, intră și aprinse lumina.

— Ce ai ? Nu poți dormi și nu mă lași nici pe mine să dorm ?

Bernard, cu spatele sprijinit de ușă nu avea pe el decât pantalonii de pijama. Pentru prima oară în viața ei, Marilyn simți cum o cuprinde dorința. Visă să se afle în brațele lui, strâns lipită de pieptul lui ! Nici un bărbat nu trezise încă în ea această emoție tulburătoare care o cuprindea.

El se apropie și, instinctiv, ea își încrucișă brațele, ca o protecție, pe piept. Nu avea pe ea decât această foarte transparentă cămașă de noapte. Dar el nu remarcă nimic altceva decât arsurile de pe pielea ei.

— Nu se poate ! strigă el pe un ton plin de furie. Ești nebună de a te fi expus în halul ăsta la soare !

Poţi să te îmbolnăveşti, doar ştiai asta ! Nu-i de mirare că nu poţi dormi ! Cred că te doare teribil !

Cu toată frica ce o cuprinsese pe tânăra fată, el îi atinse uşor umărul.

— Bineînţeles ! făcu el printre dinţi. Deja ai febră. Proastă mică, dacă nu te-aş fi prevenit ! Unde ţi-e loţiunea calmantă ?

Ea trebui să recunoască umilită că nu are aşa ceva şi îi explică ce se petrecuse la Mainz.

— Am plecat de la farmacie fără să cumpăr nimic. Eram în foarte mare întârziere ! Atunci m-ai găsit.

— Dar nu aveai decât să-mi spui ! Aş mai fi reţinut vaporul câteva minute în plus ! În sfârşit, făcu el scuturând din cap a exasperare, cred că am eu ceva care te-ar mai uşura,

Se întoarse cu un borcănel cu cremă. Îşi pusese şi bluza de la pijama.

— Hai, ia lasă-mă să văd. Întoarce-te.

Ea făcu un gest să-şi ia capotul dar el o opri.

— Nu ! Cum vrei să te îngrijesc dacă te acoperi ? Nu mai fi atât de timidă ; hai, ridică-te şi lasă-mă să te tratez.

El îi examină spatele tinerei fete şi constată cu uşurare că nu făcuse încă băşici.

— Ai scăpat ieftin ! Dar ce-i cu vânătaia asta pe braţul dumitale ? Cine ţi-a făcut asta ?

— Dumneata, murmură ea.

— Eu ? Am putut eu să fiu atât de brutal ? Când ?

— Aseară, când m-ai dat afară din camera lui Simon.

— Cred că, peste arsurile astea, te-am făcut să suferi cumplit. Bănuiesc că mă deteşti.

— „Cum aș putea să te detest" gândi ea „când eu te iubesc atât de mult ?" Și gândul acesta, ieșit la suprafață din adâncul subconștientului ei, această conștientizare bruscă a situației, o lovi ca un trăznet. Îl iubea pe acest bărbat care acum, surprins, o privea.

— Ce ai ? S-ar părea că ai amețeală ?

— Nu, nu, n-am nimic... Îmi este puțin rău...

— Asta o să-ți facă bine.

Deschise borcănelul de cremă, Marilyn vru să i-l ia, dar el îi dădu mâna la o parte și începu să o ungă, ușor, cu multă blândețe, apoi pe gât. El ezită o clipă, îi ridică ușor bărbia Marilynei, îi contemplă ochii și buzele, dar nu o sărută. Spuse doar :

— Acum crezi că vei putea dormi ? Și să mă lași și pe mine să dorm, adăugă el cu un zâmbet.

— Îmi pare rău, Bernard.

— Mie, deloc.

O ajută să se întindă pe pat, o înveli, o privi câteva clipe în tăcere, apoi plecă. În clipa când el vru să deschidă ușa ca să iasă, ea îl opri.

— Bernard... tranzistorul acela pe care te-ai oferit să mi-l împrumuți... Ai putea totuși să mi-l dai ?

— O să văd, spuse el după o scurtă tăcere.

Și ieși.

*
* *

El se întoarse a doua zi dimineața. Marilyn îl auzise când se trezise, prin peretele subțire, și când își băuse ceaiul. Intră după ce bătu la ușă. Ea încă mai era în pat. El o tachină în legătură cu lenevia ei înainte de a-i întinde aparatul de radio.

— Mai întâi nu l-ai vrut, acum îl vrei...

— Da, dar dacă ai chef să asculți muzică ?

— Ei bine, mă voi invita singur la tine, zise el cu nonșalanță.

După ce-i aruncă o privire fetei care încă era în cămașă de noapte, adăugă :

— La urma urmei, nu mai ai mare lucru să-mi ascunzi. Apropo, cum te mai simți ?

— Mult mai bine, mulțumesc. Crema aceea este miraculoasă !

— Sigur că da, eu sunt și magician, și vrăjitor ! Adaugă asta pe lista ta.

— Ești și doctor ?

— Oh, nicidecum ! Îți repet că sunt om de afaceri. Am cumpărat crema aceea de la Amsterdam, o simplă pomadă pentru arsurile provocate de soare, nu-i nimic miraculos în asta. Acum, îmbracă-te. Vizitezi Baden-Baden-ul în după amiaza asta ?

— Cred că da. Dar tu ? adăugă ea cu un aer detașat...

— Cu siguranță. Asta te face cumva să te răzgândești ?

Ea luase aparatul de radio și căuta un post.

— De ce ? Nici n-aș fi remarcat dacă n-ai fi venit.

— Este foarte drăguț ce spui, după tot ce am făcut pentru tine !

— Oricum, o să stai tot timpul cu fata aceea care îți ține loc de prietenă pe tot timpul croazierei !

— Cu Suzanne ! S-ar putea. Nu cumva ești geloasă, din întâmplare ?

— Geloasă, eu ? De ce aș fi ? Mă însoțește Simon. Are de gând iarăși să facă o mulțime de poze.

Se pare că este cadrul ideal pentru fotografiile de modă. Şi apoi, va trebui să facem nişte cumpărături, să căutăm o foarte frumoasă rochie de seară.

— O rochie pe care o vei păstra după aceea ?

Ea nu-i răspunse, mângâind distrată radioul cu degetul.

— Bani... şi rochii ! Te plăteşte bine acest Simon Hadley. Nu te-ai descurcat prea rău cu un tip pe care abia l-ai cunoscut.

Da, îşi zise ea, acum o săptămână... Şi pe Bernard, de asemeni. Şi a mai rămas doar o săptămână...

* * *

Drumul spre Baden-Baden trecea prin Pădurea Neagră, printre brazi, torente şi cascade. Era vreme frumoasă. Parcurile oraşului erau pline de ronduri înflorite în culori strălucitoare al căror parfum înmiresma aerul. Imobilele erau moderne, hotelurile luxoase. Existau flori până şi la ferestre.

Ghidul le explică despre această staţiune balneară foarte veche, că fusese fondată de către romani. Veneau aici oameni din toate colţurile lumii să se trateze. Era o staţiune şic unde te duceai mai mult din snobism şi ca să fii văzut, decât ca să te tratezi.

Simon o conduse pe Marilyn departe de grupul de turişti, spre centrul oraşului. Într-un magazin foarte elegant, cumpără o rochie lungă de seară, cu un decolteu adânc. O capă asortată de culoare roz închis completa ansamblul, Marilyn îşi puse rochia şi îşi lăsă lucrurile ei în magazin. Simon îi explică

vânzătoarei că se vor întoarce să le ia de cum vor termina de făcut fotografiile.

Tânăra fată poză mai întâi în față la Kurhaus, veche de două secole, cu coloanele ei albe, cu treptele late pline de flori strălucitoare, cu felinarele de gaz la fel de vechi. Se duseră apoi într-un parc, și el o fotografie sub crengile joase ale unui copac ; lângă o cascadă ; pe un podeț ce trecea peste un pârâiaș ; în fața unei fântâni. Oamenii care treceau pe lângă ei se opreau o clipă zâmbind, dar spectacolul părea destul de obișnuit pentru ei.

În sfârșit, Simon își termină toate filmele și se întoarseră la magazin unde Marilyn putu să se schimbe. Peste tot îl căutase cu privirea pe Bernard, dar fără succes.

Când ieșiră din magazin, Simon îi spuse că terminaseră treaba. Acum urmau să se distreze.

— Mi-e sete, se plânse tânăra fată când trecură prin fața unei cafenele. Să ne așezăm aici...

— N-avem timp. Îmi pare rău. Dacă nu mai poți răbda, mă duc să-ți cumpăr din faimoasa lor apă minerală !

Intră într-un magazin și ieși curând cu o sticlă pe care o aruncă în sacoșa de plastic în care Marilyn ducea rochia.

— Iată, să-ți potolești setea ! Și acum, la drum către Cazino. Ai mai intrat vreodată într-un cazino ?

— Nu, și nu țin deloc să intru ! Mulțumesc.

— Dar, îngerașule, ăsta nu este un cazino ca oricare altul ! Este cel mai vechi și cel mai frumos din întreaga Germanie. Nu trebuie să-ți scape în nici un caz.

— Atunci, du-te tu, Simon. O să-i găsesc eu și singură pe ceilalți.

Dar, fără știrea ei, ajunseseră deja în fața clădirii, și el o conduse înăuntru, spre sălile de joc. Se trezi într-o încăpere imensă, somptuos decorată : lemnărie aurită, draperii grele de catifea, lustre și aplice de cristal. Lămpi joase luminau ici-colo mesele verzi de ruletă și de baccara. Simon o abandonă imediat. Nimeni nu-i dădea atenție, și rămase, descumpănită, lângă ușă. În spatele ei, o voce exclamă :

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți aici ?

— Am venit împreună cu Simon, îi răspunse ea calm lui Bernard. El s-a așezat deja la o masă. Îl aștept.

— O să-l aștepți dacă vrei, dar afară, nu aici. Asta nu este un loc pentru o tânără fată nevinovată ca tine ! Hai, dă-i drumul !

— Dar, Bernard, trebuie măcar să-l anunț pe Simon.

— El nici măcar n-o să observe absența ta. Ia privește-l, cu grămada de jetoane din fața lui, cu ochii ieșiți din orbite, l-a cuprins demonul jocului ! Să ieșim de aici...

Lumina puternică de afară o orbi pe Marilyn.

— Doamne, cât mi-e de sete, zise ea pe un ton plângăreț.

— După toată munca pe care ai făcut-o pentru el, nu ți-a oferit nici măcar un pahar de ceva ? V-am văzut că lucrați în față la Kurhaus și în parc.

Așadar, el o văzuse, în timp ce ea îl căutase zadarnic ! Scoase sticla de apă minerală din sacoșă.

— Ba da ! Mi-a oferit asta !

— E rușinos, făcu Bernard cu un aer scârbit. Are o asemenea patimă pentru joc că nu-și poate sa-

critica vreo câteva minute unei femei frumoase căreia îi este sete. Vino, eu o să te tratez ceva mai bine.

Îi luă Marilynei sacoşa din mână şi o conduse spre o cafenea.

— Ce ai în sacoşă ?

— Rochia cu care m-am îmbrăcat adineauri pentru fotografiile lui Simon. Este foarte şic... şi foarte scumpă !

— Ţi-o dăruieşte ţie ?

— De ce nu ? Mi-am câştigat-o cu munca mea !

Printre pleoapele strânse, el îi aruncă o privire aspră şi, cu o figură dispreţuitoare, spuse :

— Da, nu mă îndoiesc.

— Oh, poţi să crezi ce vrei ! făcu ea, furioasă.

— Îţi mulţumesc că îmi dai voie să cred ce vreau ! Dar să ştii că nu era nevoie.

Cafeneaua făcea parte dintr-un complex hotelier. Se servea în grădină. Ei se aşezară la o mică masă rotundă, sub o umbrelă mare, şi comandară ceai şi bere. Jaluzelele hotelului erau în dungi albastre şi albe ; la balcoanele camerelor erau înşirate jardiniere cu flori. Un gard viu perfect tuns îi despărţea de trotuarul străzii. Printre mese se aflau lampadare cu picior. Oamenii de la mesele alăturate păreau să nu aibă nimic de făcut decât să privească trecătorii şi, din când în când, câte o trăsură descoperită trasă de un cal cu pampoane. Erau flori peste tot ; într-un mic scuar, o fântână susura printre copaci.

Marilyn spera ca, la întoarcere, Bernard să se aşeze lângă ea în autocar. Nu se întâmplă însă aşa, şi el îşi reluă locul obişnuit lângă Suzanne, care se ghemui lângă el cu braţul trecut pe sub braţul lui.

Bernard, uşor aplecat către ea, părea să-i aprobe aceste maniere familiare şi posesive de fetiţă răsfăţată.

Înainte de plecarea autocarului, ghidul numără pasagerii şi observă că lipseşte cineva. Remarcând locul liber de lângă Marilyn, o întrebă pe aceasta unde este vecinul ei de scaun.

— Ştiu eu unde este, mă duc să-l aduc, zise Bernard, ridicându-se.

Chiar în clipa aceea, Simon urcă în autocar, cu o mutră lungă şi întorcându-şi pe dos buzunarele.

— Sunt curăţat ! Nu mai am o para chioară !

— N-ai decât să-ţi foloseşte cecurile de călătorie care se află la biroul de recepţie al vaporului ! îi strigă Gilles.

— Da, dacă aş avea aşa ceva ! bombăni Simon, lugubru.

În seara aceea, după cină, el îi ceru Marilynei dacă are să-i împrumute ceva bani până ce va putea găsi o bancă. Se aflau în momentul acela în partea de sus a scării care cobora spre cabine. Tânăra fată îşi deschise poşeta şi-i întinse lui Simon un teanc de bancnote, ştiind foarte bine că nu le va mai vedea vreodată. „Nu-i nimic, îşi zise ea, eu rămân cu toate rochiile astea frumoase — chiar dacă nu le-a plătit el ci ziarul lui".

Tocmai atunci urcă Bernard şi-l văzu pe Simon luând banii. Privirea pe care i-o aruncă Marilynei părea să o acuze de relaţii sordide cu acest bărbat. Lovitura era cu atât mai dură pentru ea cu cât tocmai petrecuse cu el nişte clipe fericite în grădina acelui hotel din Baden-Baden.

Necăjită, coborî în cabina ei şi se aşeză pe cuşetă. Nu ştia ce să facă : să se ducă să stea de

vorbă cu doamna Lowe ? Să bea un pahar cu Simon, care o să se îmbete rapid... cu banii ei ? Să o privească pe Suzanne care flirta în văzul lumii cu Bernard ? Să stea în cabină şi să asculte radioul ?

Ochii îi căzură pe sticla de apă minerală pe care o pusese pe măsuţa-birou. Din curiozitate, o deschise şi, fără să-şi mai dea osteneala să caute un pahar, bău direct din sticlă.

— Este bună ?

Bernard apăruse în cadrul uşii şi o privea amuzat. Ea roşi violent. Să fie surprinsă de Bernard, ca un copil prost crescut ! Ca să-şi ascundă stânjeneala, astupă sticla.

— Nu-i rea, într-adevăr.

Bernard i-o luă din mână.

— Nu poţi să bei aşa, n-am şters-o... protestă ea. Dar el deja dusese sticla la gură şi băuse cu poftă.

— Este mult mai bună după ce ai băut tu ! Nu la fel de bună ca un sărut, firește...

El se apropie de ea, dar Marilyn se retrase. O prinse totuşi de braţ examinându-i pielea înroşită.

— Cum mai merg arsurile ?

— Mult mai bine, mulţumesc, făcu ea eliberându-se.

Deschise radioul şi muzica invadă încăperea umplând tăcerea dintre ei.

— Ai de gând să-ţi petreci seara aici, zise el în sfârşit, ca să asculţi...

— De ce nu ? Doar de aceea mi l-ai împrumutat.

— Nu pentru ca să faci pe singuratica, închisă aici în cabină. Doar eşti în vacanţă !... Ah, asta este una din simfoniile mele preferate ; îmi dai voie s-o ascult împreună cu tine ?

El deja se aşezase pe scaunul de lângă birou.

— N-ar fi frumos să refuz. La urma urmei, este aparatul tău. Dar...

— Dar ce ?

— Ce vor zice oamenii ?

— Oh, făcu el privind-o fix, chiar te interesează ce zice lumea ? După felul cum te porţi cu Simon Hadley, când eşti de fapt logodită cu un alt bărbat ?

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta ? strigă ea. Dar Suzanne Macdowell, cu care flirtezi în văzul lumii ! Şi tu ai o logodnică care te aşteaptă în Olanda !

— Ia te uită, zise el cu răceală. Se pare că ştii totul despre viaţa mea particulară.

— Nu poţi să negi ! Inelul acela pe care l-ai cumpărat la Branbach, ai recunoscut singur că este un inel de logodnă !

— Într-adevăr, ai dreptate, îi replică el ridicându-se şi închizând radioul. Este chiar un inel de logodnă. Am o prietenă la Amsterdam. După cum ştii, se numeşte Marva. Este frumoasă, inteligentă, tot ceea ce-şi poate dori un bărbat. Şi în plus, ea nu are o limbă otrăvită !

— Ca mine ! urlă Marilyn.

— Tu ai zis-o, făcu el ieşind.

Îl auzi intrând în cabină şi trântind uşa după el.

„Dumnezeule, îşi zise ea, cu capul în mâini, cum de am ajuns aici ? Cum de a început toată această discuţie stupidă ?"

Aprinse din nou radioul şi-l dădu tare pentru ca Bernard, prin peretele despărţitor, să n-o audă plângând.

CAPITOLUL VIII

A doua zi dimineața, în timpul micului dejun, se adunară pașapoartele. Se apropiau de Strasbourg și trebuiau să treacă de vama și de poliția franceză. Se anunță de asemenea și un bal pentru seara aceea.

— În ce-o să te îmbraci ? o întrebă Pamela.

— În rochia de seară pe care mi-a cumpărat-o Simon, răspunse Marilyn, prea puțin interesată de eveniment.

Bineînțeles că, pentru vizitarea Strasbourgului, Simon se așezase iarăși lângă Marilyn, iar Bernard lângă Suzanne. Plimbarea era interesantă și ziua trecu repede.

În timp ce se îmbrăca pentru bal, Marilyn nu se putu abține să nu-și admire silueta în oglindă. Rochia era foarte frumoasă și îi punea în valoare grația și farmecul tinerei fete.

Și totuși, în timp ce urca scara ca să se ducă în salon, inima îi bătea cu putere și ezită o clipă dacă să se întoarcă înapoi în cabină.

Mijlocul salonului fusese eliberat pentru a face loc unui ring de dans. Bernard se afla la bar stând la palavre cu Suzanne, care era îmbrăcată într-o

rochie lungă de culoarea piersicii, nu prea sofisticată. Bernard îi zâmbea cu indulgență și admirație.

Dar zâmbetul acesta, când o observă pe Marilyn, deveni ironic și condescendent. Un bărbat obișnuit cu femeile, își zise tânăra fată, un bărbat admirat și răsfățat de femei. Dar cât ar fi dorit să fie și ea una dintre aceste femei, și cine știe ? Să-l păstreze numai pentru ea ! El era foarte elegant, într-un smoching de o croială perfectă, și foarte sigur pe el.

Ea îi susținu câteva clipe privirea, apoi se întoarse.

— Ah, bravo, îngerașule ! Ți-ai pus rochia pe care ți-am cumpărat-o ! Vino, vino ! Hai să bem ceva !

Pasagerii, surprinși, îi priveau și-și puneau întrebări.

— Să nu bei prea mult, Simon ! strigă Gilles. Dacă o să te rostogolești sub masă, frumoasa dumitale prietenă va rămâne pradă lupilor !

— Vă rog să mă credeți, zise cineva zâmbind, lupul este chiar el !

— Nu-i adevărat, protestă Simon. Nici măcar n-am atins-o... nu încă ! Ce zici, draga mea ?

Suzanne se întoarse la părinții săi și Bernard rămăsese singur la bar. Nu o scăpa din ochi pe Marilyn.

Ea dansă cu Simon care se purtă destul de extravagant pentru a da de înțeles tuturor că Marilyn era perechea lui la această petrecere. Tânăra era obligată să urmeze ritmul îndrăcit pe care dansa Simon, dar remarcase între timp cu ce aer dezaprobator o privea acum Bernard. La sfârșitul dansului, Simon vru s-o conducă la bar, dar ea refuză, și se îndreptă către doamna Lowe, când o mână pusă pe umărul

ei o opri. Inutil să se mai întrebe ale cui erau aceste degete de fier.

– Pleci ? Atât de devreme ? Petrecerea abia a început !

Muzica reîncepu să cânte. Mâna lui coborî de pe umăr spre talie, într-un gest familiar. Bernard o atrase spre el.

– Nu, mulţumesc. Nu mai am chef de dans.

– Nici nu te-am invitat.

– Nu, firește, tu mă obligi.

– Eu sunt cel mai puternic, recunoaşte, zise el înlănţuind-o cu braţele şi începând să danseze.

– Cel mai puternic şi cel mai brutal, murmură ea, cu capul pe umărul lui.

– Este adevărat. Eu am norocul de a avea forţa şi mijloacele de a obţine ce vreau şi când vreau.

Un val neaşteptat provocat de un alt vas care tocmai trecea, îi clătină pe dansatori. Se auziră câteva ţipete surprinse şi apoi hohote de râs. Marilyn, care fusese proiectată către Bernard, ridică privirea spre el ca să se scuze şi-l văzu că zâmbeşte. O strânse mai tare la piept ; ea avu impresia bizară că acest gest era un fel de „adio". Şi cam aşa şi era, pentru că peste câteva zile îşi vor spune adio pentru totdeauna. Ea îi aruncă o privire atât de neliniştită încât el o întrebă :

– Ce ai ? Nu te simţi bine ?

Ritmul halucinant al muzicii, zgomotul vocilor şi râsetelor din jurul ei, fumul, parfumurile, toate astea creau o atmosferă de coşmar în care ea se simţea pierdută. Trebuia cu orice preţ să-l părăsească pe acest bărbat, să plece de lângă el.

– Ţi-am mai spus : n-am chef de dans. Mai ales cu tine. Nu înţelegi ?

— Ba da. Prea bine...

Şi, cu o licărire sălbatică în priviri, o abandonă, singură, în mijlocul perechilor înlănţuite. Era umilitor, dar şi-o făcuse cu mâna ei. El nu avea de unde să ştie că ea nu vrusese să-l insulte, ci să se protejeze.

Gilles, care stătea lângă soţia lui, îl văzu pe Bernard părăsind-o pe Marilyn. Veni imediat la ea.

— Nu te necăji, îi zise el cu un zâmbet plin de simpatie şi înţelegere. Bernard este un tip bizar. În cea mai mare parte a timpului, el ne arată doar latura bună a caracterului său. Doar suntem în vacanţă ! Dar există în el şi ceva dur şi enigmatic.

— Cine este enigmatic ? întrebă Suzanne care trecea la braţul lui Bernard.

— Nu te priveşte, curioaso ! îi răspunse Gilles zâmbind. Nu se ascultă pe la uşi !

— Nu am ascultat, am auzit ! Vorbeaţi despre Bernard, nu-i aşa ? Oh, Bernard, adăugă ea ridicându-şi ochii spre el, este adevărat ? Eşti atât de enigmatic ?

— Poate. Şi, adăugă el fixând-o pe Marilyn, nu sfătuiesc pe nimeni să încerce să mă descifreze fără voia mea. I-am distrus pe toţi şi pe toate care au îndrăznit să facă asta !

— Oh, ce interesant ! exclamă Suzanne. Cred că am să încerc şi eu, să văd cum este !

— O fetiţă ca tine, răspunse el râzând, nu trebuie să se joace cu lucruri peste puterile ei.

— Fetiţă ! replică Suzanne, indignată. Am aproape douăzeci de ani !

Se îndepărtară dansând, şi restul discuţiei lor se pierdu în hărmălaia făcută de mulţimea de dansatori.

— Iată dovada că nu m-am înşelat, zise Gilles : este dur şi enigmatic...

Simon o strigă pe Marilyn şi ea se duse lângă el, la bar. Acceptă două cocteiluri unul după altul, spre uimirea lui Simon.

— Îţi îneci amarul ? o întrerupse el.

Ea nu-i răspunse dar îi zâmbi trist. Avea dreptate. Ea se îndrăgostise nebuneşte de Bernard. Dar alcoolul nu era o evadare din această situaţie. Dela simţea că i se învârteşte capul, şi înţelese că trebuie să se oprească. Se lăsă să alunece de pe taburet.

— Eu ies puţin. Simt nevoia să iau aer.

— Pune-ţi ceva pe tine. Afară pe punte e răcoare.

Fără să-l asculte, Marilyn plecă. Singură pe punte, respiră cu bucurie aerul tare şi liniştitor al nopţii. O briză uşoară i se juca prin păr şi-i unduia rochia lungă. Privea sprijinită de bastingaj, copacii de pe mal reflectându-se în apă, luminile oraşului ce dansau pe suprafaţa fluviului. În ciuda orei târzii, tot mai treceau şlepuri luminate, însufleţind puţin acest peisaj adormit. La orizont, în spatele dealurilor, apăru o lumină aurie. Răsărea luna şi curând, îşi proiectă calea argintie pe suprafaţa Rinului, până la picioarele tinerei fete.

Marilyn simţi o prezenţă alături de ea. Instinctiv, ştiu cine este. Inima îi bătea să-i iasă din piept ; ar fi vrut să fugă.

— Marilyn ?

Vocea, caldă şi şoptită, o reţinu şi o înfioră ca o mângâiere. El era chiar lângă ea.

— Ţi-e frig ?

– Un pic. M-a prevenit Simon.

Bernard își trecu brațul pe după umerii ei și murmură :

– Aș putea să te încălzesc. Ar fi de ajuns o privire, un cuvânt din partea ta...

Ea ridică privirea spre el și el o cuprinse în brațe. Se aplecă ușor și o sărută ; Marilyn îi răspunse pătimaș la sărutări și se abandonă în brațele lui, dăruindu-i toată dragostea ei. Dar se opri brusc. „Eu îl iubesc, și el se amuză !"

– Ce s-a întâmplat ? o întrebă Bernard cu o voce răgușită. De ce fugi de mine ? Aș putea să jur că n-ai mai sărutat niciodată un bărbat așa cum ai făcut-o acum... nici chiar pe logodnicul tău. Atunci ?

Ea își lăsă fruntea să cadă pe umărul lui și murmură.

– Este o nebunie, Bernard, o nebunie ! Peste câteva zile...

Se auziră niște pași pe punte. Înjurând printre dinți, Bernard se îndepărtă, trecându-și cu un gest reflex mâna prin păr. Marilyn o luă la fugă și se opri în cabina ei. Se aruncă pe pat, plângându-și iubirea imposibilă și dorința nepotolită.

*
* *

A doua zi dimineața în autocar, Simon se așeză din nou lângă Marilyn ca și cum acest loc îi revenea de drept. Aveau în fața lor o zi lungă de călătorie, trecând prin Franța și Elveția, și urmând să se întoarcă târziu spre seară. Bernard urcă în autocar urmat de Suzanne și, în treacăt, îi aruncă un

banal „bună dimineața" Marilynei. Nimic din glasul și din privirea lui nu mai amintea de sărutul lor sub clar de lună.

Străbătură sate franțuzești și nemțești, destul de asemănătoare între ele, cu casele lor vechi, cu scuaruri, cu grădinile lor de legume cultivate frumos. Ajunseră la Pădurea Neagră și luară prânzul la Freibourg de unde își cumpărară și suveniruri. Suzanne îi oferi lui Bernard o oribilă moară de vânt.

— Ca să-ți amintească de mine, zise ea, înălțându-se în vârful picioarelor și sărutându-l pe obraz. Promite-mi că nu mă vei uita niciodată !

Marilyn, martoră exasperată la această scenă, se întreba de ce făcea Suzanne astfel pe fetița. Fără îndoială, pentru a fi mai liberă să-l cucerească pe Bernard.

Ajunseră la Basel spre mijlocul după-amiezii. Era prevăzută și aici o scurtă oprire. Simon dispăru ca să facă niște fotografii, și Marilyn rămase în compania lui Gilles și a Pamelei. Se îndreptau cu toții spre centrul orașului, când Bernard îi ajunse din urmă. Pamela zise că ar bea cu plăcere ceva.

— Bernard, tu trebuie să cunoști bine locurile. Găsește-ne o masă pentru patru persoane, într-un colț drăguț, cu o chelneriță drăguță. Ești de acord, Gilles ?

— Sunt foarte de acord cu chelnerița drăguță, zise Gilles râzând.

Bernard îi conduse într-un loc unde o tânără și frumoasă — dar cam voinică — chelneriță îi întâmpină de parcă l-ar fi cunoscut pe Bernard. El îi vorbea în nemțește și cuvintele „Van Helden" reveniră de mai multe ori în discuția lor. Întorcându-se către prietenii lui, îi întrebă :

— Ce-aţi vrea să luaţi ? Au nişte specialităţi de îngheţată grozave. Marilyn, sper că nu te temi pentru silueta ta ?

Chelneriţa, care auzise, spuse oftând :

— Ah, dacă măcar aş fi şi eu la fel de suplă ca prietena dumneavoastră !

Prietenă ? Care va fi oare reacţia lui Bernard ? El se mulţumi să zâmbească nonşalant.

— Aşadar, „prieteno", vrei o îngheţată ? Cu ce aromă ?

De cum plecă chelneriţa după ce luase comanda, Gilles îl tachină pe Bernard :

— S-a înşelat asupra „prietenei", bătrâne ! Unde este fidela ta Suzanne ? Împreună cu fidelul Simon, poate ? sugeră el privind-o pe Marilyn.

— Nu, zise Bernard, a fost răpită de părinţii ei. Dar eu sunt absolut de acord cu o altă „prietenă" suplinitoare, pentru a le înlocui, în absenţa lor, pe prietena mea, Marva şi pentru devotata mea însoţitoare în această călătorie, Suzanne.

Spunând aceste cuvinte, se aplecase şi-i luase mâna Marilynei care şi-o pusese pe masă. Ea şi-o retrase brusc, cu un gest indignat, ceea ce-i făcu să râdă pe ceilalţi.

— Oh, geloasa ! exclamă Pamela.

— Geloasă ? Eu ? replică Marilyn, scandalizată. Pentru nimic în lume !

— Într-adevăr ? insistă Bernard zâmbind. Eu am învăţat să nu le cred pe femei decât pe jumătate.

Li se aduse comanda, şi fiecare fu absorbit de contemplarea şi degustarea acestor capodopere de cofetărie. Cu nasul în cupa de îngheţată, după o tăcere tulburată doar de clinchetul linguriţelor, Gilles remarcă :

— Chelneriţa părea să te cunoască, Bernard.

— Da, mă întreba dacă facem parte din grupul celor care fac croaziera cu „Van Helden".

Pamela hotărî că ea vrea să facă nişte vizite prin magazine.

— Cu condiţia să nu cumperi nimic, preciză Gilles. Totul aici este extrem de scump. Dar hai să ne uităm pe la vitrine.

Una dintre ele mai ales le reţinu atenţia. Era un magazin de lenjerie. Printre piesele expuse, o cămaşă de noapte bleu-pal provocă admiraţia femeilor şi comentariile bărbaţilor. Preţul afişat era astronomic, şi Gilles se grăbi s-o conducă pe soţia lui spre un magazin de amintiri de alături, unde preţurile erau mai abordabile.

Cumpărară, împreună şi cu Marilyn, câteva obiecte, cravate, eşarfe, dantele. Bernard apăru când ei tocmai ieşeau din magazin toţi trei. Avea în braţe un pachet.

— Ai cheltuit ceva franci elveţieni şi tu ? observă Pamela.

— Sunt şi eu turist, ce naiba ! replică Bernard râzând. Îmi plac şi mie lucrurile frumoase, chiar dacă unele dintre ele sunt inutile. Şi apoi, o am pe mama în Anglia. Trebuie să mă gândesc şi la ea.

Ajunseră la autocar relativ devreme ; acesta era pe jumătate gol. Familia Macdowell încă nu sosise, şi nici Simon. Marilyn vru să se aşeze pe locul ei obişnuit, dar Bernard o prinse de mână.

— O să stai alături de mine.

— Mulţumesc, dar nu poţi s-o abandonezi pe Suzanne, şi nici eu pe Simon !

— Ei bine, să stea ei împreună ! O să fie amuzant de văzut !

O duse, în ciuda protestelor ei, şi o aşeză pe un scaun din spate. Îi recomandă să păstreze liber locul de lângă ea şi se duse în faţă să vorbească cu şoferul. Exact în acest moment sosi şi familia Macdowell, foarte surescitaţi toţi trei, mai ales Suzanne, după vizita turistică pe care o făcuseră şi numeroasele cumpărături. Suzanne se aruncă de gâtul lui Bernard, întrerupându-i fără jenă discuţia cu ghidul şi şoferul. El se eliberă încetişor din această îmbrăţişare intempestivă, şi-i spuse imediat că la întoarcere nu va mai sta lângă ea, că hotărâse să-i lase ei ambele scaune. Ea protestă mai întâi violent, apoi în faţa hotărârii lui Bernard, se bosumflă ca o fetiţă răsfăţată. Când, puţin mai târziu, văzu unde se aşezase Bernard, îi aruncă Marilynei o privire încărcată de ură şi gelozie.

Simon fu printre ultimii care se întoarse. I se adresă Marilynei :

— Hei, îngeraşule ! Ce cauţi acolo în spate ? Vino şi reia-ţi locul alături de mine !

— Tu hotărăşti... îi murmură Bernard pe un ton indiferent.

Sosise momentul adevărului. Dacă se ducea lângă Simon, se sfârşea totul între ea şi Bernard ; dacă rămânea lângă el, echivala cu o mărturisire.

Ea dădu uşor din cap pentru a spune nu ; dar Bernard insistă, răutăcios :

— Spune-i-o cu voce tare !

— Simon, se bâlbâi ea, prefer să stau aici... Văd mai bine... văd mai bine peisajul...

— Lasă gluma ! bombăni Simon lăsându-se să cadă pe scaun.

Ghidul îi anunţă că vor cina într-un minunat restaurant franţuzesc, dar mai târziu ; aveau de făcut un drum lung şi două frontiere de trecut.

Marilyn, distantă şi jenată la începutul călătoriei, se relaxă curând în faţa atitudinii aproape indiferente a lui Bernard. Străbăteau un peisaj de dealuri şi de podgorii aurite de apusul soarelui, între Vosgi şi Pădurea Neagră ; acesta era faimosul „drum al vinului". Se lăsa seara şi, prin ceaţa uşoară, câmpia avea ceva feeric. Marilyn se întoarse spre Bernard şi constată cu surprindere că el avea privirea aţintită asupra ei. Expresia chipului său era de o blândeţe cu care ea nu era obişnuită. El îşi puse mâna pe mâna ei şi o întrebă simplu, după o clipă :

— O să ajungem curând ; ţi-e foame ?

Ea ar fi vrut să-i răspundă : „da, dar nu de mâncare...".

Restaurantul se afla undeva la înălţime, şi trebuiau să ajungă acolo pe un drum abrupt. Înainte ca Marilyn să fi avut timp să prindă mâna pe care Bernard i-o întinsese ca s-o ajute să urce, Suzanne o apucă ea şi Bernard se văzu nevoit s-o conducă până la intrarea în restaurant. Îi făcu loc să intre, apoi o aşteptă pe Marilyn să-l ajungă din urmă. O prinse de mână şi-i spuse :

— Aşteaptă-mă !

— De ce ? Ţi-ai ales deja compania pentru cină ! Dă-mi drumul la mână !

— Perfect ! Este prizoniera mea şi am s-o eliberez când vreau eu. Nu-ţi dau drumul !

— Eu am să cinez cu Simon, zise Marilyn.

Îi întinse mâna liberă lui Simon care tocmai ajunsese şi el.

– Așa este, vino, dragă ! exclamă acesta. Să încercăm să găsim un colțișor mai ferit !

– Ea rămâne cu mine, zise Bernard pe un ton care nu admitea replică.

– Dar asta se cheamă răpire ! exclamă Simon. Sau este un adevărat complot... De când a început povestea voastră ? adăugă el pe un ton bănuitor privindu-i pe rând.

– N-a existat nici un început, și încă nu există sfârșit, zise calm Bernard, cu un zâmbet în colțul gurii, conducând-o ferm pe Marilyn spre restaurant.

Părea într-adevăr un complot, gândi Simon. Pe când ceilalți pasageri se așezau la niște mese de șase persoane, Bernard îi șopti câteva cuvinte în franceză șefului de sală, îi strecură în mână un bacșiș, și acesta îi așeză singuri la o masă de două persoane. Abia atunci el îi eliberă mâna Marilynei.

– Prizonieră... așa ai spus, nu-i așa ? Dar era nevoie ca temnicerul să fie atât de brutal ?

– Brutal ? O simplă strângere pe încheietura mâinii. Numești asta brutalitate ? Așteaptă numai să vezi cum pot fi cu adevărat brutal, când împrejurările și... femeia se pretează la așa ceva !

– Cred că n-o să ne cunoaștem atât de bine și atât de multă vreme încât să-mi poți dovedi vreodată spusele tale !

– Cine știe ?...

Zâmbetul îi era enigmatic și ochii îi străluceau la lumina lumânărilor de pe masă, ironici și siguri pe ei. El o privea atât de fix încât ea se simți aproape hipnotizată. El își trecu de mai multe ori mâna prin fața ei, ca pentru a o trezi.

— Marilyn ?

Vocea lui era un murmur învăluitor, dar tânăra își scutură capul de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Avea impresia că asistă la un film, sau mai degrabă că joacă într-un film ; vedea oameni agitându-se în jurul ei, parcă undeva în depărtare, în timp ce ea se afla aici, izolată, singură cu acest bărbat misterios care părea a fi în același timp și autorul scenariului și regizorul. Vocea lui Bernard care vorbea cu băiatul ce adusese vinurile o readuse la realitate. El alese un vin sec și vechi dintr-o podgorie renumită, cu multă competență.

— De unde știi că-mi place vinul ?

— Cel pe care l-am ales o să-ți placă ! Știu asta din experiență, zise el zâmbind ; dacă tot te mai interesează cu ce mă ocup, află că nu sunt totuși comerciant de vinuri ! Nu asta-i meseria mea.

Li se aduse sticla de vin și li se turnă în pahare. Bernard îl ridică pe al său cu un zâmbet ironic.

— Pentru ultimele noastre patru zile !

— Cinci ! zise Marilyn cu inima grea.

— Nu, patru. Eu cobor la Amsterdam. Acolo locuiesc, amintește-ți.

„Ce importanță mai avea o zi în plus sau în minus, gândi cu tristețe Marilyn, când eu îmi voi petrece restul vieții fără să-l mai revăd ?" Ridică la rândul ei paharul care-i tremura în mână, și murmură :

— Pentru ultimele patru zile...

Bernard avusese dreptate, el era un cunoscător și Marilynei îi plăcu mult vinul ales de el. Obrajii începură să i se coloreze, ochii să-i sclipească.

Dacă tot n-au mai rămas decât patru zile, își spuse ea, trebuie să profite din plin de ele, să-și adune amintiri pentru restul vieții.

Îi zâmbea și-i vorbea lui Bernard cu însuflețire. Nu-și retrăgea mâna când el i-o lua. Se abandona acestei minunate intimități cu el, în ambianța aceasta încântătoare, fericită când îi vedea privirea admirativă. Când veni momentul să plece, Bernard duse mâna tinerei fete la buze și-i spuse foarte încet :

— Ești foarte frumoasă, Marilyn. Foarte frumoasă și dezirabilă, draga mea...

Când se întorceau srpe autocar, el o ținea de mijloc, și Suzanne remarcă asta cu amărăciune.

— Te credeam aproape logodit, Bernard, zise ea.

— Aproape, răspunse el zâmbind, dar nu definitiv.

— Dar inelul pe care l-ai cumpărat la Branbach este totuși un inel de logodnă, nu ?

— Bineînțeles.

— Și ai și o prietenă pe care o cheamă Marva.

— Marva Doornbos, da.

Marilyn, care nu spusese nimic în tot timpul ăsta, se îndepărtă brusc de Bernard, dar el o prinse din urmă și urcară împreună în autocar. Simon care deja se așezase, încercă s-o rețină în treacăt. Ea ezită, mișcată de privirea lui rugătoare. Bernard aștepta, impasibil.

— Hotărăște-te. Ești liberă s-o faci, zise el pe un ton rece.

„Mai sunt doar patru zile", aceste cuvinte răsunau neîncetat în inima Marilynei.

— Îmi pare rău, Simon, zise ea cu fermitate. Prefer să stau acolo, în spate.

Bernard se așeză lângă ea, în aparență indiferent. Privea pe fereastră. Se înnoptase, dar în autocar nu se aprinsese lumina. Marilyn abia îi distingea trăsăturile vecinului ei.

Se și răcorise, și o trecu un fior. Bernard își trecu brațul pe după umerii ei și o atrase spre el. Ghemuită la pieptul lui, ea ridică privirea.

– N-ar trebui să...

– Dă-mi un motiv ca lumea !

– Marva...

– Cei absenți nu contează. În clipa asta, tu ești cea care are nevoie de căldură... și poate și de altceva ?

Se aplecă spre ea, o strânse în brațe și o sărută cu pasiune. Mai întâi speriată la gândul că cineva ar putea să-i vadă, Marilyn alungă curând orice rezervă, se abandonă și-i răspunse cu aceeași pasiune. Pentru ea, toată lumea din jur dispăruse.

Puțin mai târziu, epuizată, cu capul pe umărul lui, ea își strecură timid degetele sub haina lui Bernard, până în dreptul inimii lui care bătea la fel de puternic ca și a ei. El își desfăcu nasturii cămășii, punându-i palma Marilynei pe pielea lui caldă, și o sărută din nou. Înnebunită de dorință, ea se lăsă pradă sărutărilor lui și el trebui să pună capăt acestei îmbrățișări. Când își reveni, Marilyn fu cuprinsă de rușine că-și dezvăluise iubirea și-i fu recunoscătoare lui Bernard că-și păstrase capul limpede și controlul de sine.

Coborâră ultimii din autocar. Când trecură prin salon, Bernard îi oferi Marilynei să bea ceva. Ea refuză, atrăgându-i atenția că, oricum, barul era închis.

— Chiar că eşti obişnuit să obţii ceea ce vrei, zise ea ironic.

Bernard deschise uşa cabinei Marilynei cu o cheie de-a lui. Ea remarcă faptul, dar era prea obosită ca să mai pună întrebări. El o urmă în cabină, stinse lumina pe care ea o aprinsese, puse pachetul pe care-l ţinuse pe birou, şi se întoarse spre ea s-o îmbrăţişeze. „Doar patru zile..." răspunse în inima ei. Se duse spre el fără nici o ezitare.

El o împinse uşor spre pat, sărutând-o şi mângâind-o continuu. Ea se strânsese la pieptul lui atât de tare încât abia de mai putea răsufla. Bernard ar fi putut să facă orice cu ea în această clipă, dar o dată în plus, se domnă.

— Draga mea, murmură el la urechea Marilynei, ţi-am adus un cadou.

Ea deschise pachetul, cu mâinile tremurânde.

— Spuneai că ai luat ceva pentru mama ta ?

— Nu-i pot totuşi oferi aşa ceva mamei !

Era cămaşa de noapte bleu, fină şi transparentă, pe care o admiraseră la Basel.

— Oh, Bernard, zise ea emoţionată, n-ar fi trebuit să faci asta... Ştii bine că eu nu sunt măritată, că dorm singură... adăugă ea cu un râs forţat.

— Pune-ţi-o pentru mine, iubito, îi şopti el la ureche.

Consternată de această cerere şi de toate implicaţiile ei, Marilyn îl privi cu gura căscată, strângând la piept cămaşa bleu ca pentru a se proteja.

— Nu juca teatru, iubito, zise el pe un ton caustic. Nu ţine ! Cred că este doar o provocare mutra asta a ta. Vrei desigur să te dezbrac chiar eu.

El îi luă cămaşa din mână şi făcu un gest spre ea. Marilyn se retrase.

— Nu, Bernard. Nu pot să accept acest cadou. Ar fi ca şi cum m-ai plăti pentru... pentru...

— Pentru a face dragoste ? Aşadar, tu nu accepţi bani de la amanţii tăi, ci cadouri. De ce nu !

Roşie de furie şi ruşine, ea strigă :

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva !

— Oh, nu fă pe ruşinoasa, te rog ! Dar Simon, nu pentru asta îţi oferă toate rochiile acelea ?

— Ştii bine că nu-i aşa ! Nu este nimic între noi !

— E de ajuns să vă vadă lumea împreună, că oricine îşi poate da seama ! Faci tot ce-ţi cere, mereu gata să-i pozezi în public... ca şi în particular, îmi imaginez !

— Eşti nebun ! O fac pentru... O fac din...

— Din amabilitate, poate ?, Şi tot din amabilitate m-ai lăsat să te sărut aseară şi adineauri ? Ştii doar să ataţi bărbaţii, dar te înşeli dacă crezi că eu mă voi opri aici ! Hai, draga mea, pune-ţi cămaşa asta şi să facem dragoste, aşa cum ne dorim amândoi !

El aruncă pe pat cămaşa şi o cuprinse în braţe cu brutalitate, îi sfâşie bluza, îi mângâie umerii şi spatele, sărutând-o cu sălbăticie, într-un acces de furie dispreţuitoare.

Marilyn reuşi să se smulgă din braţele lui şi strigă :

— Nu, de o mie de ori nu ! Nu vreau să fiu doar o jucărie pentru tine, o înlocuitoare a Marvei ! Mai sunt doar patru zile şi o vei reîntâlni ; e prea mult pentru tine să aştepţi atât ?

Ochii lui Bernard aruncau flăcări.

— Vorbeşti neîncetat despre Marva ; dar tu ? Există şi în viaţa ta cineva cu care urmează să te căsătoreşti !

— Douglas nu înseamnă nimic pentru mine, zise ea cu voce slabă.

— Aşadar, zise el cu vocea tremurând de furie stăpânită, în doar zece zile ai uitat de logodnicul tău şi te simţi cu conştiinţa împăcată ! Ce soţie minunată vei fi ! Şi cât de mult mă felicit că nu sunt printre candidaţi !

Cu lacrimile în ochi, Marilyn găsi puterea să spună :

— Tu, tu vrei să dai lecţii de conştiinţă, tu care ai în buzunar inelul de logodnă pentru Marva, care flirtezi cu Suzanne în văzul lumii, şi care îmi ceri mie să... să...

— Suzanne este doar o fetiţă descreierată. Dar tu, tu eşti o femeie atrăgătoare, dezirabilă şi... doritoare. Tu ai fost cea care m-ai încurajat, m-ai căutat, m-ai provocat, cu ochii, cu buzele. La urma urmei, sunt bărbat !

— Dar am crezut, murmură ea, am crezut că tu... că tu...

— Că te iubesc ? Eu ! Să iubesc o femeie care este logodită cu un bărbat şi se distrează cu alţi doi !

Nu mai era furie ceea ce răzbătea din vocea lui, ci dispreţ, un dispreţ nemărginit. Luă cămaşa de noapte de pe pat şi, după ce o sfâşie, o aruncă pe jos.

– Iată cât te iubesc : tot atât ca şi pe cămaşa asta !

Marilyn plânse toată noaptea. În tăcere, pentru ca Bernard să n-o audă. Îşi plângea dragostea sfâşiată.

CAPITOLUL IX

Călătoria de întoarcere începea a doua zi. Vasul părăsi Strasbourgul la ora şase dimineaţa, dar zgomotul motoarelor nu o mai trezi pe Marilyn, care abia reuşise să adoarmă spre ziuă. Se ridică din pat doar când i se aduse ceaiul, şi ascunse cu grijă fâşiile cămăşii în valiză.

După micul dejun, urcă pe punte împreună cu Simon, Pamela şi Gilles. În sala de mese, nici măcar o dată Bernard nu o privise. Urmau să se oprească la Mainz, şi Marilyn îi promisese lui Simon că va poza pentru el în oraşul vechi. Până atunci, sprijiniţi de balustradă, admirau peisajul care defila prin faţa ochilor lor. Se puteau vedea terenuri de camping, sate, biciclişti mergând pe potecile de-a lungul fluviului, păsările din copaci, avioane, alte vase cu care se încrucişau. Acum mergeau mai repede datorită curentului.

De cum acostă vasul, Simon şi Marilyn plecară la cumpărături. Simon alese un compleu superb, cu competenţa obişnuită. Marilyn şi-l puse imediat, lăsându-şi lucrurile ei la magazin. Vor veni să le ia mai târziu.

Marilyn poză în dreptul unei scări de piatră cu trepte uzate, în piaţă, în mijlocul unei mulţimi colo-

rate. Făcură câteva poze şi în faţa catedralei, lângă muzeul Gutenberg, cu sau fără mantou, cu sau fără tunică, într-o bluză de dantelă.

În sfârşit, cum ea se simţea cam obosită, se întoarseră la magazin unde ea putu să se schimbe înainte de a se duce amândoi pe terasa unei cafenele.

Bernard trecu prin faţa lor. Era singur, şi Simon îi făcu semn să li se alăture. Fără să spună un cuvânt, fără un zâmbet, le aruncă o privire scurtă şi făcu semn din cap că nu vine, continuându-şi drumul.

— Ce l-a apucat ? bombăni Simon.

Marilyn ridică din umeri, luă sacoşa în care se afla compleul nou şi îşi exprimă dorinţa să se întoarcă pe vas. Simon încercă s-o facă să se răzgândească ; mai erau încă multe lucruri de văzut în oraş. Dar ea insistă, şi el o însoţi până la un taxi, după care plecă singur în oraş.

Se făcuse răcoare şi, la bord, totul era liniştit. Cei câţiva pasageri care nu se duseseră în oraş citeau în salon sau se odihneau în cabinele lor.

Marilyn, după ce-şi duse pachetul în cabină, urcă la recepţie ca să-şi aleagă în linişte nişte ilustrate. Auzi în spatele ei paşi care se apropiau grăbiţi şi singuri, paşi de femeie fără nici o îndoială. Se întoarse şi rămase uimită. Sprijinită de tejgheaua recepţiei, bătând nervoasă cu mâna înmănuşată în ea, se afla o tânără femeie, foarte sigură pe ea, de o eleganţă rafinată, blondă, încântătoare, parcă ofensată că nu i se întinsese covorul roşu la sosire. Îi aruncă o privire trufaşă Marilynei, care-i întoarse spatele. Deloc impresionată, frumoasa blondă o în-

trebă, cu un puternic accent, dacă vorbeşte englezeşte. La răspunsul afirmativ al acesteia, ea continuă :

– Atunci aţi putea să-mi spuneţi unde îl pot găsi pe domnul van Helden ?

Fără nici un motiv, inima Marilynei începu să bată cu putere, de parcă ar fi fost cuprinsă de o sumbră presimţire.

– Nu, nu cred să existe cineva cu numele ăsta la bord. Acesta este numele Companiei, poate faceţi confuzie.

– Nu fac nici o confuzie. Îl caut pe domnul Bernard Barron van Helden, proprietarul Companiei. Se află la bord şi mă aşteaptă.

Marilyn se agăţă de marginea tejghelei ca să nu cadă. I se învârtea capul ; se temea să nu leşine.

– Dumneavoastră sunteţi... ?

Nu-şi sfârşi fraza ; se temea să audă răspunsul.

– O prietenă de-a lui, Marva Doornbos.

Misterul se limpezise : dintr-un motiv necunoscut, Bernard călătorea incognito pe unul din propriile lui vapoare ! Se auziră din nou nişte paşi grăbiţi care se apropiau. Marva se aruncă în braţele bărbatului care sosea, strigând :

– Bernard, dragule !

Privirea pe care i-o aruncă Marilynei îl lămuri că aceasta înţelesese totul, dar el nu se manifestă în nici un fel faţă de ea. După un sărut tandru, schimbă câteva cuvinte în olandeză cu Marva. Intră apoi în biroul de la recepţie şi, după ce găsi registrul, o înscrise pe prietena lui în continuarea celorlalţi pasageri.

Marilyn, uluită, rămăsese cu privirea fixă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Bernard, la fel de natural şi în largul lui ca şi cum ea n-ar fi existat, trecu prin faţa ei fără s-o vadă, luă valiza Marvei şi coborâră la cabine.

Ca într-un vis, Marilyn străbătu salonul şi se duse să consulte lista pasagerilor. Numele Marvei era deja înscris. Era deci aşteptată. Marva Doornbos, cabina 32, destul de departe de cea a lui Bernard. O să îndrăznească oare să-i ceară să se mute pentru a o avea pe prietena lui mai aproape ?

Refugiată în cabina ei, privea cu disperare fluviul prin hubloul său, fluviu care curgea la fel de repede ca timpul... Încă trei zile până la Amsterdam, trei zile de supliciu în care va fi nevoită să contemple fericirea celor doi logodnici ! Cum va putea suporta o asemenea tortură ? De ce se îndrăgostise nebuneşte, ca o proastă de bărbatul acesta. De omul acesta atât de misterios... Acum se explica totul : dublurile de chei, ordinele date chelnerilor, familiaritatea lui cu comandantul şi cu vameşii, muzica de ambianţă, din salon, scaunele reparate, mâncarea îmbunătăţită, biblioteca, salutul sirenelor vasului pereche cu care se încrucişaseră, vasul reţinut la chei când ea întârziase în oraş...

Dar de ce dorise să călătorească incognito ? Ca să fie mai liber ? Ca să nu fie urmărit de femei în căutarea unei partide bune ?

Începu să se îmbrace, distrată, pentru cină. Nu o trăgea inima să se îmbrace elegant ; îşi puse ce se nimeri la îndemână şi abia dacă se fardă puţin. Când ajunse la masa ei, constată că locul lui Bernard era liber. Îl căută cu privirea. Fuseseră aşezaţi, el şi cu Marva, la o masă pentru două persoane,

într-un colț izolat. Cu inima grea de supărare și gelozie, se așeză alături de Pamela și Gilles.

Când Suzanne intră în sala de mese și văzu locul lui Bernard liber, îl observă imediat unde se așezase împreună cu Marva și scoase un strigăt care alertă pe toată lumea :

— Bernard ! Ce faci acolo ? Vino încoace !

Părinții ei trebuiră s-o așeze cu forța pe scaun, dorea cu orice preț să se ducă și să-l aducă pe Bernard. Acesta, total indiferent, continua să vorbească cu prietena lui. „O tratează pe Suzanne cu același dispreț cu care mă tratează pe mine" își zise Marilyn.

Bernard nu o părăsi pe Marva toată seara. Vorbeau cu însuflețire, râdeau adesea, și nu se amestecară în nici un grup. Marilynei îi era greu să-și desprindă privirea de acest cuplu ce părea greu de unit. Stătu o vreme cu doamna Lowe, apoi la bar cu Simon, dar bău foarte puțin. Coborî devreme la cabină, sperând să găsească uitarea în muzică.

Tocmai asculta Simfonia Neterminată de Schubert, când îi auzi pe Bernard și Marva intrând în cabina alăturată.

Râdeau și vorbeau în olandeză. Marilyn putea să audă chiar și clinchetul cuburilor de gheață în pahare.

Dădu radioul mai tare ca să acopere vocea ascuțită a femeii și râsetele lui Bernard. Dar, când simfonia luă sfârșit, ea constată cu strângere de inimă că acum ei vorbeau aproape în șoaptă. Da data asta, tăcerea cuplului de alături o făcea să înnebunească de neliniște și gelozie. Pierduse totul ! Întreaga ei viață era distrusă...

Ba nu, își zise ea într-o tresărire de bun-simț. Dimpotrivă, era salvată ! Dacă s-ar fi dăruit acestui bărbat bogat, important... și ușuratic, care nu căuta decât propria lui plăcere, atunci ar fi putut spune într-adevăr că pierduse totul...

Își luă lucrurile de toaletă și se îndrepta spre baie, când ușa cabinei lui Bernard se deschise. El se ducea s-o conducă pe Marva la cabina ei. Marilyn trecu pe lângă ea cu capul sus.

Era încă în capot, după ce făcuse dușul, când Bernard deschise ușa.

— Ce vrei ? întrebă ea agresivă, înnodându-și rapid cordonul capotului.

— Când ne-am întâlnit adineauri, mi s-a părut că ești extrem de palidă. Te supără ceva ?

— Nu, totul este în ordine, mulțumesc !

El se apropie de ea și o privi îngândurat o clipă, frecându-și bărbia. O prinse apoi de talie și o atrase spre el.

— Sunt sigur că te supără ceva. Dacă e din vina mea...

— Dă-mi drumul ! îi ordonă ea cu brutalitate. Dacă-ți închipui că mă gândesc numai la tine, greșești ! Acum o ai aici pe prietena ta. Ai nevoie de două femei ?

El îi dădu drumul dar nu făcu nici un gest ca să iasă din cabină. Ea continuă, furioasă :

— Și, în sfârșit, știu cine ești, domnule Barron !

— Bineînțeles ! Și probabil că acum regreți că nu mi-ai cedat aseară ; acum ai fi putut să mă șantajezi.

Marilyn își ieși din fire ; tot el era cel care o acuza și trecea la atac !

– Nu eşti decât un spion ticălos, ascuns sub numele mamei tale, pretinzând că eşti un simplu pasager ca şi ceilalţi, ascultând pe la uşi ca să afli părerile noastre despre preţiosul tău vapor !

El devenise la fel de palid ca şi ea, dar nu dădea nici un semn de furie. Era periculos de calm.

– Vrei să taci ? Nu eşti decât o biată fată fără apărare şi vulnerabilă. Dacă aş face aşa – şi trânti uşa cu o lovitură de picior – ai fi în întregime la cheremul meu ! Şi dacă aş face asta...

O apucă de braţ, o trase spre el şi o sărută cu înflăcărare...

– ... Aş obţine de la tine absolut totul, tot ce aş dori !

O respinse apoi cu toată puterea.

– Dar nu-ţi fie teamă ! De acum, n-o să te mai ating pentru nimic în lume ! Am aflat cât de mult mă disprețuieşti.

*
* *

A doua zi, după-amiaza târziu, trecură din nou prin faţa stâncii lui Lorelei. Sprijinită de balustradă, Marilyn îşi amintea cu tristeţe cuvintele lui Bernard : „Ai cânta pentru mine ? Ţi-ai trece un pieptene prin păr ca să mă seduci şi să mă faci să cad într-o capcană fatală... ?"

De la ultima scenă cu Bernard, Marilyn luase o hotărâre : să nu-şi strice ultimele zile, să nu-şi petreacă ultimele ore de vacanţă fiind posomorâtă, având în suflet disperarea unei iubiri imposibile. Va trebui să considere întâlnirea ei cu Bernard ca pe una din acele romanţe de vacanţă, efemeră,

fără urmări şi fără revenire. Dacă suferea, dacă suferise, era doar vina ei ; fusese o proastă să spere că ar fi putut fi altfel, măcar pentru o clipă...

Doamna Lowe, Pamela şi Gilles se aflau alături de Marilyn şi admirau peisajul. Familia Reed, ca mulţi alţi pasageri, făcea fotografii cu monumentul lui Lorelei. Gilles remarcă :

— Micuţa noastră Suzanne nu pare prea veselă astăzi.

Într-adevăr, aceasta stătea sprijinită cu spatele de parapet şi nu lua în seamă peisajul, privind cu tristeţe în jos. Aşadar, îşi zise Marilyn, Bernard van Helden reuşise în câteva zile să zdrobească inimile a două femei !

— Ce păcat, oftă doamna Lowe, că tineretul ăsta ia în serios un flirt dintr-o croazieră. Pentru că nu era nimic mai mult, nu-i aşa ? Noi ştim cine este domnul Barron, proprietarul Companiei van Helden, natural că relaţiile lor nu puteau duce la nimic.

— Mă întreb, sugeră Gilles, dacă nu a chemat-o special pe Marva ca să poată scăpa de puştoaică şi... Pentru că nu era vorba doar de Suzanne, părea să se intereseze şi de tine, Marilyn, seara trecută, pe scaunele din spate ale autocarului ! V-am văzut, adăugă el, tachinând-o.

Marilyn roşi, şi Pamela îi dădu un cot soţului ei ca să-l facă să tacă.

— Oh, ştiţi, totul e lipsit de importanţă, spuse Marilyn pe un ton prefăcut indiferent. Toată lumea ştia deja că el este logodit.

— Dar tu, copila mea, nu eşti şi tu pe punctul de a te căsători cu un tânăr muzician ? întrebă doamna Lowe.

— Ba da, răspunse Marilyn pe un ton provocator. Douglas mă aşteaptă ca să ne căsătorim. Vedeţi bine că domnul Barron nu mă interesează deloc!

Acum, Pamela îi dădu un cot Marilynei, arătându-i tăcută cu capul spre bărbatul care, cu mâinile în buzunare, stătea foarte aproape de ei. Când Marilyn îl privi, el îi aruncă o privire indiferentă, lipsită de orice expresie, dar tânăra era sigură că el auzise tot. Bărbatul se îndepărtă fără un cuvânt.

Când vasul acostă la Köln, Simon şi Marilyn coborâră. Vizitară împreună muzeul şi întârziară mai mult în secţia de pictură contemporană care părea să-l pasioneze pe Simon. Le privea, zicea el, din punct de vedere fotografic. Dar dădea dovadă de multă competenţă şi entuziasm, şi Marilyn îşi spuse că, pentru un fotograf neînsemnat al unui jurnal local, el îşi lua munca cu o seriozitate surprinzătoare.

Merseră apoi la catedrală unde admirară arhitectura ei monumentală şi rece. Ajunseră în sfârşit în centrul oraşului unde se amestecară cu mulţimea de turişti, căscând gura la vitrine. Simon o împinse într-o bijuterie şi o obligă să accepte o piesă fantezie, o piatră de Rin în pandantiv.

Când ieşiră din magazin, Simon deschise cutiuţa şi-i puse pandantivul la gât Marilynei. Ea îşi ţinea cu amândouă mâinile părul ridicat în timp ce el încerca să i-l prindă. Exact momentul acesta îl alese Bernard ca să treacă, cu Marva la braţ, prin dreptul lor, surprinzându-i în această atitudine familiară, aproape intimă. Privirea lui se puse mai întâi pe colier, apoi se îndreptă spre Simon şi în cele din urmă spre faţa Marilynei. Îi zâmbi acesteia, dar mesajul pe care-l transmitea zâmbetul lui era acela al unui dispreţ profund.

Marva îl trase către vitrina bijutierului ; îi arătă cu degetul lui Bernard o brățară foarte frumoasă. El se întoarse spre Marilyn și Simon, îi salută rece și cu un aer de superioritate, apoi cu un pas hotărât intră cu Marva în magazin. Și uite-așa, își zise Marilyn, ea va avea două bijuterii : brățara și... inelul.

* * *

După cină, Simon se întoarse singur în oraș. Voia să facă niște fotografii cu Köln-ul noaptea și, mai zise el, să viziteze în treacăt niște localuri de noapte. O invitase și pe Marilyn, dar ideea de a se afla cu Simon în cine știe ce discotecă nu o încântă deloc.

Sigur, dacă ar fi fost vorba de Bernard... Alungă din minte această idee bizară. Omul de afaceri, Bernard Barron van Helden, bogat și celebru, să invite în oraș o neînsemnată profesoară de muzică dintr-un colegiu de provincie ! Nu, chiar dacă ea provenea dintr-un excelent mediu familial, Bernard nu era pentru ea.

Îi reveni în minte remarca făcută de Gilles, precum că Bernard ar fi chemat-o special pe Marva, ca să-l scoată din încurcătură, să-l salveze dintr-o situație dificilă. Da, era destul de probabil. Poate că Bernard o chemase pe Marva ca să-și ia o piatră de pe inimă. Dar ceea ce nu știa Gilles era faptul că „piatra" era chiar ea, Marilyn, și nu Suzanne. Probabil că Bernard simțise pasiunea pe care o trezea în ea doar un simplu gest al lui, probabil că se speriase de consecințe, și atunci o che-

mase pe Marva pentru a tăia aripile acestei iubiri nepotrivite.

Se aşezase în salon, lângă doamna Lowe, cu o carte pe genunchi. Dar nu reuşea să citească. Privea visătoare pe fereastră apa întunecată a fluviului, presărată cu puncte luminoase pe care le aruncau ici-colo luminile hublourilor.

— Se pare că romanul tău nu este prea interesant, constată doamna Lowe.

— Ba da, ba da, dar căzusem pe gânduri...

Bernard şi Marva tocmai intrară în salon şi se instalară la bar, râzând şi glumind în olandeză, firește, cu barmanul.

Marilyn se strădui să nu privească spre ei. Îşi coborî nasul în carte, prefăcându-se foarte absorbită de lectură, întorcând paginile fără să le citească. Ceea ce vedea ea, printre pagini, obsedant, era o figură feminină, un chip încântător, încadrat de un bogat şi lung păr blond, un corp suplu, caiităţi de care Marva ştia să se folosească la perfecţie.

„Dacă aş avea curajul, îşi zise Marilyn, aş încerca să văd dacă poartă deja inelul."

Doamna Lowe, care spre deosebire de Marilyn stătea cu faţa spre cuplul de la bar, probabil că-i citise gândurile.

— Ia te uită, zise ea, tânăra aceasta nu poartă inelul pe care domnul Barron — vreau să spun domnul van Helden, l-a cumpărat pentru ea. Ar face bine să i-l ofere cât mai curând, pentru a se lega de o femeie atât de drăguţă !

Oh, cred că, murmură Marilyn fără să ridice ochii. este destul de sigur pe el pentru a precipita lucrurile.

— Cu siguranţă că ai dreptate. Păcat că stai cu spatele la ei şi nu poţi să vezi. Ea stă lipită de umărul lui şi-l priveşte de parcă ar fi deja căsătoriţi ! Iată că ies din bar, cred că vor pleca undeva, continuă doamna Lowe. El se uită în direcţia noastră ; acum o ajută să-şi pună şalul pe umeri. Eh, da, au ieşit. Doamne, ce bine e să fii tânăr şi îndrăgostit, oftă ea, cufundându-se în fotoliu.

Puţin după aceea, doamna Lowe plecă şi o lăsă pe Marilyn singură în salon. Nu pentru multă vreme, pentru că tânăra auzi curând paşii Marvei şi ai lui Bernard care se întorceau de pe punte unde fuseseră probabil să ia aer. Se aşezară în nişte fotolii, nu departe de ea. Nu avea alt mijloc de a nu-i băga în seamă decât să se cufunde în lectură.

Marva aprinse o ţigară cu multă afectare şi, sub privirea răutăcioasă a lui Bernard, părea că trimite intenţionat fumul în direcţia Marilynei, care făcu un gest cu mâna pentru a-l îndepărta din faţa ei.

— Te deranjează fumul, domnişoară Maitland ? o întrebă ironic Marva.

„Ia te uită, gândi Marilyn, Bernard i-a spus cum mă cheamă ? Dar ce are ea cu mine ? De ce acest ton sarcastic ?"

— Nicidecum, răspunse ea. Nu-ţi face probleme pentru mine ; poţi continua să fumezi, domnişoară.

— Aşa am să şi fac !

Tonul era aspru, iar privirea şi mai aspră. Stânjenit, Bernard interveni :

— Vrei ceva de băut, Marilyn ?

Era tulburată de atitudinea Marvei faţă de ea, dar mai mult de faptul că Bernard îi spusese pe numele mic de faţă cu Marva. Fără să mai aştepte răspunsul ei, el se şi ridicase.

— Știu ce-ți place. Dar ție, Marva ?

Ea dădu negativ din cap și Bernard se îndreptă spre bar. Rămase singure, cele două femei nu schimbară o vorbă. Marva fuma și o observa pe Marilyn. Aceasta își spunea că, într-adevăr, ele două nu aveau nimic în comun, în afară de Bernard, firește, ceea ce nu putea fi un subiect de conversație prea plăcut.

El se întoarse cu două pahare și, spre surprinderea Marilynei, se așeză alături de ea. Marva se bosumflă un pic, dar conversația se reluă între ei doi în olandeză, astfel că Marilyn nu putu participa. Își concentră din nou atenția spre carte, dar avu impresia că Bernard își îndrepta destul de des privirea spre ea.

Deodată, răsună o voce puternică, ușa fu deschisă cu brutalitate, și Simon, clătinându-se, năvăli în salon, strigând cu o voce încleiată de băutură :

— Unde este îngerașul meu ? Unde este ? Unde este prietena mea ?

Gilles, în spatele lui, încerca să-l rețină.

— Calmează-te, Simon. Nu te ții pe picioare, bătrâne. Ai face mai bine să te duci să te culci !

Dar Simon nu-l ascultă și, clătinându-se printre fotolii, veni și se plantă în fața Marilynei. Făcu un gest atât de neîndemânatic spre ea încât acesteia îi căzu cartea din mână.

— Iat-o ! strigă el. Iat-o pe buna mea prietenă !

Tânăra fată, ca să-l mai potolească, îl întrebă cu amabilitate :

— Ei, te-ai distrat bine, Simon ?

— Bineînțeles că nu, dragă. Nu erai și tu cu mine ; așa că, aș fi putut eu să mă distrez fără tine, ce zici ?

Bernard se ridicase.

— Mă ocup eu de el, Marilyn.

— N-ai să te ocupi de nimic, domnule „Compania van Helden"! Mai întâi că eşti un om de nimic care te distrezi doar cu fetele, îţi baţi joc de ele...

Îngrozită, Marilyn îl privi pe Bernard, temându-se de reacţia acestuia ; se făcuse palid, încleştase maxilarele, şi spuse doar :

— Hadley, ieşi de aici fără să faci scandal, sau chem un marinar, şi atunci o să regreţi.

— Cheamă-i, mormăi Simon, cheamă-l şi pe căpitan dacă vrei ; doar tu eşti patronul. Dar nu poţi să-mi faci nimic, eu am plătit ca să mă aflu aici.

— Ai plătit sau nu, dacă mergi prea departe, te dau afară !

Giles se apropiase.

— Pot să te ajut cu ceva ?

— Mulţumesc, zise Bernard. Apucă-l de celălalt braţ.

Dar Simon rezista. Gilles aproape că-l imploră :

— Hai, bătrâne, fii rezonabil. Du-te să te culci, te ajutăm noi.

— Sunt de acord, dar numai dacă vine şi ea cu mine.

Marilyn deschise gura ca să protesteze, dar Gilles îi făcu semn să tacă, iar Bernard adăugă cu răceală :

— Domnişoară Maitland, cred că ai face bine să vii. Dacă prezenţa ta îl calmează, la urma urmei nu mă priveşte pe mine.

Marva, care privise toată scena cu o indiferenţă amuzată, izbucni în râs.

– Dragule, după ce duci pachetul ăsta împreună cu prietena lui în cabină, întoarce-te repede !

Bernard şi Gilles îl duseră cu mare greutate pe Simon în cabina lui şi-l întinseră pe pat. Gilles dispăru imediat. Bernard îi spuse, rece, lui Simon :

– Doreşti acelaşi tratament ca şi data trecută ?

– Oh, nu ! Oh, nu, mulţumesc ! Eşti prea brutal ! O să mă ajute draga mea prietenă. O să mă aducă cu picioarele pe pământ ; sau mai degrabă, adăugă el prinzând-o pe Marilyn de braţ, sau mai degrabă o să mă ducă în paradis ! Rămâi cu mine, dragă !

– Marilyn, îi ordonă Bernard, vino cu mine !

Simon, ceva mai limpezit, se aşeză pe pat. Cu o privire rugătoare, o imploră pe Marilyn :

– Nu mă părăsi, îngeraşul meu. Ce-o să mă fac singur ? Nu trebuie să mă abandonezi în clipa asta, ai o inimă prea bună ca să faci aşa ceva !

Bernard simţi ezitarea ei.

– Dacă rămâi, eşti conştientă la ce te expui ?

– Eşti nebun ! Niciodată Simon n-ar îndrăzni...

– Nu fi atât de naivă !

„Aşadar, îşi zise ea, el mă crede o femeie uşoară, care i-ar ceda oricui, oriunde, oricând ! Merită să-i dau o lecţie !"

– Rămân, făcu ea furioasă, palidă, cu pumnii strânşi, privindu-l sfidător pe Bernard în ochi. Trebuie să fii o brută ca tine ca să laşi singur pe cineva în starea în care se află el ! Are nevoie de ajutor.

– De ajutor ! explodă Bernard. Ăsta este un cuvânt nou pentru a descrie ceea ce vrea el de fapt ! Ei bine, adăugă el plin de dispreţ, cu cruzime, ei bine, dă-i tu acest ajutor de care are el nevoie !

Dar să nu vii să mi te plângi după ce va fi terminat cu tine !

Şi ieşi trântind uşa.

Cu capul în mâini, Simon nu auzise nimic din discuţia lor. Tăcerea grea care se lăsă după plecarea lui Bernard îl scoase din letargie. Ridică privirea-i tulbure, bătu cu palma pe pat alături de el şi-i făcu semn Marilynei să se aşeze. Aceasta se supuse dar era neliniştită. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie. Simon îşi pusese capul pe umărul ei şi o prinsese cu timiditate de talie, cu un gest atât de copilăresc şi atât de încrezător încât ea se mai linişti. Îl mângâie pe păr încetişor şi el îi şopti :

— Aşa, asta este tot ce vreau, o mână de femeie ca să mă liniştească...

După o clipă de tăcere, continuă :

— Ce idiot pot să fiu ! Beau până cad sub masă, şi când o creatură atât de minunată acceptă să rămână cu mine, să se aşeze pe patul meu, eu nu sunt în stare să profit ! Nu-s bun de nimic...

Şi adormi astfel, cu capul pe umărul ei. După puţin timp, ea îl întinse pe cuşetă, îi scoase pantofii şi-l înveli. Apoi ieşi, după ce stinse lumina, închise uşa şi mai ascultă o clipă. Simon se liniştise şi probabil se scufundase într-un somn adânc.

Ea se întoarse la cabina ei. În clipa când descuie, uşa lui Bernard se deschise. Acesta îi aruncă o privire atât de glacială, atât de rece şi acuzatoare, încât ea se simţi vinovată ca de cine ştie ce păcat. Tremurând toată, bolborosi :

— Bernard, te... te asigur că...

Dar el îi trânti uşa în nas.

CAPITOLUL X

A doua zi ajunseră în Olanda, şi paşapoartele fură vizate pentru ultima oară.

Simon nu apăru la micul dejun. Rămase în cabina lui până la prânz, mărturisindu-le Pamelei şi lui Gilles că „avea o mahmureală îngrozitoare"! Dar, un înger veghease asupra lui cu atâta devotament şi drăgălăşenie, spunea el, încât nu regreta nimic. Ochii tuturor se întoarseră către Marilyn cu uimire şi curiozitate; tânăra fată roşi atât de violent încât risipi orice îndoială. Dacă şi Bernard ar fi manifestat aceeaşi înţelegere ca tovarăşii ei de masă, gândi Marilyn oftând...

Peste noapte, rămaseră acostaţi la chei, la Nimegne. În tot timpul zilei ce trecuse, abia dacă-l zărise pe Bernard de vreo două-trei ori, mereu însoţit de Marva. Luau masa amândoi, în colţişorul acela izolat. În cursul după-amiezii, îi văzuse în cabina de pilotaj luând ceaiul împreună cu comandantul. O singură dată îl întâlni singur, pe când se ducea din cabină în salon. El îi aruncase o privire indiferentă, şi o salutase înainte de a-şi continua drumul.

În timpul cinei, doamna Lowe îi anunţă că tocmai văzuse la avizier anunţat un bal pentru acea seară, pare-se la cererea domnişoarei Doornbos.

— N-am chef să merg, zise Marilyn. Poate voi privi un timp, ca spectatoare, dar fără să dansez.

— Ce păcat, copila mea. Balurile sunt făcute mai ales pentru tineri ca tine. Du-te ! Pune-ţi rochia aceea minunată pe care ai purtat-o ultima dată, este atât de elegantă !

Dar Marilyn se hotărâse să nu fie „elegantă" în seara aceea. Îşi puse un pantalon alb şi un bolero fără mâneci în dungi verzi, bej şi albe. Ce dacă femeia care avusese ideea acestui bal se va simţi ofensată de această ţinută lejeră !

De fapt, hainele în care se îmbrăcase îi puneau şi mai mult în valoare feminitatea decât cea mai frumoasă rochie de seară. Sfidarea agresivă care o făcea să acţioneze astfel îi însufleţise chipul, dădea ochilor ei o strălucire naturală pe care nici un fard nu le-ar fi putut-o da. Părul, care îi încadra neglijent faţa şi îi cădea liber pe umeri, contribuia şi el la a-i da acest farmec, irezistibil. Îşi puse în urechi cercei mari ca nişte inele.

Când urcă, balul deja începuse. Se strecură printre dansatori, până la unul din scaunele libere de lângă doamna Lowe. Simon, care o văzuse venind, scoase un fluierat admirativ.

— Mă duc să-mi aduc aparatul de fotografiat ! exclamă el. Ce poză o să fac pentru o revistă masculină !

Marilyn roşi când îl zări pe Bernard destul de aproape, singur, cu un aer distrat. Întoarse capul spre ea şi o privi de sus în jos, măsurând-o, evaluând-o ca un cunoscător, apreciindu-i farmecul şi posibilităţile. Umilită şi furioasă, ea îi întoarse spatele, nu înainte de a remarca zâmbetul sardonic ce apăruse pe buzele lui.

În clipa aceea, Marva își făcu apariția, într-o rochie lungă, strâmtă, din lame auriu. Cu o grație și o suplețe felină, se apropie de Bernard care se ridicase și pornise în întâmpinarea ei, zâmbind. Ea îl prinse de mână și-l conduse în mijlocul ringului de dans.

Cu inima întristată, Marilyn își întoarse privirea. Acesta era oare bărbatul care, doar cu câteva zile în urmă, o sărutase cu pasiune, o îmbrățișase, dorise să petreacă noaptea cu ea ?... Dacă ea ar fi acceptat, oare tot așa, el ar fi uitat totul o dată cu sosirea Marvei ? Ea ar fi rămas în amintirea lui ca o distracție de o seară, un amuzament de vacanță ? Când îl privea acum, dansând cu prietena lui, răspunsul era evident.

Simon, drepți în fața ei, o invită la dans. De ce nu ? Venise la bal cu gândul să nu danseze, dar siguranța insuportabilă a acestei fandosite de Marva era o provocare. Va dansa, numai cu Simon și Gilles, da, va dansa ! Când începu să danseze cu Simon, nu protestă când el o strânse ceva mai tare, nici când buzele lui se rătăciră pe obrazul ei ; și cu atât mai bine dacă o vedea și Bernard !

După aceea, Simon o invită la bar, dar ea refuză. Își reluă locul lângă doamna Lowe, care era angajată într-o discuție aprinsă cu alte persoane. Marilyn se cufundă în gândurile sale, lăsându-și privirea să se piardă în depărtare, peste apa întunecată a fluviului, luminată din când în când de farurile mașinilor ce treceau pe mal. O umbră se interpuse între ea și fereastră.

— Dansezi ? o întrebă, rece, Bernard.

— Nu, mulțumesc, n-am chef.

— Dar tocmai ai dansat.

— Da, cu Simon. Nu cu oricine, şi în nici un caz cu tine.

El o ridică de pe scaun cu acea forţă irezistibilă pe care ea i-o cunoştea prea bine, conducând-o spre ringul de dans, iar degetele lui de fier îi cuprinseră talia strângând-o aproape până la durere. Dansau bine, paşii li se potriveau perfect, păreau într-o sublimă armonie, trupurile lor răspundeau cu suplețe ritmului muzicii. Şi totuşi, îi despărţea o lume. Ea simţea parcă fizic reproşurile, acuzaţiile lui. „Este supărat pe mine, îşi zise tânăra fată. Este supărat că nu l-am ascultat, că am rămas aseară în cabina lui Simon". Că nu îl ascultase era ceva de neiertat pentru o fiinţă atât de autoritară, ca el, dar mai ales că, aşa cum credea el, ea îi cedase lui Simon. Atunci, de ce o mai invitase la dans ?

— Te rog, nu mă strânge atât de tare, îl imploră ea, mă doare.

— Asta nu-i nimic pe lângă ce ţi-aş fi făcut dacă aş fi fost în locul lui Simon, aseară.

Ea se smulse din braţele lui şi alergă spre scară. Se închise în cabina ei, se lăsă să cadă pe scaun, cu capul pe braţele puse pe birou. Furia lăsase locul unei infinite tristeţi. Lacrimile ce-i alunecau de pe obraji cădeau pe hârtia de scris cu antetul „Companiei van Helden".

*
* *

Toată ziua fusese o atmosferă apăsătoare. Se apropia furtuna. Fulgerele brăzdau cerul şi tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape. Marilyn se trezi speriată ; începuse să plouă cu găleata şi sunetul

ploii căzute pe punte se auzea până în cabine. Apa agitată a fluviului făcea să se balanseze vaporul.

Își aminti că lăsase hubloul deschis și se repezi să-l închidă. În câteva minute, tot ce se aflase pe birou fusese inundat : o eșarfă, batiste, aparatul ei de fotografiat. Tocmai examina ce se mai stricase, când ușa se deschise și se aprinse lumina. Din nou, Bernard își folosise șperaclul și intrase fără să mai bată, ca la el acasă. Era doar în pantalonii de pijama, cu torsul gol și un halat scurt desfăcut peste piept.

Privirea lui, pentru o clipă orbită de lumină, se plimbă prin încăpere și se opri asupra Marilynei. Ea își aminti că era doar în cămașă de noapte, expusă privirii de cunoscător a lui Bernard care o examina nemișcat, în tăcere. Teribil de jenată, nemaiputând suporta, ea îl întrebă, agresivă :

— Ce dorești ?

— Te-am auzit închizând hubloul. Voiam să mă asigur că totul e-n ordine, că nu ai nevoie de nimic.

Ea ar fi trebuit să-i mulțumească pentru această atenție, dar în loc de asta, reacționă cu brutalitate.

— Ce te interesează ? Ai face mai bine să te ocupi de draga ta Marva !

— Marva este destul de mare ca să se descurce singură !

Încă o zi ! Nu mai rămăsese decât o zi, și ei continuau să se certe, să-și arunce cuvinte de furie în loc să-și poată rosti cuvinte de dragoste care, cel puțin ei, îi ardeau buzele...

— Și eu sunt destul de mare ca să mă descurc singură !

— Așa crezi tu ! îi aruncă el, cu o privire înflăcărată de o înspăimântătoare pasiune. N-ar trebui

să fac decât un gest ca să fii a mea, chiar aici şi chiar acum ! Dar nu voi face acest gest pentru că tu aparţii altui bărbat, în Anglia, şi pentru că aici, pe vapor, i-ai cedat altuia !

Marilynei îi venea să urle : „Cât te înşeli ! Ţie, doar ţie îţi aparţin !"

Ceva mai potolit, cu mâinile în buzunarele halatului, Bernard stătea în faţa ei.

– Relaţia noastră a fost de scurtă durată, dar... interesantă.

Se îndreptă spre uşă, o deschise, se întoarse.

– Îţi doresc mult noroc, toată fericirea posibilă alături de muzica ta şi de... soţul tău.

*
* *

După ce părăsiră Nimegne, a doua zi, foarte devreme dimineaţa, intrară pe canalele olandeze şi trebuiră să treacă printr-o ecluză care, se zicea, era cea mai importantă din Europa. Pasagerii asistau la manevre şi priveau peisajul înconjurător. Colinele dispăruseră. Acum, cât vedeai cu ochii, se întindeau păşuni înverzite, întretăiate de canale de drenaj. Cam peste tot se puteau vedea mori de vânt. Vaci şi oi păşteau liniştite.

Marilyn îşi aminti de ziua aceea, la plecare, când Bernard îi vorbise despre ţara lui şi-i povestise atâtea lucruri interesante. Astăzi, fără scrupule din moment ce identitatea lui era cunoscută de toţi, îşi petrecea timpul cu comandantul, cu echipajul, cu comisarul de bord. Marva stătea singură pe punte, întinsă într-un şezlong, fumând sau odihnindu-se pur şi simplu, cu ochii închişi.

Va coborî oare şi ea cu el la Amsterdam ? se întrebă Marilyn, sau va rămâne la bord ? Când „Comete" acostă la Amsterdam, ea avu răspunsul. Ducând două valize, Bernard o urma pe Marva pe pasarelă; un om din echipaj, în urma lor, mai aducea două valize. Ajunşi pe chei, se întoarseră şi-i salutară pe pasageri care, de pe punte, le făceau semne vesele cu mâna. Marilyn se retrase ca să nu fie văzută. Bernard făcu un gest de salut special pentru doamna Lowe, apoi dispăru împreună cu Marva.

Marilyn se apropie de parapet şi, cu ochii înecaţi în lacrimi, privea locul în care, cu câteva clipe în urmă, se aflase bărbatul care-i luase cu el inima.

Cheiul părea pustiu pentru ea.. Lumea întreagă părea pustie. Viaţa ei era pustiită pentru totdeauna. Bernard Barron van Helden plecase, fără să încerce s-o vadă, fără ca măcar să-şi fi luat adio.

Petrecu după-amiaza împreună cu Simon, vizitând oraşul. Rătăciră pe străzile pline de lume, asurziţi de zgomotul circulaţiei, printre oameni amestecaţi şi zgomotoşi, printre tineri care păreau că deja trăiseră prea mult. Luară o vedetă rapidă care făcea turul canalelor printre căsuţe vechi ; văzură casa Annei Frank, biserica unde este înmormântat Rembrandt, vaporul pe care locuiau doar „hippi", şi câteva dintre cele nouă sute treizeci de poduri care treceau peste cele vreo sută de canale ale Amsterdamului.

Aflară că oraşul era clădit pe piloni şi că, în timpul mareelor înalte ale Mării Nordului, oraşul se afla la un metru şi jumătate sub nivelul mării. Vizitară muzeul Van Gogh şi Grădina Botanică. Marilyn voia să-şi omoare timpul, să obosească, să nu se mai gândească. Dar când veni seara, refuză să-l

mai însoţească pe Simon într-un tur al localurilor de noapte. Preferă să-şi petreacă ultima seară la bord, împreună cu doamna Lowe, cu Pamela şi Gilles.

Toţi erau fericiţi că se întorceau acasă, că-şi vor revedea familiile. Doamna Lowe ar fi vrut să poată continua călătoria împreună cu Marilyn, în Anglia, pentru că locuiau în aceeaşi regiune ; din păcate, trebuia să se întâlnească cu nişte prieteni la Londra.

Târziu spre seară, Marilyn coborî să-şi facă valizele. Tăcerea apăsătoare din cabina alăturată era atât de deprimantă încât, nemaisuportând, se aşeză pe pat cu capul cufundat în fâşiile cămăşii de noapte pe care Bernard o sfâşiase cu atâta sălbăticie. La ce bun să o mai păstreze amintire ? Bernard şi Marva se vor căsători şi, cu siguranţă că el nu va mai avea nici măcar un gând pentru biata profesoară de muzică întâlnită în cursul unei scurte croaziere, şi pe care o tratase cu atâta dispreţ.

Valiza lui ? I-o va trimite prin poştă. Şi radioul, împachetat cu grijă, în valiză.

*
* *

A doua zi dimineaţa, pasagerii debarcară ca să ia un autocar până la Haga. Spuseră adio Olandei, această ţară înverzită şi fertilă, îngrijită cu dragoste de locuitorii săi, înainte de a începe ultima lor traversare pentru Anglia.

Marea era calmă. Marilyn luă prânzul împreună cu ceilalţi foşti pasageri ai „Cometei". În cea mai mare parte a timpului, Simon rămase în preajma ei. Mai făcu vreo câteva fotografii, dar fără prea mult

entuziasm. Făcură schimb de adrese, și Simon îi promise că-i va trimite un rând de fotografii făcute cu ea. Se despărțiră la Londra. Simon o sărută pe amândoi obrajii și dispăru în mulțime.

Ajunsă acasă, în micul ei apartament din Winchester, se prăbuși pe pat cu ochii închiși. Era mai epuizată moral decât fizic. Oare Bernard Barron van Helden existase în realitate ? Sau numai și-l imaginase ? Se îndrăgostise nebunește de un vis ?

Totuși, și valiza și radioul erau reale. Adresa lui Bernard se afla inscrisă pe eticheta valizei. O va mai păstra câteva zile pentru a-i reaminti că nu fusese totul doar o închipuire...

*
* *

Trecură două săptămâni. Trebuia să ia o hotărâre. De ce nu i-ar duce ea personal valiza ? Să-l mai revadă o dată ! O ultimă dată, înainte de a-l scoate definitiv din viața ei... Poate că era o nebunie... Dar parcă nu mai era în stare să gândească. Cu cât treceau zilele, cu atât Marilyn era cuprinsă, copleșită de această dorință sfâșietoare : să-l mai vadă o dată, înainte de a-l alunga pentru totdeauna din gândurile sale !

Îi mai rămăseseră câteva săptămâni din vacanța de vară înainte de începerea cursurilor. Ar fi trebuit să le petreacă cu părinții ei... Dar dacă Bernard nu se afla la Londra, ci la Amsterdam ? Atunci, va lăsa valiza la portăreasa lui din Londra. Dar dacă era la Londra ?... În cazul acesta, își jură ea, îi va înmâna personal valiza, îi va mulțumi pentru amabilitate și va dispărea cât mai repede posibil.

* * *

Apartamentul lui Bernard, aflat într-un cartier șic din Londra, dădea către un scuar plin de copaci. Era o clădire în stil clasic, elegantă, cu flori la balcoane. La intrare, o placă de alamă indica discret numărul apartamentului lui Bernard Barron van Helden.

Din hol, o scară largă acoperită cu un covor roșu, cu balustrada din fier forjat, ducea spre cele două etaje ale imobilului. Un portar o opri politicos pe Marilyn, o întrebă pe cine căuta și de ce. Când auzi numele domnului van Helden, își atinse respectuos cascheta și o invită să intre. „Mă crede vreo rudă sau vreo prietenă" își zise tânăra fată. „Dacă ar ști cine sunt, că eu l-am cunoscut doar câteva zile pe domnul van Helden !"

— Nu știu dacă domnul van Helden este acasă, domnișoară. Oricum, menajera, doamna Fletcher, este cu siguranță. O să vă poată da informații precise.

Marilyn îi mulțumi și urcă scara, cu inima bătându-i nebunește. Să-l revadă... Dacă ar fi trebuit să-i spună portarului adevărul, i-ar fi strigat acestuia că de fapt voia să-i mai audă glasul, să-i simtă obrazul lipit de al ei, să se cuibărească la pieptul lui, și că avea nevoie de o putere supraomenească pentru ca să reziste să nu i se arunce în brațe.

Se opri o clipă pe palier înainte de a suna la ușa apartamentului, ca să-și mai tragă răsuflarea și să-și potolească bătăile inimii. Trecu puțin timp până ce i se răspunse timidului ei gest de a suna. Se gândea să lase valiza și să dispară, când auzi pași.

Ușa se deschise. În fața ei se afla o femeie de vreo cincizeci de ani, micuță, amabilă, cu o expresie prevenitoare pe față, care păru surprinsă când o văzu pe Marilyn, dar o întrebă totuși zâmbind :

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnișoară ?

— Eu... Eu sunt Marilyn Maitland. Aș dori să-l văd pe... În fine, am adus ceva ce-i aparține domnului van Helden. Aș putea s-o las la dumneavoastră ?

Întinse valiza către menajeră dar își mușcă buzele. Nu venise până aici numai ca să dea această valiză unei menajere !

— Poate că doriți să i-o dați chiar dumneavoastră ? Domnul este acasă. Intrați, domnișoară, adăugă ea văzând ezitarea Marilynei.

— Nu aș... Nu aș vrea să-l deranjez.

— Ba, poftiți, intrați. Veniți poate de departe ? Păreți obosită, și o ceașcă de ceai o să vă facă bine înainte să plecați. Urmați-mă, domnișoară. Eu mă duc să-l caut pe domnul.

O invitase pe Marilyn să aștepte într-un salon destul de vast, dar cu proporții elegante, mobilat în stil vechi, cu un gust deosebit. Oglinda de deasupra șemineului de marmură reflecta imaginea unei tinere timide, cu părul negru, în picioare, tremurând toată în mijlocul încăperii. În sfârșit, se deschise o ușă. Bernard intră, dar expresia distantă de pe chipul lui nu reflectă nici o bucurie la vederea Marilynei. Era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă de o croială impecabilă, foarte diferit de hainele sport pe care și le punea de obicei pe vapor. Aparitia lui în ansamblu era intimidantă. În picioare în pragul

uşii, îşi punea nonşalant ceasul la mână. Apoi intră în încăpere, închise uşa şi urma lui şi, cu mâinile în buzunare, o privi pe Marilyn cu un aer indiferent. După o tăcere lungă şi apăsătoare, întrebă în sfârşit, pe un ton neutru :

— De ce ai venit ?

Era mai mult un reproş decât o întrebare.

— Îmi... Îmi pare rău că te-am deranjat. Vizita mea este, fără îndoială, inoportună. Voiam doar să-ţi înapoiez astea.

— Ai fi putut să mi le expediezi, fără să fie nevoie să vii personal.

— Dar... da... Voiam să fiu sigură că radioul tău ajunge în perfectă stare.

— Ce contează ? Mai am şi altele !

Marilyn simţea cum lacrimile îi îneacă ochii. Îşi dădea seama că făcuse o greşeală venind aici. Era evident că el nu ţinuse să o mai vadă, fără îndoială că deja o şi uitase. La urma urmei, chiar şi ea îi uitase pe Simon, pe Gilles şi Pamela...

Ca să-şi facă de lucru, căută un loc unde să pună valiza.

— Pune-o oriunde, zise el, nerăbdător.

Ea o puse lângă pianul cu coadă care ocupa un întreg colţ al încăperii, şi nu se putu abţine să nu arunce o privire pe claviatură. Ce bucurie trebuie să fie să poţi cânta la un instrument atât de minunat ! Bernard se prefăcu că nu remarcă această privire şi zise, politicos de data asta :

— la loc, te rog.

Ea se supuse, îngheţată de tonul acestei voci.

El stătea în picioare, lângă şemineu, şi o privea cu atenţie.

— Ia te uită, nu ai verighetă ? remarcă el ridicând sprâncenele. Credeam că trebuie să te măriți imediat ce te întorci.

— A fost o minciună, făcu ea coborând privirea.

— Ce anume a fost o minciună ? întrebă el, interesat dintr-o dată.

— Logodna mea...

După o scurtă tăcere, adăugă :

— Douglas este doar un prieten, un coleg, Asta-i tot... Am inventat această poveste... din cauza ta, murmură ea.

— Din cauza mea ! Tare aș vrea să știu de ce !

Părea că pe el îl amuză ideea. Ea nu-i răspunse.

— Așadar, ești liberă ? Și Simon Hadley ? întrebă el văzând că ea continuă să tacă.

— Simon ? Doar nu credeai că... ! exclamă ea privindu-l pe Bernard drept în ochi. Probabil că nu-l voi mai revedea niciodată !

— Totuși, ai rămas cu el într-o seară...

— A adormit cu capul pe umărul meu !

— Speri să mă faci să cred asta ?

— Firește, din moment ce acesta e adevărul ! strigă ea. Eu nu sunt femeia ușoară pe care o crezi tu !

— Cât te plătea ca să-i pozezi ?

— Să mă plătească ? Nimic ! Am făcut-o doar ca să-i fac un serviciu, să-l ajut.

— Dar ți-a cumpărat o mulțime de rochii. Asta este totuși o dovadă de intimitate între voi !

Marilyn era exasperată de bănuielile și de încăpățânarea lui Bernard. Îi explică cu răbdare :

— Le-a cumpărat din banii Societății, doar pentru a le fotografia, după care, nemaiavând nevoie

de ele, mi-a spus să le păstrez. După tine, ar fi trebuit să le arunc peste bord ?

— Chiar nu știai ? întrebă el încruntându-se, că el este un fotograf independent, de reputație internațională, și că revistele îi cumpără aceste fotografii la niște prețuri exorbitante ? Ar fi trebuit să te plătească foarte bine. Ai fost pentru el o găselniță extraordinară. Frumusețea ta, farmecul tău, grația ta naturală nu i-au scăpat ochiului lui de profesionist. Și în plus, ai pozat pentru el de câte ori a vrut, când o vrut... absolut gratuit, dacă ceea ce spui este adevărat. În afară doar de câteva haine frumoase !

— Aceste „câteva haine", cum zici tu, au costat foarte scump. Și de ce te încăpățânezi să-mi pui la îndoială vorbele ? Am pozat pentru el din pură amabilitate, în public și îmbrăcată ! Dacă găsești ceva anormal în toate astea, atunci chiar că ai o minte întortocheată !

Imperturbabil, el se duse spre bar, îl deschise și umplu două pahare cu alcool, dându-i și ei unul. Apoi își reluă locul, nepăsător, lângă șemineu.

— Dar, strigă ea iritată de nepăsarea lui, cum îndrăznești să mă critici pe mine după tot ce ai făcut tu ! Să călătorești ca un spion pe propriul tău vapor !

— Îți interzic să mă faci spion ! îi replică el cu privirea aprinsă de furie. Am dreptul să port numele mamei mele și am dreptul și eu să-mi iau o vacanță, chiar pe vasul meu ! Recunosc că era și o ocazie de a afla în mod direct părerea pasagerilor despre condițiile oferite la bord. Dacă ei ar fi știut cine sunt, cu siguranță că n-ar fi îndrăznit să vorbească. Și te anunț că nu-mi spionam personalul, așa cum spui

tu. De la comandant până la ultima femeie de serviciu, toți știau cine sunt. Nici unul nu m-a trădat.

— În afară de Marva.

— Da, a fost o fatalitate, făcu el ridicând din umeri, dar fără prea mare importanță ; călătoria era pe sfârșite.

„Nu mai avem nimic să ne spunem", își zise Marilyn, „și menajera nu mai aduce ceaiul"... Se ridică să plece.

— Țin să-ți mulțumesc încă o dată pentru valiză și pentru radio. Sper să nu te fi deranjat prea mult...

— De ce ai venit ? Nu mi-ai răspuns încă.

Ea nu-i răspunse nici de data asta, ci schimbă subiectul.

— Voiai să ieși în oraș ?

— Da, am o întâlnire de afaceri fără importanță. Ei bine ?

Ea dădu încetișor din cap și se îndreptă spre ușă.

— N-ai vrea să încerci pianul ăsta înainte să pleci ?

Fața tinerei fete să lumină. Bernard o conduse ceremonios până la taburetul pe care ea se instală zâmbind. Era o adevărată voluptate să mângâi aceste clape și ea încercă încet câteva acorduri. Se transportă imediat într-o altă lume și, absolut firesc, atacă un preludiu de Chopin care exprima atât de bine dragostea ei disperată, zădărnicia ei. Notele care se perindau sub degetele ei erau tot atâtea cuie înfipte în inimă, și se opri brusc, înăbușindu-și un suspin. El îi spusese : „înainte să pleci"... Trebuia deci să plece.

Se ridică, ascunzându-și fața pe care șiroiau lacrimi, își luă poșeta și alergă spre ușă. Dar mâinile lui puternice o prinseră de umeri, obligând-o să se

intoarcă. Bernard stătea în fața ei, scrutându-i chipul. Mâna lui începu să-i mângâie obrazul scăldat de lacrimi. Îi spuse încetișor, trăgând-o spre el :

— Oprește-te, draga mea, oprește-te. Nu mai plânge.

Ea își ascunse fața pe umărul lui. Era în continuare scuturată de suspine venite din adâncul sufletului ei. El o forță să ridice capul și-i sărută pleoapele umede, îi șterse cu buzele lacrimile de pe obraji și coborî încetișor spre buzele tremurătoare ale Marilynei. Ea se dărui toată acestui sărut pătimaș. El începu să-i șoptească cu înflăcărare :

— Iubirea mea, dragostea mea. Doamne, cât te doresc ! Cât mi-ai lipsit. Credeam că nu vei mai veni niciodată...

Îi acoperi cu sărutări obrajii, gâtul, o mângâia cu tandrețe, și ea se lăsă purtată de această iubire sălbatică ce-i trezea simțurile și o făcea să se înfioare de fericire.

— De câte ori pe vapor, noaptea, n-am vrut să sparg peretele subțire care ne despărțea, spunea el cu o voce șoptită. Ce tortură, să fiu întins chiar lângă tine, fără să te pot atinge, fără să te pot iubi !

Puțin mai târziu, Bernard îi ceru pe un ton stăruitor :

— Spune-mi că nu mă mai disprețuiești ! Mi-ai spus atâtea cuvinte dureroase încă de la prima noastră întâlnire. Deseori ai fost atât de agresivă... Asta va trebui să se schimbe când vom fi căsătoriți !

— Căsătoriți ? bolborosi Marilyn roșind puternic. Dar toată lumea știe că pe Marva o vei lua de soție !

— Nu-mi spune tu cu cine trebuie să mă însor, îi replică el cu iritare. Marva este o prietenă, atâta

tot. Poate că ea are în minte şi alte idei, dar pentru mine nu înseamnă nimic !

— Totuşi, Bernard, inelul acela pe care l-ai cumpărat la Branbach ?....

— Ce-i cu el ?

— Ai spus că este un inel de logodnă.

— Da, dragostea mea, este adevărat... dar pentru logodna cu tine ! Te-am auzit când l-ai admirat ; m-am întors la magazin, l-am trezit pe bijutier şi l-am cumpărat, pentru tine, doar pentru tine ; nu mă gândeam decât la tine, Marilyn.

— Dar abia dacă ne cunoşteam !

— Abia ? Mie mi se părea că te cunoşteam din totdeauna. Te-am iubit din prima zi ! Dar nu eram deloc sigur de tine ; erai mereu în defensivă, deseori teribil de combativă, chiar agresivă. A trebuit să mă port dur, cred uneori, pentru a încerca să aflu cum eşti cu adevărat. M-ai făcut să sufăr mult, să ştii. În seara când ne-am certat, când ţi-am sfâşiat cămaşa de noapte pentru că te credeam logodită cu Douglas şi în acelaşi timp, amanta lui Simon, cu plăcere te-aş fi făcut şi pe tine bucăţele !

— O cămaşă atât de frumoasă... zise ea, oftând.

— O să-ţi ofer câte o sc vrei, draga mea.

— Dar dacă n-aş fi venit eu să-ţi aduc valiza şi radioul, tu ce-ai fi făcut ?

— Am contat pe onestitatea ta, mai ales că aveai şi adresa mea. Dar şi eu o aveam pe a ta, de pe lista de pasageri, şi dacă tu n-ai fi venit, veneam eu să te caut !

O conduse până la canapea, o sărută uşor şi se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă-mă aici. N-am să întârzii mult.

Ea aşteptă nerăbdătoare, orzând de dorinţa de a se întoarce la pian ca să-şi exprime, de data asta, bucuria şi nu disperarea ca odinioară.

Bernard reveni curând, îi luă mâna Marilynei şi-i puse inelul pe deget.

— Acum, eşti a mea ! spuse el cuprinzând-o în braţe.

Cum ea opuse o oarecare rezistenţă, el adăugă, încruntându-şi sprâncenele :

— Ce este ?

— Nu mi-ai spus că mă iubeşti, Bernard...

Uşurat, el izbucni în râs.

— Ba da, ţi-am spus ! Şi sunt oricând gata să-ţi repet, mereu, mereu, în engleză, în olandeză, în franceză, în germană ! Va trebui să te învăţ olandeza. Când sunt emotionat, este limba mea preferată pentru a mă exprima, şi este foarte important ca tu să mă înţelegi în momentele acelea ! Vreau să-ţi cer un lucru foarte important, ca să mă înţelegi bine ; o voi face în engleză : Marilyn, vrei să te căsătoreşti cu mine ? Accepţi să fii soţia mea ?

— Da, Bernard, da ! zise ea aruncându-i-se în braţe.

— Şi vom locui mai mult la Amsterdam. O să-ţi placă în Olanda, o să-ţi placă oraşul, casa...

— Ai şi un pian acolo ? întrebă ea, glumind.

— Da, la fel de bun ca şi cel de aici ! Va fi al tău, dar aş cânta şi eu uneori, dacă o să-mi dai lecţii !

El aruncă o privire la ceas.

— Avem multe de făcut. Mai întâi trebuie să-mi anulez întâlnirea de afaceri. Apoi vom lua ceaiul. I-am spus doamnei Fletcher să mai aştepte, dar nu i-am spus pentru ce : până ce vei accepta să devii

soţia mea ! Apoi, va trebui să dăm o mulţime de telefoane. Mai întâi s-o anunţ pe mama că, la fel ca şi tatăl meu, mă căsătoresc cu o englezoaică încântătoare, şi să vină la nuntă. După aceea, le vom telefona părinţilor tăi ca să le anunţăm vizita noastră ; va trebui să mă prezinţi lor.

O sărută cu tandreţe şi o întrebă :

— Crezi că mă vor accepta ca ginere ?

— Cu braţele deschise ! Deşi...

— Deşi ?

— Vor considera poate că nu ne cunoaştem de prea multă vreme...

— Fii liniştită, draga mea. Nu ne vom mai despărţi, vei rămâne aici până când vom pleca să străbatem Anglia. Şi, adăugă el sărutând-o îndelung, vom învăţa să ne cunoaştem foarte, foarte bine !...

— SFÂRŞIT —

În timpul croazierei pe Rin, Marilyn, îl remarcă pe Bernard Barron un mare iubitor de muzică clasică.

Venit în croazieră în interes personal Bernard pare a o disprețui pe Marilyn fiind convins că aceasta are purtări nepotrivite pentru o asemenea croazieră.

Sfârșitul croazierei aduce și clarificarea relației dintre Marilyn și Bernard.

La urma urmei, era majoră, era în vacanță, și era liberă, liberă să stea alături de Simon, liberă să poarte hainele extravagante pe care el i le cumpărase, chiar dacă domnului Bernard Barron nu-i plăceau, și liberă chiar să bea atât cât dorea ea!

THE BEST

ISBN 973-9498-46-9

Lei 5390 + 110 T.L. = 5500